

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

B. WAHLSTRÖMS FLICKBÖCKER

BERTA CLEMENT

TROLLSLÄNDAN

SOM BACKFISCH

STOCKHOLM
B. WAHLSTRÖMS FÖRLAG

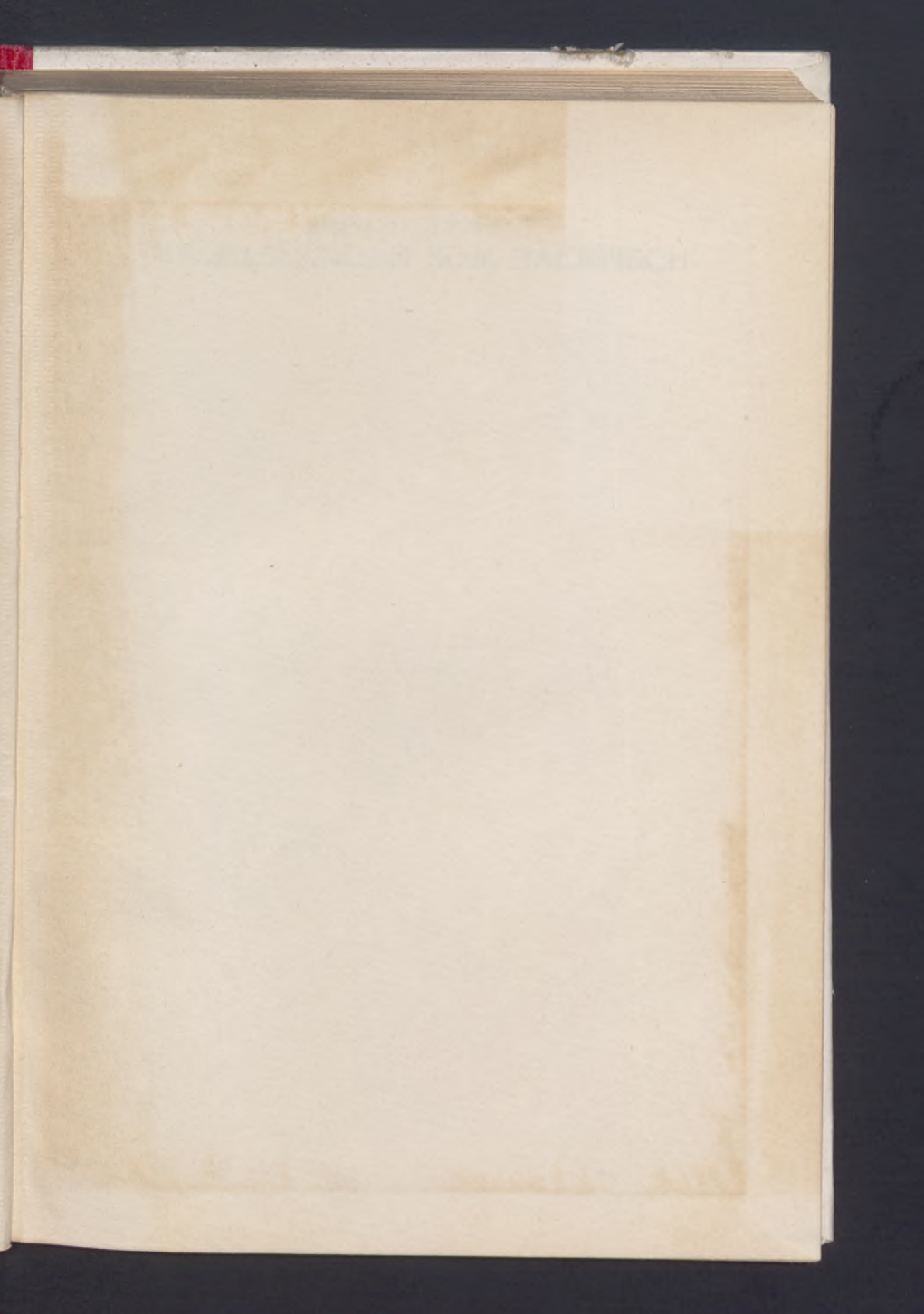
PRIS 1.50.

Allmänna Sektionen

Pedag.
Barnb.

100
100
100

BERTA CLÉMENT
TROLLSLÄNDAN SOM BACKFISCH

Av *BERTA CLÉMENT*
har utkommit:

FLICKFÖRBUNDET
SILVERKORSET

GREVINNAN WALLY

ROSENKEDJAN

TROLLSLÄNDAN SOM
BACKFISCH

TROLLSLÄNDAN SOM
FÖRLOVAD

VILDKATTEN

BERTA CLÉMENT

TROLLSLÄNDAN SOM
BACKFISCH

BERÄTTELSE FÖR FLICKOR

ÖVERSÄTTNING
FRÅN TYSKA AV

EINAR EKSTRAND

TREDJE UPPLAGAN

B. WAHLSTRÖMS BOKFÖRLAG

B. Wahlströms Förlagstryckeri - Stockholm 1933.

TROLLSLÄNDAN SOM BACKFISCH

I.

AVRESAN FRÅN ARGENTINA.

Solen sken hett in genom det gardinlösa fönstret i det höga, dystra rummet i ett Buenos Ayres-kloster. En äldre nunna i mörk klädedräkt med vit huva och brett pannband satt lutad över en bok, ur vilken hon på spanska språket läste högt för en ung flicka.

Den vårfriska unga varelse, som satt mitt emot henne, utgjorde i sin luftiga, vita klänning, med sitt långa, böljande ljusa hår och sina glada, blå ögon en säregen kontrast mot den allvarliga nunnans värdiga gestalt, på vilken hon eftertänksamt blickade.

Den unga flickan var Hildegard Hermsdorf, dotter till en tysk läkare, som sedan flera år vistades i Buenos Ayres, och som även var klostrets medicinska rådgivare. Hittills hade hennes mor själv undervisat flickan, men modern hade på sista tiden varit så sjuklig, att hon mycket gärna samtyckte, när syster Fernanda erbjöd sig, att övertaga den nu trettonåriga Hildes uppfostran.

Nu slog nunnan ihop boken, lättad sprang Hilde omkring bordet, lindade armarna om sin lärarinnas skuldror och frågade:

— Syster Fernanda, längtar ni inte tillbaka ut i världen? Det är ju så vackert, så underbart härligt där ute!

Ett milt leende flög över det blida kvinnoansiktet. Vänligt strök hon med handen över Hildegards blomstrande kinder.

— Nej, mitt kära barn, aldrig! svarade hon. Jag känner mig mycket lycklig i vårt klostrets frid.

Hilde skakade på sitt blonda huvud.

— Det kan jag inte alls förstå. Jag skulle dö av längtan här.

— Så skulle jag kanske också ha talat vid din ålder, men när man blir äldre tänker och känner man så annorlunda än i ungdomsåren. Men gå nu, Hildegard, din bror väntar nog redan på dig.

Hildegard lade ihop sina böcker, tog avsked och gick hastigt över klostergården, genom porten och ut på gatan, där hennes bror Hugo och hans vän Enriko väntade henne.

— Kommer du nu äntligen! ropade Hugo, i det han sprang fram till henne. Fasligt, vad du dröjde i dag!

— Nåja, nu är du i alla fall här, lilla Trollslända, sade Enriko och tog hennes böcker för att bära dem åt henne. Kom nu... men fort, för det drar ihop till oväder!

Han pekade med betänksam min på de mörka, hotande molnmassor, som redan länge stått orörliga vid horisonten. Oaktat den tryckande hettan gingo de med skyndsamma steg utför backen ned i staden.

De voro ännu ett gott stycke hemifrån, då det började blåsa häftigt och små stoftpelare virvlade upp i luften. Enriko fattade Hildes hand för att komma fortare framåt med henne. Men knappt hade de hunnit om närmaste gathörn, förrän en så våldsam stormil grep dem, att Enriko med ropet: »En pampero!» drog den förskräckta Hilde in i en nisch i det närmast liggande huset.

De båda ynglingarna ställde sig skyddande framför henne, och i nästa ögonblick svepte en sandstorm, vars like Hilde aldrig förr sett, genom gatorna. Så snart stormen avtagit något i häftighet och de åter kunde öppna ögonen, togo Hugo och Enriko den unga

flickan emellan sig och sprungo hastigt med henne i riktning mot det skyddande hemmet.

Just som de uppnått porten, kom ovädet till fullt utbrott. Regnet forsade ned från himlen och blix och dunder följde slag i slag.

Doktor Hermsdorf öppnade själv dörren för dem, och Hilde flög i hans armar.

— O, pappa, ett sådant väder! Så bra, att du var hemma nu!

— Vi var verkligen litet oroliga för dig, kära barn. Gå nu genast in till mamma!

Hilde sprang in i vardagsrummet, varest den bleka, ömtåliga modern kom emot henne.

— Kunde ni då inte komma hem litet fortare, Hilde? Jag har varit sjuk av oro! utropade hon, och de röda fläckarna på hennes kinder vittnade om hennes upphetsning.

— Å, kära mamma, Hugo och Enriko var ju med mig. Egentligen var det förskräckligt, men det är i alla fall roligt att uppleva någonting.

— Hur kan du tala så, Hilde? En pampero är minsann ingenting roligt, och en olycka kunde ju ha hänt er.

Nu kommo även doktorn och de båda gossarna in. Hilde satte sig bredvid Enriko, vilken hon betraktade alldeles som sin bror.

Ynglingen var fosterson till en rik tysk köpman, som en gång, då Enriko ännu var ett litet barn, funnit honom i armarna på en döende kvinna. Han hade tagit sig an moder och barn och hade först på senare tid fått veta, att hon var spanjorska till börd. Hennes man hade burit namnet Enriko Ribera och härstammat från Granada.

Herr Born behöll gossen i sitt hem och adopterade honom sedermera. Enriko kände en gränslös tacksamhet och tillgivenhet för den ädle mannen och skulle ha varit fullkomligt lycklig, om icke den tanken att han intet visste om sina föräldrar och sin familj, dämpat hans ungdomliga glättighet.

Ynglingens utseende rörde hans sydländska här-

stamning. Han hade mörka, eldiga ögon, ur vilka stolthet och mod talade, mörk hy och tjockt svart hår.

Emellertid hade ovädret dragit förbi lika hastigt som det kommit, ehuru det under den korta tid det varat hunnit anställa åtskillig förödelse. Gatorna liknade floder, i vilka allehanda lösryckta föremål summo omkring. Och även på doktor Hermsdorfs gård hade ovädret anställt en del skador, vilka dock ej voro värre än att de snart kunde avhjälpas.

Då Hilde följande morgon genom det lågt liggande fönstret trädde ut i det fria, såg hon endast föga av de spår, det häftiga ovädret efterlämnat.

Solen brände lika hett som under gårdagen på den med marmorplattor belagda gården, som utbredde sig bakom det vackert byggda envåningshuset. Trots att stormen förstört och bortslitet många blommor och plantor, blomstrade och grönskade det alltjämt i tropisk prakt och ymnighet omkring den spelande springbrunnen, vars vattenstrålar i solljuset skimrade i alla regnbågens färger.

Hilde vankade omkring en stund och satte sig sedan på en bänk. Vad skulle hon nu taga sig till? Här var egentligen förskräckligt långtråkigt. Om hon bara hade en enda väninna ändå!

Nu kom hennes gamla barnsköterska Pasquita ut på gården med bud att Hildes far ville tala med henne. Hon sprang genast upp. Vad kunde väl pappa vilja henne?

Hon ilade in och ryckte ivrigt upp dörren till vardagsrummet. Doktor Hermsdorf, som satt bredvid sin maka, såg hur denna ryckte till vid det plötsliga bullret och vände sig mildt förebrående mot sin dotter:

— Min kära lilla yrhätta, glömmer du nu bort igen, att mamma är så klen. Hur kan en ung flicka tillåta sig att storma in och föra ett sådant oljud inomhus!

— O, jag glömde mig, var inte ond på mig, lilla mamma! sade Hilde och lade smeksamt sin blomstrande kind intill moderns bleka. Därvid märkte hon, att modern hade gråtit.

— Mamma, utropade hon bestört, vad är det? Har jag gjort något galet nu igen?

— Nej, barn, pappa ska säga dig alltsammans, svarade modern matt.

Doktor Hermsdorf reste sig upp, fattade den förskräckta Hildes hand och förde henne med sig in i sitt rum, dit även Hugo samtidigt trädde in. Att någonting särskilt viktigt förestod sågo syskonen tydligt, och ängsligt spörjande blickade de på fadern.

Denne gick ett par gånger fram och tillbaka genom rummet, därpå satte han sig och drog dem båda in till sig.

— Ni vet, barn, att jag redan länge velat återvända med mamma och er till vårt hemland, men att mitt arbete håller mig kvar här. Nu har jag emellertid fattat det beslutet...

— O, pappa, ska vi resa till Tyskland? Verkligen? utbrast Hilde, glödande av upphetsning.

— Lugna dig då och hör på! förmanade Hugo.

— Jag har insett, återtog fadern, att mammas dåliga hälsa inte längre kan uthärda detta klimat, och dessutom får jag inte utsätta henne och er för risken att få gula febern, som i sommar uppträder svårare än vanligt. Jag har därför beslutat att skicka henne och er med nästa ångfartyg till hemlandet. Ni ska tillsvidare bo hos mormor i Weidenburg.

Hilde utstötte en suck av förtjusning.

— Å, så roligt, pappa! Jag är rysligt nyfiken på, hur det är i Tyskland och hos mormor.

— Men du då, pappa? frågade Hugo. Ska du stanna kvar här?

— Ja visst, min gosse, jag...

Ett litet skri från Hilde avbröt honom. Hon slog häftigt armarna om honom.

— Pappa... pappa, du får inte stanna här. Hur skulle vi kunna reda oss utan dig! Du måste komma med oss... du måste! Jag gråter ihjäl mig, om du stannar här, och...

— Seså, barn, var inte så häftig! Du måste för-

söka behärska dig... för mammas skull, som känner det svårt nog ändå att behöva skiljas från mig.

Hilde brast i gråt.

— Men varför måste du stanna här, pappa?

— Det är min plikt, barn. Jag kan inte lämna min post just nu, då gula febern härjar så förskräckligt här. Det måste väl till och med du inse, min lilla dotter.

— Den där gamla otäcka febern! framstötte Hilde snyftande.

— Låt oss då heller stanna hos dig, pappa, bad Hugo.

— Nej, min gosse, jag vill och får inte utsätta er för faran av denna hemiska sjukdom. Mamma är för klen att gå igenom något sådant. Du, Hugo, med dina aderton år är säkert förståndig nog för att kunna beskydda mor och syster på resan.

— Du kan lita på mig, pappa, jag skall vaka över båda.

— Det är bra, och dig, min flicka, anbefaller jag att med omsorg och tålmod vårda dig om mamma. Vill min lilla yrhätta för mors skull vara riktigt snäll och sansad?

— Får jag då vara glad igen sedan, när du kommer?

— Glad ska du alltid vara, barn. Ja, jag hoppas, att ni båda göra allt för att trösta och uppmuntra mamma, tills vi träffas igen. Ni måste vara hennes stöd, så länge hon inte har mig. Seså, Hilde, gråt nu inte så förtvivlat. Ett år går snart... och sedan fira vi, om Gud så vill, ett glatt återseende.

— Ack, pappa, ett år är en rysligt lång tid, sade Hilde snyftande, i det hon smög sig närmare intill fadern.

— Det kommer att gå fort nog, ska du få se, tröstade denne vänligt. Tänk bara så mycket nytt och intressant du får se i det gamla hemlandet, som för dig är så fullkomligt nytt. Vad mormor ska bli glad åt att få se er, och farbror och tant sedan! Ock tänk så många väninnor du kommer att få där borta.

Hilde lyfte upp huvudet.

— Tror du verkligen det, pappa?

— Ja visst, kära barn, trevliga tyska flickor, som komma att svärma och skämta och skratta med dig.

— O, så roligt det blir! utropade Hilde, leende genom tårarna. Men därpå bad hon inställsamt: Men inte sant, pappa, du kommer efter oss så fort som möjligt? Kanske redan med nästa ångare?

— Så fort går det nog inte, min lilla vän. Men hör nu på vad jag har att säga er vidare. Jag skall skriva till min i Weidenburg bosatta bror och be honom att under min frånvaro vara i fars ställe för er. Farbror Ernst är visserligen såsom gammal officer sträng och punktlig av sig, men han kommer att hålla av er. Och ni måste lova mig att lyda och rätta er efter honom i allt.

Båda lovade detta, och Hilde frågade därpå skyggt:

— Är han lik dig, pappa?

— Det får du ju se, liten. Ha förtroende för honom och tant Frida, så kommer de säkert att få er kära. Om din framtid skall jag tala ännu några ord med dig, sedan, Hugo. Det gäller för dig att så fort som möjligt taga din studentexamen. Du måste vara mycket flitig, så att du kan taga igen den försummade tiden. Och det gäller även dig, Hilde, hör du det?

— Ja, pappa. Tänk, vad ska väl min goda nunna säga om det här? Och Enriko, Hugo, vad ska Enriko säga?

— Gå dit över och fråga honom själv, sade doktorn, i det han reste sig upp.

Hilde sprang före sin bror genom trädgården och ut på gatan. Den förmögne köpmannens hus var liksom de flesta i Buenos Ayres ett envåningshus.

Då syskonen trädde in i det enkelt inredda vardagsrummet, kom Enriko dem till mötes och ropade med upprörd men glad stämma:

— Vet ni det redan? Jag ska följa med er till Tyskland.

— Du, Enriko, ska du följa med oss?

— Ja.

— Är det verkligen sant?

— Ja, det är sant, jag ska följa med och stanna hos min farfar i Hamburg, tills jag gått igenom Handelsskolan. Sedan...

— Kom hellre med mig till universitetet, inföll Hugo livligt. Tänk dig bara de härliga studentåren, Enriko...

— Nej, jag ska bli köpman och återvänder hit. Men innan dess... Enrikos ögon lyste upp av hopp och ett djupt andetag hävde hans bröst... innan dess har far lovat mig att jag ska få besöka mitt hemland Spanien och anställa efterforskningar efter mina anhöriga.

— Tänk, så roligt att du följer med oss, Riko, sade Hilde, och då gossens fosterfar nu inträdde, hade hon otaliga frågor att göra honom, och köpmannen besvarade dem alla med största tålmod och vänlighet.

* * *

Ångaren, som skulle föra mor och barn till Europa, lämnade Buenos Ayres i mars. Då ingen tid var att förlora, gjordes förberedelserna till resan hastigt undan. Hilde glädde sig åt resan, åt allt det nya, hon skulle få se och hela förändringen, men då dagen för avresan kom, blev hennes hjärta åter tungt; hon måste ju skiljas från sin älskade far.

På eftermiddagen körde vagnen, som skulle föra de resande till hamnen, fram utanför Hermsdorfs hus. Doktorinnan Hermsdorf lade den högljutt gråtande Pasquita och de övriga tjänarna om hjärtat att på bästa sätt sörja för hennes kvarstannande makes välbefinnande, medan röda fläckar på hennes bleka ansikte förrådade hennes sinnesrörelse.

Doktorn gjorde hastigt slut på avskedet genom att taga sin hustrus älvlika gestalt i sina armar och bära henne till vagnen.

Hilde kastade sig vilt snyftande till faderns bröst och utbrast:

— O, pappa, låt oss stanna hos dig, det är förskräckligt att resa sin väg ifrån dig.

Doktor Hermsdorf tryckte ett ögonblick sin lilla dotter till sitt hjärta och sade därpå:

— Behärska dig, Hilde, för mammas skull, och var en förständig flicka.

Hilde såg bort till sin mor, som nu satt tyst och dödsblek i vagnen, lutad mot dess dynor. Ja, det var allra svårast för mamma. Som god dotter måste hon därför vara helt förnuftig och bli modern en tröst. Men då hon kommit upp i vagnen, där brodern redan tagit plats, togo hennes tankar en annan riktning.

— Vad farbror Born och Enriko dröja länge! Har du inte sett till dem, Hugo? Tänk, om de komma för sent till båten!

— Bekymra dig inte för det, du, svarade Hugo, i det han grep tag i ett stycke av klänningen på sin lilla oroliga syster, som sträckte sig ut över vagnskanten. Om vi bara lyckligt och väl hade dig över i Europa, du din lilla virvelvind! Jag antar, att jag minst tio gånger måste dra upp dig ur vattnet innan dess. Det är väl, att jag simmar så bra.

— Nå, då får du ju en nyttig sysselsättning under den rysligt långa resan. Flera långa veckor på ett och samma fartyg... föreställ dig det bara! Men där kommer farbror Born och Enriko! Hurra, hurra! Vi är redan här!

Hon sprang upp och lät sin vita näsduk fladdra i luften.

Hugo grep fastare om hennes klänning och skakade skrattande på huvudet.

— Är hon inte svår, pappa? Tänk, vad de tyska damerna kommer att häpna över vår lilla urskogsvild-iinna!

Ett svagt leende gled över doktors drag.

— Låt henne vara, Hugo. Gud låte henne behålla sitt glada sinne; det skall hjälpa henne över många svåra stunder.

Då de allesammans kommit ombord på fartyget, förde doktorn genast sin fru ned i hytten, medan herr Born tog avsked av sin fosterson.

— Gud vare med dig, min käre gosse, sade han

sakta. Förbliv alltid sann, redbar och trofast i det goda.

Enrikos läppar ryckte av djup rörelse.

— Tack, far, för allt vad du gjort och ännu gör för mig! Jag hoppas Gud skall hjälpa mig att veder-gälla dig det!

De växlade ännu några fasta handtryckningar med varandra och vände sig därpå till den hejdlöst gråtande Hilde och försökte trösta henne. Nu kom även doktor Hermsdorf upp på däck. Han var blek och rörd och tog ännu en gång farväl av sina barn.

Då båten, som förde honom och köpmannen i land, försvunnit, och fartyget satt sig i rörelse, smög sig Hilde snyftande intill sin barndomsvän.

— Det är något så hjärtslitande i ett sådant här avsked, Riko. Du ska få se, att jag inte överlever det länge.

— Å jo, du blir nog snart glad igen, tröstade ynglingen. Försök bara! Du ska ju vara din mors tröst och solsken, glöm inte det! Vill du inte börja med det genast, lilla Trollslända?

— Å, min stackars lilla mamma, jag har ju alldeles glömt henne! ropade Hilde förskräckt och sprang utför trapporna ned i salongen. Här fann hon Hugo, som stod bredvid modern och försökte trösta henne så gott han kunde, ehuru det ej tycktes lyckas så särdeles väl. Han andades ut, lättad, då systemen kom och drog sig snart tillbaka.

Hilde kysste moderns smala, vita händer och sade hjärtligt:

— Gråt inte, mamma lilla, pappa blir ju inte ensam... farbror Born är hos honom, och ett år går ju så väldigt fort. Tänk bara så roligt det blir, när pappa kommer till oss sedan. Jag gläder mig redan alldeles rysligt åt det, och det gör väl du också, mamma. Å, vad vi ska ha roligt då!

Hon omfamnade häftigt modern, som suckande sköt henne ifrån sig.

— Inte så häftig, Hilde, jag har så ont i huvudet.

— O, mamma, då måste du lägga dig och vila, sade

den lilla dottern och bredde omsorgsfullt en lätt filt över modern, varpå hon satt sig bredvid divanen.

En stund höll hon sålunda ut, men sedan vart det för svårt för henne att sitta stilla. Hon såg forskande på modern; egentligen kunde hon ju vila lika bra utan sällskap... männe hon hade somnat? Där uppe på däck var det bra svalt och skönt, och så mycket intressanta saker där fanns att se. Hon reste sig sakta och gick mot dörren.

— Vart ska du ta vägen, Hilde? frågade modern matt.

— Jag tänkte gå upp till Hugo och Riko, mamma. Det är så varmt här. Men om du vill att jag stannar här så...

— Nej, gå du... men var försiktig och gå inte ifrån dem!

— Nej då.

Glad över att slippa lös, ilade hon ut ur hytten och uppför trappan till däck. I djupa drag inandades hon den balsamiska luften och såg sig omkring med tindrande ögon. Dagen var tilländagången, och natten sänkte sig hastigt över havet.

I fjärran skimrade redan ljusen i Buenos Ayres, och på den djupblå himlen strålade de första stjärnorna. Ett ögonblick kände Hilde som ett styng av hemlängtan i sitt hjärta, men så föll hennes blick på de båda ynglingarna, som sutto bredvid varandra och med låg röst språkade med varandra. Vad var det de viskade om? Hemligheter, som hon inte kände till? Ljudlöst smög hon sig närmare bakom dem, och innan de båda vännerna märkt något, dök hennes rosiga, skrottande ansikte fram emellan dem.

Enriko nickade vänligt åt henne, men Hugo skakade på huvudet och sade:

— Om dig kan man då sannerligen säga med dik-taren: Himmelshögt jublande eller till döden bedrövad — något mellanting finns det inte hos dig. Kunde du inte stanna kvar hos mamma?

— Hon ska sova och behöver mig inte. Och jag ville så gärna komma upp och få litet frisk luft.

Hilde sov denna natt så gott och så länge, att hon ingenting märkte av fartygets rörelser. Då hon vaknade var det redan ljusan dag. Klart solsken strålade också ur Hildes ögon. Hon hade övervunnit avskedets smärta och gladde sig åt resans kommande upplevelser.

Hilde klädde sig hastigt och gick upp på däck, där hon snart fann de båda gossarna. Enriko satt på en däckstol ej långt från trappan och spelade gitarr. Han lät instrumentet sjunka ned och hälsade glättigt på Hilde.

— Vet ni, om det finns några unga flickor ombord? sporde hon ivrigt.

— Å ja, svarade brodern, en har jag åtminstone sett för en stund sedan. Se, där går hon förresten!

Hilde vände sig hastigt om, men bitter besvikelse målade sig i hennes uttrycksfulla anletsdrag, då hon varseblev den ifrågavarande damen, som måhända var vid slutet av trettiotalet.

— Å, att narra mig så! utbrast hon, då damen gått förbi. Det där är ju en gammal ungmö!

— Tja, svarade Hugo med en lätt axelryckning, så vitt jag sett, så är hon den yngsta av damerna här ombord.

— Å, käral suckade Hilde. Vad ska jag då ta mig till?

— Till en början kan du ju dricka te eller kaffe, sade Enriko. Kom, så ska jag följa dig ned i matsalen, och sedan ska jag visa dig fartyget.

Hilde följde honom ned, och då de sedan gingo ångfartyget runt, slöt sig Hugo åter till dem.

Vädret förblev vackert; luften var härligt upptriskande och ett glatt sällskapsliv rådde ombord. Fru Hermsdorf behövde således ej plågas av sjösjuka, men den sista tidens sinnesrörelse utövade alltjämt sitt ogynnsamma inflytande. Hon lämnade sedan ett par dagar ej sin bädd, och Hilde var helt förtvivlad.

Läkaren hade föreskrivit att hennes mor ovillkorligen måste upp på däck, ty endast den friska luften kunde återställa henne. Och nu hade såväl Hilde som

de båda gossarna förgäves sökt beveka henne att följa doktors bud.

En morgon stod Hilde lutad över relingen och stirrade tröstlöst ned i vattnet, under det stora tårar runno över hennes kinder.

Då lades en hand på hennes skuldra, och en vänlig stämma frågade på spanska:

— Vad fattas er, senorita? Kan jag hjälpa er på något vis?

Hilde vände sig hastigt om och såg in i den gamla ungmöns goda, deltagande ansikte. Utan att besinna sig, anförtrodde hon den vänliga damen sina bekymmer.

— Pojkarna ha naturligtvis gått sin väg igen, slutade hon, de vet ju inte heller, vad de ska ta sig till med mamma, och vad ska jag göra? Det är så rysligt!

— Vill ni föra mig till er mor; kanske jag kan vara henne till någon nytta.

— Ni? Hilde gjorde stora ögon. Men mamma vill inte alls göra några bekantskaper. Hon kan inte ens tåla att ha uppsasserskan hos sig.

Ett roat leende flög över damens ansikte.

— Kanske att jag kan behaga er fru mor litet bättre, sade hon skämtsamt. Ska vi inte göra ett försök? Jag är van att umgås med sjuka, ser ni, senorita.

— Kalla mig inte så, är ni snäll. Jag heter Hilde Hermsdorf.

— Och jag Ellen Braddon. Och nu, då vi ha presenterat oss för varandra som sig bör, så kan vi gå ned till er mor.

— Ni är bra vänlig, miss Braddon. Jag vet inte, hur jag ska kunna tacka er.

Miss Braddon räckte henne leende sin hand, och därpå gingo de ned till fru Hermsdorf.

— Mamma, här kommer miss Braddon! ropade hon. Hon är så väldigt rar, och hon vill gärna hålla dig sällskap.

— Men Hilde... Modern lät boken sjunka, som hon läst i, och for bestört upp, men miss Braddon lutade redan sitt vänliga ansikte över henne, och hennes djupa klangfulla stämma sade:

— Förlåt att jag tränger mig på er så här, senora, men min önskan att om möjligt vara er till hjälp har drivit mig till er. Jag har en gång varit sjuksköterska.

— Ack, mig kan ingen hjälpa, suckade den sjuka och sjönk åter ned på kudden.

Miss Braddon lade sin svala hand på den heta pannan, satte sig därpå och tog upp boken.

— Att läsa i liggande ställning anstränger er säkert. Jag ska läsa högt för er en stund.

Under det den välvilliga damen läste, såg Hilde, att spänningen i moderns drag gav vika, att hon småningom blev lugnare och slutligen insomnade. Miss Braddon läste ännu ett ögonblick och lade sedan ihop boken.

— Mamma har inte sovit ordentligt på länge, viskade Hilde helt förtjust. Hon blir nog bättre nu, när hon vaknar.

Miss Braddon nickade, skickade upp den unga flickan på däck och stannade själv kvar vid den sjukas sida.

På eftermiddagen lyckades det verkligen miss Braddon att få doktorinnan ut ur hytten, och nu låg den sjuka bekvämt nedbäddad på en skyddad plats. Hilde var överlycklig, och de båda gossarna, för vilka hon entusiastiskt berättat om sin nya bekantskap, medgävo att en gammal ungmö understundom kan vara både nyttig och behaglig.

Miss Braddon omtalade, att hon för fyra år sedan med en engelsk familj rest till Buenos Ayres och att hon nu befann sig på hemresa till England. Hilde slöt sig mycket till henne och blev genom henne också bekant med många av det övriga sällskapet ombord.

Under inflytande av den rena, härliga luften och den förströelse, som sällskapet med den vänliga engelska damen gav, blev fru Hermsdorf snart bättre; hennes krafter tilltogo, och hon började se litet ljusare på framtiden.

Fartyget gick förbi Kanarieöarna och inhämtade i Madeira ännu några passagerare.

Under den följande natten och dagen föll ett tätt

duggregn, som följdes av en ogenomtränglig dimma. Passagerarna kunde visserligen uppehålla sig under det skyddande tälttak, som var uppspänt på däck, men trevligt var det likväl ej. Stora droppar föllo ned på båda sidor om taket, och över vattnet lägrade sig dimman allt tätare.

Plötsligt hördes utifrån vattnet, på ganska nära håll, ett gällt skrik av en mänsklig stämma. Bestörta sågo sig alla omkring, men utan att kunna varsebliva någonting.

— Ett fartyg! Vi stöta på det! Sammanstötning! Vi kan borrar i sank och gå till botten! Så ljöd det ängsligt från mun till mun. Några av damerna svimmade, andra skreko högt, medan andra passagerare åter spänt stirrade ut i den förrädiska dimman, som dolde den hotande faran.

Mistlurens genomträngande tjut ljöd över havet, men ingen signal besvarade dess varning. Ingenting hände, endast de mänskliga rösterna där borta ropade åter, men nu på längre avstånd.

Det var tydligt, att i närheten befann sig någon mindre farkost, vars resenärer bådo om hjälp.

Kaptenen lät ångaren sakta farten, en båt sattes ut, några matrosar hoppade ned däri och rodde i riktning mot de ropande. Med stor spänning avbidade man deras återkomst.

Alla lyssnade och hörde av matrosernas tillrop, att de funnit den främmande farkosten. Efter en stund ljöd ett högt hurrarop över vattnet, och snart förkunnade regelbundna årslag att båten återvände. Passagerarna skyndade bort mot skeppstrappan för att få se de räddade.

Nu steg en matros upp med en vitklädd flickas gestalt i sina armar; därefter kom den andre med en ung gosse. Några fler funnos ej i den lilla båten.

Läkaren tog genast hand om de skeppsbrutna och antog gärna miss Braddons erbjudande om hjälp, då han lärt känna henne som en god sjuksköterska. Hilde gick ned i hytten med sin mor, men sedan fru Herms-

dorf gått till vila skyndade hon åter upp på däck för att vänta på miss Braddon.

Äntligen uppenbarade sig den efterlängttade, och icke blott Hilde utan även flera av de närvarande damerna skyndade emot henne och bestormade henne med frågor om de båda skeppsbrutna ungdomarna.

Miss Braddon slog sig ned och berättade: Alfonso och Carmen di Costa voro syskon. De kommo från Madeira, där de vistats av hälsoskäl, ty den unge mannen var bröstsjuk. Fadern var bosatt i Lissabon, modern var död, och nu hade de bott hos en tant.

Den unge gossen skulle ro mycket, och de hade därför dagligen varit ute på sjön. I förrgår hade de begivit sig ut i gott väder. Men de hade blivit överraskade av dimman, och då de ej hade någon kompass hade de sedan dess utan föda irrat omkring på vattnet med en säker undergång för ögonen.

Slutligen hade de hört ångfartygets mistlur men varit mycket ängsliga att skeppet skulle gå förbi utan att någon hörde deras rop. De stackarna voro båda i ett beklagansvärt tillstånd, i synnerhet ynglingen, för vilken systemen nu var mycket orolig.

Följande dag var vädret åter vackert; solen hade segerrikt fördrivit dimman, intet moln syntes på den djupblå himlen. Passagerarna voro åter muntra och sällskapliga, endast fru Hermsdorf låg kvar i sin hytt, då hennes lilla dotter, som satt bredvid henne, plötsligt sprang upp och livligt utropade:

— Mamma, hon kommer... den spanska flickan kommer. Miss Braddon har henne med sig... å vad hon är söt!

— Seså, lugna dig, Hilde, och sätt dig ned... Hilde!

Men Hilde hörde henne icke; hon sprang glädjestrålade sin äldre väninna till mötes. Miss Braddon räckte henne leende sin hand, och sade därpå till sin unga följeslagerska:

— Här, senorita, är den unga tyska flickan, Hildeward Hermsdorf, som jag talat om. Hon brinner av längtan att få göra er bekantskap.

Ett behagligt leende flög över den unga spanjorskans

bleka ansikte; hon räckte vänligt sin hand åt Hilde och sade:

— Det är även för mig ett stort nöje att få lära känna er.

Hilde teg litet förvirrad. Carmen hade trots sin ungdom ett så säkert, stolt och förnämt sätt och upp-trädande, att hon imponerade på henne.

De pratade en stund, men snart ville Carmen gå ned till sin sjuke bror igen; hon hade kommit upp på däck blott för att hämta frisk luft. Hon tog med tack-samhet emot Hugos och Enrikos erbjudande att ofta hålla hennes bror sällskap.

Så snart hon åter visade sig på däck, skyndade Hilde henne glatt till mötes.

Hon berättade naturligtvis för sin nya väninna om Enrikos föräldrar, och denna lovade henne, att be fadern anställa forskningar efter gossens familj.

— I Lissabon går det kanske inte så bra, sade hon, men jag har en farbror i Granada, som säkert kommer att intressera sig för saken, om far skriver till honom.

På tredje dagen fick även den unge Alfonso komma upp på däck, och Hilde gjorde hans bekantskap. Han var mycket lik sin syster men såg blek och sjuk ut och hade röda fläckar på kinderna alldeles som mamma.

Carmen vårdade sig med största omsorg om honom och strålade av lycka, då han upprepade gånger försäkrade henne, att han nu kände sig mycket bättre och hade övervunnit följderna av deras äventyr.

— Vad de våra nu ska vara oroliga för oss! sade Carmen till Hilde. Tant Isabella måste väl tro, att vi omkommit. Lyckligtvis är vår far ute på resor och kommer hem först i dag eller i morgon. Så jag hoppas att han ännu inte fått höra något.

Då fartyget närmade sig Lissabon, var vädret allt-jämt strålände vackert. Snart kunde man urskilja stadens vita husmassor, dess trappor, terasser och höjder, kröntes av stolta borgar och kyrkor. Alla hänfördes av den portugisiska huvudstadens storartade skönhet.

De både syskonen di Costa tog nu avsked av sina

vänner ombord. Hilde saknade dem mycket, men tröstade sig med miss Braddons sällskap.

I Dover måste hon emellertid skiljas även från denna. Men nu var ju det egna målet ej avlägset.

I Hamburg skulle fru Hermsdorf emottagas av Enrikos farfar för att där vila ut en tid efter resan. Först sedan skulle färden gå vidare till det mecklenburgska hemmet. Hilde var full av förväntan och emotsåg den närmaste framtiden med mycken spänning.

II.

HEMMA.

Den ljuvliga pingsthelgen hade nyss förgått. Aldrig var den lilla mecklenburgska staden Weidenburg vackrare än om våren.

På alla fria platser, på promenaderna, i parken bakom det storhertigligna slottet, överallt doftade fläder och syren, och mellan dess vita och violetta blomstehopar vajade lätta och luftiga, lysande guldregnsklasar.

Kyrkklockan slog just nu åtta. Det kunde ej betraktas som en tidig timme på en så vacker vårdag, och likväl låg i ett av de små husens sovrum en ung flicka ännu i sin ljuva sömn.

Då var en solstråle djärv nog att tränga in genom de vita gardinerna och falla rätt på den lilla vita nästippen. De blå ögonen öppnade sig och sågo sig förundrade omkring. Dörren öppnades i detsamma, och en gammal dam blickade in i rummet.

— Mormor! jublade flickan. Så glad jag är att vara hos dig! Kom och sätt dig här hos mig, jag har så rysligt mycket att fråga dig om. Har mamma redan stigit upp?

— Nej, hon har sovit dåligt i natt, så att hon måste

ligga litet längre. Men jag behöver väl inte fråga, hur min lilla Hilde har sovit?

— Våldigt bra, mormor. Jag sover nästan alltid bra. Men nu måste jag gå upp med detsamma. Jag har ju så gräsligt mycket att se och lära känna i dag. Å, mormor, så underligt det är, att jag är här hos dig!

Hon sprang ur sängen och i den gamla damens armar. Denna tryckte henne hjärtligt intill sig och sade med en lycklig blick in i sitt barnbarns blomst-rande ansikte:

— Jag är inte mindre glad, mitt hjärtebarn, över att äntligen ha er båda hos mig. Tio år är en lång skilsmässotid för en mor. Jag tackar Gud av hjärtat, att han fört er lyckligt och väl hem till mig.

En stund därefter följde Hilde sin mormor in till frukostbordet och lät kaffet och kakorna sig väl smaka.

— Vet du, var jag ska få några väninnor, mormor? frågade hon därpå.

— Nej, min flicka, det överlämnar jag åt dig själv.

— Bor här inte alls några unga flickor i närheten? Jag måste lära känna någon redan i dag.

— Å, är det så bråttom? Nåja, det finns kanske någon råd. I huset mitt emot bor en överstinna von Hollfeld, som har en dotter i din ålder.

— Jag går genast till henne! ropade Hilde, i det hon stoppade den sista kakbiten i munnen och ville rusa på dörren. Men fru Schlosser höll kvar sin dotterdotter.

— Så fort går det inte, barn lilla. Det är alldeles för tidigt att gå på besök till främmande människor så här dags på dagen. Dessutom vet jag inte, om överstinnan önskar något umgänge mellan er flickor; hon lever mycket tillbakadraget. Jag har aldrig sett Hanna tillsammans med någon väninna.

— Jag tror, att folk är förskräckligt stela här i Tyskland, sade Hilde trumpet. Men då mormodern föreslog, att de skulle följas åt ned i trädgården, strå-lade hon genast åter upp.

De gingo över gården, där fläder och syren blom-made, och in i trädgården. Hilde var förtjust över alla blommor, hon här såg; jublande sprang hon än hit, än

dit och märkte icke, att hon från grannträdgården, som blott skildes från deras genom en krusbärshäck, iaktogs av en ung flicka.

Nu varseblev fru Schlosser den andra flickan och nickade vänligt åt henne.

— Se där, Hilde, är vår unga granne, Hanna von Hollfeld.

Hilde sprang ivrigt fram till häcken.

— Här, kära Hanna, är min lilla Hildegard, om vilken jag berättat för dig, sade fru Schlosser, och de båda flickorna räckte varandra handen över häcken.

— Hjärtligt välkommen till Tyskland, Hildegard, sade Hanna vänligt. Har du haft angenäm resa?

— Ja då. Men vänta, så kommer jag över till dig.

Och utan att tänka på sin vita klänning trängde hon sig genom de taggiga buskarna. Rrr—i—tsch... ljudet i hennes öra.

— Å, Hilde, din vackra klänning! utbrast mormor, men Hilde kastade blott en flyktig blick på den anställda skadan och sade i lätt ton:

— Asch, det är bara en liten rispa... det gör ingenting. Jag får väl prata en stund med Hanna nu, mormor?

— Ja, en liten stund, men sedan måste du komma upp och klä om dig; du kan inte gå till farbror och tant med den sönderrivna klänningen.

Hilde hörde ej längre på vad mormodern sade; hon betraktade Hanna med förtjusta blickar. Icke för att denna flicka var någon skönhet... å nej, men hon såg snäll ut och hade ett tilldragande ansikte, som antog ett mycket älskligt uttryck, då hon smålog som nu. Därtill blickade hon med sina klara, bruna ögon så klokt och förståndigt ut i världen, att man knappt kunde tro, att hon blott var tretton år. Hon var också nästan ett halvt huvud längre än Hilde.

Hilde lade högra armen hjärtligt om halsen på sin nya bekantskap.

— Om du visste vad jag har glatt mig åt dig, sade hon.

Hanna såg road och förundrad på henne.

— Har du då vetat något om mig förut?

— Nej, men jag har glatt mig åt att få göra bekantskap med några tyska flickor, ser du. Jag gick i skola hos nunnorna i ett kloster och hade inte en enda väninna.

— Någon verklig väninna har inte jag heller, sade Hanna eftersinnande.

Hilde teg ett ögonblick, förstummad av idel överraskning, därpå framstötte hon:

— Ingen väninna? Hur är det möjligt? Finns det då i det här rysliga lilla Weidenburg inga flickor alls? Går du inte i någon skola? Där måste väl ändå finnas några trevliga flickor?

Hanna skrattade.

— Det var många frågor på en gång, men jag skall besvara dem alla. Visst går jag i skola, och nog finns det flickor där. Men jag har inte slutit mig så nära till någon, att jag kan kalla henne väninna.

— Å, men varför det?

Hanna pressade ihop sina läppar, men svarade därpå:

— Jag har ju min mor.

— Du är nog rysligt förständig. Hur gammal är du egentligen?

— Jag fyller fjorton år i vinter.

— Det gör jag också. Men berätta mig nu om de andra flickorna i din klass. Hur många är ni?

— Åtta.

— Det är ju förskräckligt många. Hur kommer det sig då, att du inte har någon av dem till väninna?

— Jag sade dig ju, att jag inte har någon önskan därefter, sade Hanna med lätt rynkade ögonbryn.

— Men så har jag desto större! Och inte sant, Hanna, *mig* vill du väl i alla fall ha till god vän?

— Du vet ju inte alls ännu, om vi passa för varandra, genmålde Hanna skrattande.

— Å jo, varför skulle vi inte det? Jag tycker att du är förtjusande!

Hanna skrattade och såg road på den lilla älvlika uppenbarelsen, med det långa, upplösta håret, som stod

framför henne. Så helt annorlunda hon var än de flickor, hon förut kände. Hon räckte Hilde sin hand.

— Vi ska åtminstone hålla god grannsämja, sade hon. Men nu får du ursäkta mig, jag måste gå upp till mamma, hon väntar på mig. Adjö så länge!

Hon nickade vänligt och gick. Hilde såg tyst efter den bortgående. Inte hade hon föreställt sig en väninna precis så inte! Hanna var så förståndig, så san-sad... nej, de passade kanske inte för varandra. Men när skolan började i nästa vecka, skulle hon väl alltid finna någon god vän bland de andra flickorna. Det var en underbar tanke! Helt glad sprang hon in i huset.

Hon fann modern vid frukostbordet, blek, matt och utan aptit. Under tystnad åhörde denna dotterns livliga skildring av sin upplevelse och sade därpå suckande:

— Så du ser ut nu igen, Hilde! Vet du inte, att din klänning är sönderriven?

— Jo, mamma, men det är bara en liten rispa. Jag ska gå och byta med detsamma.

— Du måste verkligen akta dig litet mer, Hildegard. Här finns ingen Pasquita, som stoppar och lagar allting åt dig. Kläd nu om dig och förhåll dig litet lugn och stillsam, så att du ser anständig ut, när vi kommer till tant och farbror. Vad ska de annars tänka om dig?

Hilde skrattade och kysste modern.

— Bekymra dig inte för det, lilla mamma. Farbror och tant veta ju redan av att de få med en yrhätta att göra. Och nu ska du vara glad, snälla mamma; det är ju så härligt här, och tänk dig bara... nu ha fem veckor redan förgått, sedan vi skildes från pappa. Tiden går så fort, pappa skriver ju ofta, och han mår bra och gläder sig åt att få komma hit längre fram. Nu måste du också vara glad, söta mamma!

Hon lade sin blomstrande kind intill moderns, och denna kysste innerligt det älskliga ansiktet.

— Ja, min älskling, jag ska försöka. Jag hoppas, jag ska återvinna krafterna så småningom. De här

sinnesrörelserna ha tagit på mina nerver, men det blir väl bättre.

Nu öppnade mormodern dörren och ropade in.

— Är du litet bättre nu, Adine? Ernst kommer med sin fru.

En flyktig rodnad överfor doktorinnans bleka ansikte.

— Å, Hilde, och du som ser så slarvig ut!

Den oförbätterliga Hilde skrattade blott.

— Hugo säger, att farbror och tant är förberedda på en urskogsvildinna, så det gör ingenting. Var inte orolig, mamma lilla, de kanske inte alls ser revan i klänningen.

I detsamma inträdde överste Hermsdorf och hans fru.

— God morgon, kära Adine! ropade han vänligt. Vi tänkte, att du kanske inte hämtat dig efter resan ännu och ville spara dig vägen till oss. Och dessutom voro vi ivriga att få se dig och barnen.

Under det de vuxna hälsade, hade Hilde tid att iakttaga sina släktingar, som hon aldrig förr sett. Det vart en av hennes livs största missräkningar. Hon hade bestämt föreställt sig att farbror Ernst såsom pappas ende bror måste vara hans trogna avbild... men de voro i stället mycket olika. Översten var större och kraftigare; hans ansikte, som för ögonblicket bar en mycket vänlig min, hade likväl ett omisskännligt drag av stränghet, av allvar och energi. Man såg vid första blicken, att han var soldat från hjässan till fotabjället.

Och tanten? Ett riktigt motstycke till honom, en imponerande uppenbarelse, fin och förnäm med kalla, blå ögon, som tycktes iakttaga allting skarpt och noga. Hilde hade en dunkel förnimmelse av att hon redan sett och förfasat sig över revan i hennes klänning.

— Och detta är alltså din lilla Hildegard? Det var farbrodern, som frågade detta, i det han vände sig till Hilde, som litet skyggt räckte honom handen.

— Jaså, du är min brors lilla vildhjärna, fortfor han, i det han såg in i det rosiga ansiktet, ur vars

ögon skälmen glimtade fram. Nå, tycker du om det nya hemmet?

— Ja, väldigt mycket! Och jag är så glad åt skolan.

— Verkligen? Nå, det låter höra sig. Jag trodde inte du var så ivrig att lära.

Hilde såg förvånad på sin farbror och svarade:

— Jag har alltid varit en ryslig latmask, och jag gläder mig åt skolan bara för att jag där kommer att träffa andra flickor. Jag vill så gärna ha några väninnor.

— Å, jasadärför bara! Men huvudsaken är ändå att du är flitig, bekantskaperna får komma i andra rummet.

Hilde rodnade och ämnade svara något, då till moderns lättnad Hugo inträdde. Det blev nya hälsningar och man fick annat att tala om.

Efter en stund togo de båda fränderna avsked, och knappt hade de gått, förrän Hilde utropade:

— Vad jag är glad att jag är hos dig och mormor, mamma! Tant och farbror är så förskräckligt strama och förnäma... jag tycker inte alls om dem.

— Barn, du gör mig bekymmer. Vad ska de väl tänka om dig nu?

— O, har jag inte uppfört mig riktigt då, mamma? Modern suckade.

— Jag är rädd att du gjort ett mycket dåligt intryck på dem.

— Å, tror du det? Var inte ängslig för det, mamma lilla! Vänta bara, det ska vi snart ta reda på.

Och innan någon av de närvarande anade, vad hon tänkte göra, hade hon sprungit ut och rusade framåt lindallén.

— Farbror Ernst! Farbror Ernst! ropade hon med skallande stämma.

Översten och hans fru vände sig förvånade om och inväntade hennes ankomst.

— Men Hildegard, sade tant Frida förebrående. Hur kan du, stora flickan, rusa efter oss på det där viset? Att väcka ett sådant uppseende!

— Uppseende? Hilde lät sina muntra ögon irra om-

kring. Här finns ju inte en enda människa i närheten... inte på hela stora, öppna platsen. Så rysligt lustigt allting är här! Titta, där kommer två små flickor... vad är det de ha för sig, tant?

— De öva sig i att »springa vipa» som de kalla det. Nå, vad var det, du ville?

— O ja, det hade jag nästan glömt. Farbror Ernst, tänk dig bara, mamma är rädd, att jag har gjort ett dåligt intryck på er! Är det sant? Inte? Å nej! Men var så snäll och säg att ni tycker en allra som minsta lilla smula bra om mig... för annars är min stackars lilla mamma ledsen, och då får hon alltid så'n gräslig huvudvärk.

Det var icke möjligt att motstå de bedjande blå ögonen och hela den lilla intagande uppenbarelsen. Det ryckte som av ett svagt leende kring farbroderns mun.

— I alla händelser är det andra intrycket bättre än det första, sade han vänligt. Det gläder mig att höra, att du tänker på din mor. Gå och lugna henne och säg, att hon inte behöver oroas sig; hennes lilla yrhätta blir väl förståndig med tiden.

— Gå fort tillbaka, Hildegard, tillade tanten. Du har väl inte reda på, att din klänning är sönderriven.

— Jo då, det vet jag, var det sorglösa svaret. Det blev, när jag kröp genom krusbärsbuskarna för en stund sedan. Det gör ingenting, jag ska gå och byta nu. Adjö!

Hon nickade och gick, men hennes blickar dröjde vid de små flickorna, som övade sig i att »springa vipa». Det där måste vara förtjusande. Männe hon skulle kunna det, om hon försökte? Farbror Ernst och tant Frida sågo henne sätta i väg i full fart och fortsatte sedan, skakande på huvudet.

Hugo stod vid dörren och mottog sin syster med orden:

— Vad i all världen tar du dig till, Trollslända? Har du fått snurren?

— Jag övar mig i att »springa vipa», det är på modet här. Förtjusande, inte sant?

— Jag tycker det ser litet förryckt ut. Vad sa far-

bror åt dig? Han var väl förtjust över att du sprang efter honom, kan jag tro!

— Å, det var sant, jag har något att säga mamma. Hon flög som en pil in i rummet.

— Mamma, du kan vara alldeles lugn. Farbror tycker att jag är förskräckligt snäll och rar... han sa någonting i den vägen, fastän — hon fick plötsligt en betänksam min — jag tror att han tänker försöka att göra mig tam... men det ska minsann inte lyckas!

III.

EN VÄNNINNA.

Med sina gröna trädgårdar och sina breda, raka gator, som nästan alla voro planterade med lindar, gjorde Weidenburg ett ljust, lantligt och trevligt intryck.

Vid Schwerinergatan låg ett litet envåningshus, som tillhörde förre kammarmusikern Regnier, som efter sin pensionering dragit sig tillbaka hit och köpt detta hus. Till helt nyligen hade han bebott det ensam med sin dotter Marie, men efter sin sons död hade han tagit dennes änka och hennes barn till sig och avstått större delen av huset åt dem.

Likväl var det utrymme, som fru Regnier hade till eget förfogande mycket begränsat, enär hon för sitt uppehälle måste hysa inackorderingar, och hennes enda dotter Hildegard hade blott för sin del en liten trång vindskammare med snett tak.

Här hade hon dock sitt eget lilla rike, som hon med alla sina små skatter utstyrt så vackert och trevligt, att det lilla flickrummet måste behaga alla. »Fridens Paradis» som den spefulle Heinz brukade kalla det.

Och Hilly kände sig verkligen liksom dold i en paradisk fristad, då hon flydde hit upp från sin broders ändlösa gäckrier. De fyra inackorderingarna hade med

förtjusning upptagit denna benämning och med prydlig stil skrivit på ett stycke kartong: Fridens Paradis eller Syrsans boning. Och detta hade de satt upp på Hillys dörr som ett visitkort.

Hon hade förtörnad rivit bort det, men då denna besynnerliga skylt alltid åter uppenbarade sig på dörren, lät hon den slutligen sitta kvar och satte sig helt enkelt däröver... som det anstod en »storsint själ».

För tillfället satt den unga flickan vid kammarens enda fönster, som vette utåt gården. En hög, lummig lind utbredde sitt lövverk framför detta fönster och spred om sommaren en ljuvlig blomdoft in i det lilla gemaket. Det var Hillys favoritplats. Hon kunde härifrån se över de andra husens tak, över otaliga grönskande trädkronor och hade sin glädje i att iakttaga de små fåglarna, som bodde och kvittrade i linden.

Solskenet flödade in i kammaren och belyste de enkla möblerna, den vita bädden, de båda oljemålningarna på väggen och mässingsburen i fönstret, där en kanariefågel hoppade omkring.

Hilly var mycket förtjust i den lilla sångaren, som hon fått till julklapp av Heinz, men för ögonblicket ägnade hon honom ingen uppmärksamhet. Hon var så fördjupad i sina tankar, att hon varken såg eller hörde något. Emellanåt skrev hon ned någonting på ett papper, som låg framför henne på bordet, därpå funderade hon åter.

Då knackade det plötsligt på dörren. Förskräckt grep hon papperet, kastade det i bordslådan och sköt in denna, innan hon ropade »stig in!»

Det ljud icke vidare inbjudande och helt motvilligt reste Hilly sig upp och stirrade häpen på den inträdande. Det var en liten älvlik flicka i hennes ålder, med böljande ljust hår och skälmaktigt spelande, blåa ögon.

— Är det här Fridens paradiset? frågade inkräkterskan livligt. Så lustigt! Och vem är Syrsan?

Hilly svarade icke; förvirrad stirrade hon alltjämt på den lilla varelsen, som var henne alldeles främmande. Nu trädde denna närmare och sade litet otåligt:

— Du är väl inte dövstum?

— Nej, svarade Hilly rodnande.

— Jag är Hilde Hermsdorf, återtog den andra, och jag kom hit i förrgår från Sydamerika. Om måndag kommer jag till skolan, och jag ville gärna göra bekantskap med dig innan dess, eftersom jag hört att vi bli klasskamrater.

— Vill du inte sitta ned? var allt vad Hilly fick fram.

Hilde slog sig ned och såg sig nyfiket omkring.

— Jag tycker här är förskräckligt trevligt, sade hon därpå, men vet du, nog har jag föreställt mig paradiset litet rymligare, eller vad tycker du?

Hilly nickade. Hon stod alltjämt framför sin gäst och betraktade henne med stum beundran. Så förtjusande den lilla främlingen var, och så säkert och obesvärat hon uppträdde. Aldrig skulle hon själv ha vågat i en främmande stad söka upp en vilt främmande människa för att göra hennes bekantskap!

Hildes muntra skratt avbröt hennes tankegång.

— Har du inte tittat tillräckligt på mig snart? Vad är det egentligen för märkvärdigt med mig?

Hilly blev så röd som endast hon kunde bli och stammade förläget:

— Jag tänkte bara... jag... hur har du hittat hit upp?

— Jag frågade en pojke där nere, och han sa mig, att jag skulle knacka på den dörr, där det stod Fridens paradis. Vad ska det egentligen betyda?

— Min bror kallar mitt rum så, han driver så gärna gäck med mig, därför att jag är så rädd och blyg av mig, och emedan jag helst sitter här i min stilla kammar, kallar han mig Syrsan.

— Och mig bruka de kalla Trollsländan för att jag är så livlig. Syrsa och Trollslända, det passar ju väldigt bra ihop. Vi måste bli goda vänner, vill du det?

— O ja, jag har längtat så mycket efter en väninna!

— Det har jag också... det är just därför jag sökt upp dig i dag! Å, vad jag är glad!

Hon sprang ned från fönstersmygen, föll den överraskade Hilly om halsen och kysste henne.

— Inte sant, vi ska vara verkliga vänner, så'na riktiga hjärtevänner, som säga varandra allting?

Hilly kunde ej säga ett ord av idel glädje, hon nickade blott, men hela hennes inre rörelse återspeglades i hennes glädjestrålade ögon.

— Vi är alldeles lika stora, tror jag, fortfor Hilde. Jag tror för övrigt, att vi likna varandra.

Hon drog sin nyvunna väninna med sig till spegeln och fortsatte där sin jämförelse.

— Ser du det, alldeles lika stora, och blå ögon ha vi båda två, det är bara håret, som är olika. Du har så vackra, bruna lockar, och mitt är bara en smula vågigt. Men hör du, Hildegard... kallas du egentligen vid hela namnet?

— Nej, Hilly.

— Och jag Hilde. Är det inte förtjusande också, att vi ha samma namn! Men vet du, till det inre är vi nog alldeles olika. Jag är en ryslig vildkatt, och du tycks mig vara mild och saktmodig som ett lamm.

— Å nej, tro inte det. Jag är bara litet blyg, men jag kan bli fasligt häftig, om någon retar mig.

— Det gläder mig, att du har temperament; kolugna människor är vanligen tråkiga.

De satte sig båda på fönsterpallen och sågo lyckosliga in i varandras ögon.

— Jag tror, att vi passa underbart bra för varandra. Vi ska verkligen bli riktiga, förtroliga vänner, elier hur? sade Hilde.

— Ack ja, jag har alltid känt mig så ensam och längtat så efter en väninna. Det förefaller mig, som om den gode Guden själv fört dig till mig.

Stormande slog Hilde armarna om sin nyvunna väninna.

— Vi ska svära varandra trohet intill döden! utropade hon hänförd.

— Nej, ända in i evigheten, förbättrade Hilly svärmiskt. De omfamnade och kysste varandra innerligt.

— Så har jag alltid tänkt mig att sluta vänskap,

sade Hilde med strålande ögon. Hanna är ju rätt trevlig, men du är mycket, mycket sötare, Hilly.

— Du kanske kommer att tycka mindre om mig, när du gjort bekantskap med de andra flickorna i klassen. Jag är den enklaste och mest obetydliga av dem allesammans.

— Säkert inte, du är alltför anspråkslös, Hilly. Har du sorg? tillade hon saktare.

— Ja, jag miste min pappa till julen, svarade Hilly, och en djup smärta utbredde sig över hennes veka, barnsliga ansikte.

— Du ska inte vara sorgsen, du har nu mig, och jag ska nog sörja för att du blir glad igen.

Hilly såg som förklarad på henne.

— Ja, jag tror, att du kanske är i stånd till det. Vet du, jag hade hört talas om dig och visste, att du skulle komma till skolan, och jag var mycket nyfiken på dig. Jag ville så gärna bli bekant med dig, jag tyckte det skulle vara så intressant att ha en amerikanska till väninna.

— Jag är inte amerikanska till börden. Jag är född här i Weidenburg hos mormor. Men jag var bara tre år, då vi reste till Amerika, så att allting här är nytt för mig. Men berätta mig nu om dig. Är du född i Berlin?

— Nej, också här. Mina föräldrar bodde här tills min farmor dog. Då flyttade vi till Berlin och hade det mycket bra där, tills pappa för tre år sedan insjuknade i ledgångsreumatism. Å, Hilde, du kan inte tro, vilka svåra tider det var! Till en början trodde och hoppades vi att pappa skulle bli bättre igen och åter kunna använda sina förlamade armar, men det stannade vid hoppet. Hans lidande blev i stället värre och angrep slutligen hjärtat. Pappa var så ledsen att han inte kunnat spara något, och det lilla, som hans föräldrar lagt av, gick åt under hans långvariga sjukdom. Han önskade att vi skulle flytta hit och taga inackorderingar. Vi tänkte då inte så mycket på oss själva, men min brors framtid låg oss tungt om hjärtat och kostade mamma många tårar.

— Varför det då? Var han ingen god son?

— Jo då, Heinz är så god och mycket begåvad. Han hade tagit studentexamen och ville studera vid universitetet, men till följd av våra svårigheter måste han uppgåva detta och gå in vid posten. Jag vet, att det gjorde honom mycket ont, fastän han aldrig sade något eller visade det.

— Är han här i Weidenburg?

— Nej, i Schwerin. Men han kommer ofta hit, i synnerhet på söndagarna. Och då är det alltid glädjestunder för oss.

— Hur gammal är du?

— Jag blir femton i höst, och sedan jag gått och läst måste jag hjälpa mamma med hushållet. Vi är så fattiga. Och nu, tillade hon sorgset, vill du väl inte umgås med mig, när du fått veta det?

— Hur kan du tänka så rysligt om mig! utropade Hilde upprörd. Tror du att jag bryr mig om pengar och förmögenhet och sådant? Nej, inte ett dyft! Om du också vore en tiggarflicka, skulle jag tycka lika mycket om dig ändå. Men, Hilly, när ni nu bo hos din farfar är det väl bra... han har väl nog för er alla?

— Nej då, farfar har bara sin pension, som bortfaller vid hans död.

Nu öppnades dörren, och en smärt dam med alltigenom tilldragande, milda anletsdrag, inträdde. Hennes ansikte röjde ännu spår av stor fågring, ehuru det bleknat och tårts av sorg och bekymmer. Överraskad blev hon stående i dörren, då hon såg de båda flickorna, som sutto tätt intill varandra.

Bägge sprungo upp, och Hilly drog Hilde med sig.

— Mamma, det här är Hildegard Hermsdorf, som nyligen kommit hit från Sydamerika; du vet, att jag talat om henne. Hon kom hit för att göra min bekantskap, och nu har vi svurit varandra vänskap för hela livet. Är det inte roligt?

— Mycket roligt, Hilly, svarade fru Regnier. Hon lade sin hand lätt på Hildes blonda huvud och blickade in i de glänsande blå ögonen.

— Hjärtligt välkommen till Tyskland och till vårt hem, mitt kära barn! Det skall glädja mig, om du besöker min Hilly ofta.

— Det vill jag mycket gärna göra. Jag tycker redan så rysligt mycket om henne. Hon får väl komma till mig också, inte sant?

— Gärna, om din mor tillåter det.

— Visst gör hon det. Mamma är alltid glad, om jag är sysselsatt. Jag är säker på, att hon ska bli förtjust i Hilly, som ser så fin och ordentlig ut.

— Gör inte du det alltid då? frågade fru Regnier leende.

— Ack nej, svarade Hilde med en blick ned på sin klänning. Det hör verkligen till undantagen att jag inte har någon reva på min klänning eller att ingen knapp eller hake fattas. Men nu får jag lov att gå hem.

— Får jag följa Hilde ett stycke, mamma? bad Hilly.

— Ja, gärna, men dröj inte för länge borta, det är snart tid att äta kväll.

Arm i arm vandrade flickorna framåt vägen. De hade ännu så mycket att förtälja varandra, att det dröjde en god stund, innan Hilly åter kom hem.

— Är inte min nya väninna förtjusande, mamma? utbrast hon. Det finns ingen i hela skolan, som liknar henne. Och så roligt att hon kom just till mig. En sådan väninna har jag redan länge önskat mig... en sådan riktig hjärteväninna, som man kan anförtro allting.

— Ja visst, min lilla flicka, jag gläder mig också åt det, svarade modern och strök kärleksfullt över dotterns eljest så bleka kinder. Gå nu in i rummet, Hilly, och se, om du inte finner en överraskning där.

Nyfiken ilade den unga flickan in i moderns rum. Hon hörde de fyra små inackorderingarnas glada skratt där inne och nu även en annan stämma. Var det verkligen möjligt? Hon sprang in och kastade sig med ett glädjerop i broderns armar.

Modern hade följt efter henne.

— Det var väl en glad överraskning? sporde hon.

— O ja, försäkrade Hilly, i det hon med en strålande blick såg upp på den älskade brodern. Så snällt att du kom, Heinz.

— Näja, det var ju inte för mycket, när jag inte kunde komma till pingsten. Men säg mig, liten, vad är det egentligen för en exotisk planta, som du korat till din väninna? Jag har redan fått en högst underbar beskrivning på henne.

Nu trängde sig alla barnen fram, och den tolvårige Georg Keller ropade:

— Jag har sett henne, jag vet det bäst. Så här kom hon...

Han härmade Hildes lätta, dansande steg, med stor överdrift till de andra barnens förnöjelse.

— Hon stannade framför var port och kom till sist fram till vår. »Bor Hildegard Regnier här?» frågade hon: Ja, sa jag, hon är där uppe i Fridens paradiset. Då skulle ni sett, hur hon spärrade upp ögonen. »Är hon död?» frågade hon helt förskräckt. Nej då, sa jag, hon har sitt paradiset alldeles för sig och sitter alldeles levande i det. Då klappade hon i händerna, började skratta och sprang så att den gula manen flög omkring henne.

Hilly hade blivit mycket röd och ropade häftigt:

— Det är inte alls vackert av dig att härma och förlöjliga min väninna på det viset!

Modern tryckte lugnande hennes hand.

— Gå och duka bordet nu, sade hon sakt. Jag ska göra klart för Georg, att han uppfört sig opassande.

Hilly gick att utföra sitt vanliga arbete, men hennes hjärta bultade häftigt av förtrytelse. Att göra hennes förtjusande, älskliga Hilde, Trollsländan, löjlig... det var helt enkelt otroligt! O, dessa spefulla pojkbysningar, för vilka ingenting var heligt, och som icke hade den ringaste förståelse för ett känsligt flickhjärta!

Nu kom Heinz ut på glasverandan, varest familjen alltid åt kvällsvard.

— Nå, Hilda, du blomstrar ju som en aftonrodnad! Är det ett återsken av din sinnesstämning?

— Kanske det, svarade hon kort, ty broderns sätt förargade henne. För det första tycktes han befinna sig i det henne så förhatliga gäck samma lynnet, och för det andra kunde hon icke tåla att bli kallad för Hilda. Och det visste Heinz... varför skulle han då reta henne?

— Kommer »den exotiska» hit i morgon igen?

Hon nickade blott.

— Jaså, då kanske det inte passar dig så bra att jag kommit och stör er.

— Å, Heinz, hur kan du tala så! utropade Hilly förebrående, och tårarna trängde fram i hennes ögon.

— Seså, du är då en förskräckligt känslig liten syrsa. Kom nu och var inte förargad på mig.

Hon gick litet motvilligt fram till honom, men då han ömt lade armen om hennes hals, kunde hon ej vara förtörnad längre, och hennes ansikte lyste upp.

— Säg, Hilly, liknar din nya väninna dig?

— Ja, hon säger det.

— Å, du store, suckade Heinz, då kommer jag i framtiden att befinna mig liksom mellan Skylla och Charybdis!

— Hur så?

— Jo, om hon också är en sådan där känslig själ...

— Å, för den saken kan du vara lugn. Min Hilde är förskräckligt glad och munter. Jag tror inte att hon tar illa upp för någonting.

— Utmärkt! Det var då en förständig backfisch! Då ger jag dig min välsignelse till denna nya vänskap och lovar dig att behandla den underbara varelsen med en artighet, som kommer att ge henne en mycket god tanke om de unga männen här.

— O ja, Heinz, gör det, är du snäll... hon är verkligen mycket söt och rar.

— Ja visst, det kan jag väl föreställa mig efter alla beskrivningar. Men hör på, liten, är du nu i stånd att tänka på prosaiska ting igen? Jag börjar bli mycket hungrig.

— Å, och jag som inte har dukat färdigt än.

Heinz gick ut till barnen i trädgården och Hilly fortsatte skyndsamt med dukningen.

Följande dag var Hilly så glad som hon icke på mycket länge varit. På morgonen gick hon med brodern och gossarna till kyrkan, och på eftermiddagen sprungo de allesammans oupphörligt till dörren för att se, om Hilde kom.

Hilly började just frukta, att hon glömt sitt löfte, då den lilla vitklädda gestalten uppenbarade sig i gathörnet och vid åsynen av Hilly satte av i fullt språng.

— Hilly!

— Hilde!

Glädjestrålände föllo de i varandras armar.

— Om du visste, vad jag glatt mig åt att du skulle komma! utropade Hilly.

— Och jag då! Jag kunde knappast vänta till den bestämda timmen! Men var är din mamma och poj-karna? I dag måste jag lära känna allihop.

— Ja, det ska du, men kom först in i mitt rum och ta av dig hatten.

Det gjorde Hilde, och därunder pladdrade hon ivrigt vidare:

— Mamma är förskräckligt nyfiken på dig och mormor också. I morgon, när vi kommer från skolan, ska jag ta dig med hem, och tänk dig, jag får vara kvar hos dig hela eftermiddagen och kvällen i dag, det vill säga, om du vill ha mig.

— O, Hilde, så bedårande!

Detta glädjebudskap måste nödvändigt belönas med ännu en omfamning, och därpå kom även Hilly fram med sin nyhet.

— Kan du gissa, Hilde, vem som kom i går kväll?

— Din bror Heinz? Å, så glad jag är, jag är rysligt nyfiken på honom. Var är han?

— Hos farfar och tant Marie där nere.

— Å, då får jag träffa dem också! Det är väldigt intressant att lära känna så många människor.

— Tycker du verkligen det? Jag brukar tycka, att det är hemskt svårt, jag är så rädd och vet aldrig vad jag ska säga.

— Å, så lustigt! Det far ju alltid någonting genom ens huvud och då kan man ju säga det.

De gingo utför trappan, Hilde sköt väninnan framför sig in i rummet och sade:

— Här är Hilde.

Hildes blickar fästes, fulla av beundran, på den gamle herrn, som satt vid fönstret. Långt, silvervitt hår omgav ett gubbansikte av sådan värdighet och ett sådant behag, att Hilde ofrivilligt utropade:

— O, Hilly, en sådan förtjusande farfar du har!

Hon sprang hastigt genom rummet och sträckte med ett strålände leende båda händerna mot den gamle.

— Jag är så rysligt glad att få göra er bekantskap, herr Regnier. Jag önskar att jag också hade en sådan farfar.

Heinz hade rest sig upp och såg småleende på den lilla felika uppenbarelsen.

— Besitta, en sådan liten skälm! viskade han till Hilly, och denna nickade, ty hon förstod, att det låg beundran i hans ord.

Farfar skrattade.

— Jaså, du önskar det? Nåja, eftersom jag behagar dig så bra, så kan du ju adoptera mig som farfar.

Hilde klappade glättigt i händerna

— Går det för sig här i Tyskland? Eljest bruka bara stora människor adoptera barnen.

— Ja ja, men för en gång kan vi väl göra tvärtom. Se här, låt oss bekräfta saken med ett handslag.

— Hjärtligt gärna, farfar! ropade Hilde, och nu först varseblev hon Heinz.

— Å, Hilly, är det din bror? Så roligt att få träffa er också i dag!

— Å, jag ber, nöjet är helt och hållet på min sida, fröken, svarade Heinz med en artig bugning.

Hilde skrattade.

— Jag är inte någon fröken ännu på länge. Jag heter Hilde... Hilde Hermsdorf, och är pappas virvelvind eller yrhätta eller Trollslända, vilket ni vill.

Hilly förskräcktes i sitt innersta. Den troskyldiga, oförsiktiga Hilde hur kunde hon förråda dessa benämningar för den spefågeln Heinz!

Han bugade sig ännu en gång och genmälde:

— Jag är förtjust att få lära känna er med alla era titlar och värdigheter fröken Hilde.

— Just sköna värdigheter... men vad är det du vill, Hilly, varför rycker du mig i klänningen så där... har jag en reva nu igen?

— Nej, men... du har inte hälsat på tant Marie ännu.

Hilde skyndade att gottgöra det försummade, och fru Regnier föreslog därpå, att flickorna nu skulle dricka kaffe i trädgården. Gossarna fingo sitt kaffe tidigare på söndagarna, men Hilly hade väntat på sin väninna.

— Ett kafferep för oss två, så roligt! utropade Hilde förtjust, i det hon följde Hilly ut i trädgården.

Snart suto de under det stora, skuggrika päronträdet framför det dukade bordet och läto sig väl smaka. Det var så mycket att tala om. Hilly ville veta åtskilligt om Amerika och lyssnade uppmärksamt till Hildes livliga skildringar. För Enrikos öde hyste hon djupt deltagande.

— Tänk, så intressant! utropade hon. Tänk, om han i Spanien upptäcker någon mycket förnäm släkting... kanske till och med en prins.

Hilde såg litet tvivlande ut.

— Å nej, då hade väl hans mor inte behövt irra omkring så utfattig, tyckte hon.

— Å, det kan man inte alls veta; sådant kan omständigheterna medföra. Antag till exempel att hans far som prins gift sig med en fattig flicka, då hade kanske hans föräldrar förskjutit honom, och så hade han vandrat ut i världen med henne. Kanske hade modern inte ens vetat, vilken förnäm make hon haft.

— Så lustigt! utropade Hilde. Om jag föreställer

mig att min mamma inte skulle veta, vem min pappa egentligen är!

Hon skrattade silverklart, men Hilly antog en förnärmad uppsyn.

— Har du då inte en enda smula romantik i dig? sade hon. Liksom om sådana saker inte hänt och mycket väl kunna hända. Men nu måste jag diska kopparna och ställa in hela kaffeservisen, tillade hon litet modfällt.

Hilde sprang genast upp och hjälpte henne bära.

— Jag ska hjälpa dig med alltihop. Det är så roligt!

Hilly strålade av förnöjelse. För första gången i sitt liv tyckte hon att diskningen var en trevlig sysselsättning. Och snart gick det så glatt och lustigt och högljutt till i köket, att Heinz kom till dörren och tittade in och frågade:

— Får jag komma in, mina damer? Kanske jag kan vara er till någon nytta?

— Se här, sade Hilde, ni kan ställa de koppar, som jag torkat på serveringsbrickan där borta. Men akta er... Hilly darrar redan av ängslan att jag skall ställa till någon hejdundrande skräll med de här relikerna.

— O, Hilde, hur kan du anförtro Heinz något så skört och ömtåligt? Han är den oskickligaste människa man kan få tag i.

— Min bästa syster, jag måste protestera. Hur kan du ställa mig i en så falsk dager inför denna unga dam!

— Det vill jag visst inte, men, vet du, Heinz, det är verkligen bättre att du nöjer dig med att titta på.

— Ja, på pallen med honom, så att han inte ställer till något ofog! ropade Hilde muntert, i det hon nödgade honom att taga plats på kökspallen.

— För all del, inte på den — den har bara tre be...

Hilly kom icke längre. Den intet ont anande Heinz hade redan satt sig på den trasiga pallen, som genast stjälppte, och innan han visste ordet av låg han vid de unga flickornas fötter.

Då han åter reste sig upp, var han förargad och röd i ansiktet och ropade till systemen.

— Hur kan ni ha sådana livsfarliga gamla skrällen i köket. Kasta bort skräpet eller skicka det till snickaren!

— Det ska vi också, Heinz, sade Hilly lugnande. Georg hade sönder pallen i går kväll, och i dag är det söndag. Du har väl inte gjort dig illa, hoppas jag.

— Ni har bara blivit litet röd på kläderna, sade Hilde. Så lustigt att köksgolven alltid är belagda med röda stenar här i landet och rödfärgas på lördagskvällarna.

— Ja, det är nu en gång ett mod i de gamla husen, sade Hilly.

— Ja, och nu har jag det där modet på min kostym, brummade Heinz.

— Vänta, så ska vi bearbeta er med våra näsdukar, sade Hilde ivrigt. Till verket, Hilly, men gnid inte utan så bara. Ni måste ursäkta det här dubbla angreppet, herr Heinz. Titta bara, rödfärgen tar till flykten för våra näsdukar liksom molnen för stormen. Ser du, Hilly, att jag också kan uttrycka mig romantiskt.

— Seså, Heinz, nu är din kostym snygg igen, sade Hilly lättad.

Heinz såg forskande ned på sina kläder och nickade med återvunnet gott lynne.

— Tack så mycket, mina damer! Ni måste medge, att jag gjort mitt bästa för att visa min underdånighet.

— Ja, det var storartat! utropade Hilde och klappade i händerna. Först blev jag helt förskräckt, när ni tumlade till våra fötter, men vet ni, herr Regnier, det är i alla fall bättre att det är ni som ramlat än om det varit Hillys kaffeservis.

Denna tanke var så överväldigande, att hon måste sätta sig ned och skratta ut.

Heinz såg road på henne.

— Kalla mig inte herr Regnier längre! Eftersom ni adopterat farfar, så är ni ju min syster hädanefter.

— Ja visst, Hilde, och min också! utropade Hilly förtjust.

Hilde sprang upp, fattade tag i väninnan och virvlade om med henne i en dans så vild och med så oberäkneliga svängar, att Heinz fann för gott att ta till flykten.

Efter kvällsvarden sköts det stora ekbordet i salen åt sidan och man gjorde sällskapslekar. Hilde kände ej till några sådana, och Heinz och gossarna läto sig angeläget vara att inviga henne däri.

Vid niotiden kom Hugo för att hämta sin syster. Under stort jubel drogs han in i den muntra kretsen, och de glada lekarna fortsattes ännu en stund, till dess till och med Hilde insåg, att det var tid att gå hem. Under försäkringen att hon aldrig haft en så förtjusande kväll tog hon avsked.

* * *

Morgonen därpå gick Hilly tidigt till skolan, som hon lovat Hilde. Hela klassen emotsåg med största spänning och nyfikenhet den amerikanska flickans ankomst, och alla bestormade Hanna med frågor om henne.

— Vi har bara sett varandra en gång i trädgården, sade denna. Man måste vänja sig vid hennes sätt och väsen först.

— Å, Hilde är förtjusande! ropade Hilly. Det säger min mamma också. Hemma hos oss är alla förtjusta i henne.

— Efter ett enda besök?

— Nej, hon har varit hos oss i lördags och hela eftermiddagen i går.

— Varför har hon då inte kommit till mig också? sporde Emmy Lippoldy förnärnad.

— Trösta dig, min ängel, hon har inte varit hos mig heller, sade Lisbeth Johansen skrattande, och egentligen hade väl som borgmästardotter kunnat vänta, att hon gjort mig sin uppvaktning först. Där kommer hon förresten med Marie Wegner.

Alla rusade till fönstret, och Lisbeth ropade förtjust:

— En sådan förtjusande liten varelse! Henne kan man inte vara förargad på, om hon också inte ännu har fått reda på vad europeisk artighet vill säga.

— Hör du, sade Emmy med undertryckt häftighet, ty Lisbeth var hennes bästa väninna, du får inte tycka mer om henne än om mig!

Lisbeth såg road på henne. Emmys känslighet och benägenhet för svartsjuka var henne välkänd, och då hon gärna retade väninnan en smula, svarade hon:

— Det kan jag inte lova, min skatt, ingen människa kan bestämma över sina känslor.

Emmy vände sig förnärmat bort, under det Marie och Hilde i detsamma inträdde i klassrummet.

— God morgon, flickor! ropade den förre glättigt. Jag har här med mig Hildegard Hermsdorf; vi träffades på vägen.

Hilde räckte handen åt allesammans med sitt mest strålände leende.

— Dig känner jag redan, Luise Weise, och dig också, Anna Krausemann... och se där är ju Hanna också.

Hon gjorde även bekantskap med Lisbeth och Emmy och varseblev först därefter Hilly, som trängts litet i bakgrunden.

Hon skyndade med ett glädjrop fram till henne.

— God morgon, kära Hilly! I eftermiddag måste du följa mig hem från skolan.

Under lektionstimmarna gick det ej särdeles bra för den rörliga Hilde. Hon hade svårt att sitta stilla och uppmärksam så länge, och hennes kunskaper lämnade också åtskilligt övrigt att önska.

Själaglad gick hon med Hilly från skolan, då timmarna äntligen förgått, men hon blev oangenämt överraskad, då modern sade, att hon måste gå till farbrodern med detsamma.

Det hjälpte inte, hans befallning måste efterkommas, och Hilly följde väninnan till överstens bostad. Medan Hilde var där uppe, gick hon fram och tillbaka på gatan och väntade.

Det dröjde rätt länge, innan Hilde äntligen åter uppenbarade sig, nu med av förargelse rodnande kinder.

— Tänk dig, så gräsligt! Farbror vill göra en riktig lärd av mig! ropade hon häftigt. Rektorn förhörde mig i lördags, som du vet, och i dag har farbror varit hos honom, och då sa rektorn, att om jag över huvud taget ville vara kvar i klassen måste jag ta privatlektioner i tyska, franska och matematik. De ha sammansvurit sig för att plåga mig! Nu ska jag fyra gånger i veckan på eftermiddagarna ha lektioner efter skolans slut, och det värsta är, att jag ska plugga läxor och allting hos min farbror och inte får gå hem, förrän jag har gjort alltihop till hans belåtenhet. Han tänker kommandera och exercera med mig precis som om jag vore en av hans beväringar!

— Min stackars Hilde, sade Hilly med varm medkänsla.

— Ja, och kan du tänka dig, att han ville jag skulle stanna och börja med detsamma. Men då blev jag arg och sa, att jag absolut inte kunde börja förrän i morgon för jag hade dig hos mig och jag kunde väl inte köra hem dig heller!

— Nej, men Hilde, sa du verkligen det? Jag kunde ju ha gått hem. Nu är väl din onkel ond på dig. Vad sa han då?

— Han stirrade en lång stund på mig och så sa han: »Om du har bjudit en väninna till dig, så får du gå för den här gången, men var god och kom ihåg, att jag inte tillåter några sådana bjudningar på vardagarna hädanefter. Under veckans dagar skall du ägna dig helt åt ditt arbete och din plikt. På söndagarna kan du få vara tillsammans med dina väninnor, om du varit flitig och lydig under veckan.» — Tänk dig att ställa upp ett sådant villkor, alldeles som om jag vore ett litet barn. Onkel är en riktig tyrann, men han ska bara inte tro att jag låter mig tyranniseras utan vidare!

— Akta dig för all del, Hilde! bad Hilly ängsligt.

Hilde skrattade, då hon såg sin väninnas oroliga min.

— O, du lilla harkrank, farbror kommer väl inte

att äta upp mig med detsamma heller. Låt oss inte tänka mer på det nu utan hellre njuta av vår eftermiddag.

Hon fattade Hillys hand och sprang med henne över den breda planen framför kyrkan. Helt andlösa kommo de fram till doktorinnan, som vänligt hälsade Hilly välkommen och därpå skickade båda ner i trädgården.

— Titta, sade Hilde, här har jag upptäckt en underbar sittplats i det här gamla äppelträdet, där måste det vara förtjusande trevligt för två.

En tjock och rak gren, ej så långt från marken, erbjöd ett naturligt säte, vilket till och med Hilly, som icke var någon mästare i klättring, kunde uppnå. Här uppe höllo de båda en liten pratstund, varvid Hilly anförtrodde sin förtrogna, att icke blott Heinz, utan även hennes egen framtidsbana blivit stäckt genom faderns död.

— Jag har ärvt litet av pappas talang, sade hon, och det var pappas största glädje att undervisa mig i målarkonsten. Jag hade just börjat att teckna efter naturen, då pappa sjuknade.

— Ville du då bli målarinna?

— Ja visst. Pappa hade ju kunnat undervisa mig till en början, och sedan skulle jag ha gått igenom akademien.

— Och allt detta måste du nu uppge! Finns det då ingen människa, som kan betala studierna åt dig?

— Ack nej. Om så vore, så skulle jag hellre velat att Heinz fått fortsätta sina studier. Jag skulle så gärna stå tillbaka för honom.

— Du är en förskräckligt hjärtegod liten varelse! utropade Hilde och omfamnade Hilly så häftigt, att de båge två höllo på att ramla ned ur trädet.

Under skratt och skrik klängde de sig fast och lyckades återvinna jämvikten, och så fortsattes samspråket, till dess tjänstflickan kom och ropade in dem till kvällsvarden.

Under den närmaste tiden suckade Hilde ofta efter sin kärleksfulle, överseende fader, ty farbror Ernst tog sig an henne med mycken stränghet och sökte väcka hennes plikt känsla.

Då hon kom från skolan, måste hon genast gå till onkeln för att öva sig i pianospelning, tills det blev tid att äta middag. Sedan kom privatlektionerna och läsläsningen och först efter intagen kvällsvard fick hon gå hem till sin mor. Hennes största glädje var söndagarna, vilka hon alltid tillbringade i sällskap med Hilly, antingen hemma eller hos väninnan.

— I morgon har jag stor mottagning, sade hon en lördag till denna, då de träffades i skolan. Jag har fått för mig att jag måste inbjuda hela klassen en gång; de är allesammans så hyggliga flickor, och jag är verkligen skyldig dem det. De vill gärna komma allihop. Du får lov att komma litet tidigare i morgon, Hilly, så fort du har ätit middag.

På söndagseftermiddagen gick Hilly följaktligen i god tid till fru Schlossers trädgård och tillbringade en mycket angenäm stund med Hilde.

— När kommer de andra? frågade hon, då de sutto tillsammans i äppelträdet, som av Hugo döpts till »Insektsboet».

Hilde dinglade med benen och lät sina strålande ögon irra omkring.

— Vilka andra? frågade hon sorglöst, i det hon forskande kikade upp i trädets lummiga krona. Vet du vad, när äpplena bli mogna i höst, klättrar jag upp i toppen. Jag har nyligen provat det och det gick utmärkt, fastän mamma förstas var litet missbelåten med revorna i klänningen. Vet du, hon är mycket förtjust i dig.

Hilly rodnade av glädje, men återtog nu:

— Tror du inte, att de andra är här snart? Du har ju bjudit hela klassen, tillade hon, då Hilde frågade såg på henne.

— O, ja visst, det hade jag alldeles glömt!

— Måste du inte duka kaffebordet nu?

— Ja, tomma koppar och fat kan jag väl ställa

fram, utropade Hilde och brast i ett klingande skratt, något annat blir det inte, för jag har alldeles glömt att tala om det för mormor.

Hilde såg mällös på henne.

— Men din mamma har väl ändå givit dig tillåtelse i går att inbjuda flickorna? frågade hon slutligen.

— Å nej, lilla mamma har inte en aning om det... jag fick det där infallet helt plötsligt, när jag var i skolan. Å, Hilly, vad du ser lustig ut!

— O, Hilde, jag skulle sannerligen vara halvdöd av ångslan, om jag hade ställt till något sådant!

— Jag tycker det är förskräckligt lustigt. Kom, så går vi och förbereder mormor på klassöverfallet.

Hon hoppade helt viget ned från sin upphöjda plats. I detsamma öppnades trädgårdsgrinden och mormodern trädde in.

— Hildegard, är du där? ropade hon.

— Ja, mormor, svarade Hilde och dansade fram till henne.

— Barn, vad har du nu ställt till? Är det verkligen sant att du inbjudit hela klassen?

— Ja, mormor, jag skulle just gå och tala om det för dig. Jag hade alldeles glömt det, men Hilly kom nyss att tala om det.

— Nå, det står ju inte att ändra nu. Gå och hälsa på flickorna, Hilde! Låt dem ta av ytterplaggen i ditt rum och följ dem sedan ned i trädgården. Hilly, mitt kära barn, vill du vara så vänlig och hjälpa mig litet? Jag är alldeles oförberedd på det här, och min jungfru har fått ledigt.

— O, ja visst, fru Schlosser, jag vill mycket gärna hjälpa er, försäkrade Hilly och följde den gamla damen in i huset, medan Hilde tog emot flickorna, som viskande och skrattande stodo på förgården.

Hilly fick en bricka, nyckeln till skänken och dukade prydligt och snabbt det gröna kaffebordet i trädgården. Mormor skaffade bröd från bagaren, och Hilly fick skära bullar och lägga upp kakor. Medan kaffet kokade hade Hilly tid att plocka en bukett syrener för

kaffebordet. Medan hon sysslade härmed, träffade hon Hugo.

— Vad i all världen skall allt det här betyda, fröken Hilly? sporde han.

— Hilde har kaffebjudning.

— O ve, var ska jag då finna en skyddad vrå, där jag i lugn och ro kan dricka mitt kaffe? Jag blir väl förvisad till köket rentav?

Hilly såg sig omkring.

— Här står ju en liten bänk med bord bakom syrenerna, det är en trevlig, undangömd vrå. Jag ska fråga er mormor, om jag kan duka där åt er.

Hon sprang in i köket och återvände genast med en servett och dukade det lilla bordet.

— Det är bra snällt av er, fröken Hilly, att göra er besvär för min skull.

— Jag är mormors hjälpreda i kväll och då tillkommer det ju mig. Nu ska jag hämta några kakor åt er.

— Ni är min räddande ängel, fröken. Men var snäll och tag en hel hop bröd, för jag är hungrig som en varg.

Hilly såg bestört på honom.

— Men så mycket kan jag inte ta från vår brödkorg, vi är nio stycken flickor, stammade hon förvirrad.

— Och därför vill ni låta mig svälta, skrattade Hugo. Så grym kan ni väl inte vara ändå?

— Mormor vet väl någon råd, utbrast hon rodnande och rusade in i köket.

— Ge honom bara några få kakor, sade mormodern, vi ska breda på några duktiga smörgåsar åt honom i stället. Så snällt av dig att hjälpa mig, lilla Hilly... utan dig skulle jag inte alls ha rätt mig eller fått i ordning i sådan hast.

— Å, jag gör det ju så gärna, fru Schlosser, svarade Hilly, rodnande av glädje, och för första gången var hon tacksam för att hon i hemmet fått lära och vänja sig vid husliga sysslor. Helt glad sprang hon ut i trädgården, varest Hilde nu kom emot henne.

— Är det inte färdigt snart? Vi är redan till hälften uthungrade.

— Ja, nu kan ni få komma. Men tror du, din stygga Hilde, att det regnar kaffe och kakor från himlen, så snart du får infallet att ställa till en bjudning?

— Ja, jag trodde, att det gick till så här i landet, var det sorglösa svaret, och strax därpå drog hela flickskaran ut i trädgården.

Efter kaffet gjordes lekar, och de muntra skrattsalvorna trängde ofta ända in i doktorinnans tysta kammare.

Flickorna voro mycket belättna med sin eftermiddag, då de på kvällen skildes åt, och sedan de tagit avsked, ilade Hilde förnöjd in i moderns rum för att säga god natt åt henne.

— God natt, mamma lilla, sade hon, i det hon tryckte en kyss på den vita pannan. Det har varit så förtjusande trevligt i kväll.

— Men du får inte bjuda hit gäster utan att förut be om tillåtelse, Hilde. I vilken förlägenhet hade du inte försatt stackars mormor!

Även mormodern bannade henne sedan och förhöll henne att hon handlat illa mot mamma, som var så klen och icke tålde den ringaste upphetsning eller sinnesrörelse.

Den sorglösa Hilde blev litet betänksam och kunde mot vanligheten icke somna med detsamma, sedan hon lagt sig.

Var mamma verkligen sjuk? Pappa hade ju ofta sagt Hilde, att hon inte fick vara så stormande; hon måste ta hänsyn till mammas svaga nerver. Men hon hade icke förut tänkt så noga däröver. Tänk, om det var något svårt och farligt, det där med nerverna?

Nej, hon kunde inte stå ut med denna ovisshet och oro, hon ville inte störa mamma, men hon måste se det kära, bleka ansiktet ännu en gång, innan hon somnade... det var säkert inte hänsynslöst.

På bara fötter kilade hon genom köket och smög sig ljudlöst in i moderns rum. Nu stod den lilla vita

gestalten obeslutsamt och såg bort mot den vita bädden. Då lyfte modern upp huvudet.

— Hilde, är det du? Vad i all världen har du nu fått i ditt huvud?

— Mamma — Hilde flög fram och kastade sig häftigt över henne. Du är väl inte sjuk? O, säg nej... jag har ängslat mig halvdöd för dig.

Fru Hermsdorf strök smeksamt över de ljusa hårböljorna och sade med en lätt suck:

— Var lugn, Hilde, och gå och lägg dig igen! Jag har bara litet ont i huvudet, ingenting annat.

— Alldeles säkert?

— Ja, min älskling, men gå nu genast och lägg dig, eljest förkyler du dig.

— Min lilla mamma, så glad jag är!

Ännu en innerlig omfamning och så sprang Hilde tillbaka till sin lilla kammare. Med välbehag kröp hon ned i den vita bädden och hade snart somnat in med ett leende på läpparna.

IV.

ÅRSMARKNADEN.

Sommaren var förgången, och det började redan bli kallt och ruskigt. Hilde gladdade sig likväl åt den kommande vintern med dess is och snö. Hon föreställde sig att det skulle vara förtjusande att åka skridsko och kälke tillsammans med kamraterna.

Detta nöje skulle hon dock endast på söndagarna kunna njuta av, ty den stränge onkeln gav henne aldrig ledigt på vardagarna. Hon suckade under detta tvång, men tröstade sig med att det snart skulle upphöra. I mars eller senast i april skulle ju hennes far komma hem, och han skulle nog inte göra tillvaron så svår för sin lilla virvelvind.

— Jag är så glad åt pappa, sade hon en söndag till Hilly, då de sutto i den senares lilla kammare.

— Ja, det kan du väl vara, Hilde. Och du är lycklig, som har din pappa i livet.

— Var inte ledsen, Hilly, pappa ska nu också bli din far, och då... ja, jag har så många planer för din utbildning. Jag tror nämligen, att pappa har rätt mycket pengar.

— Å, Hilde, tala inte om det! Förresten skulle jag inte kunna lämna mamma nu, hon är inte så stark att hon kan reda sig utan mig.

— Vänta bara tills pappa kommer, så ordnar det sig nog. Jag gläder mig också mycket åt julen, tänk dig, att jag har aldrig sett en riktig julgran. Det blir nog underbart. Och på nyåret kommer Enriko. Då får du lära känna min baskiske hjälte, din förmenta prins, jag är nyfiken på, vad du kommer att säga om honom. Jag tror att jag tycker lika mycket om honom som om Hugo.

— Jag kan inte låta bli att tänka över vem han egentligen är. Det är så intressant, när man kan föreställa sig allt möjligt... det är så med vår familj också.

— Hur så... vad menar du?

— Har du inte tänkt på, att jag har ett franskt namn?

— Regnier... ja visst, det är sant. Nej, det har jag verkligen inte tänkt på. Är ni då av fransk härkomst?

— Ja, mina förfäder ha kommit från Frankrike. De flydde ur landet år 1685.

— O, Hilly, så förskräckligt intressant! Det har du aldrig förut berättat mig. Vilka voro då dina förfäder?

— Ja, om jag bara själv visste det, Hilde! Jag har ofta frågat farfar om det, men han har bara talat om helt litet, antingen det nu beror på att han själv inte vet mer eller att han är rädd att mina tankar ska syssla alltför mycket därmed. Jag vet bara, att vi härstamma från en adlig släkt. Namnet Regnier är mycket gammalt, det förekommer i historien redan år 1572.

— Å! Och vid vilket tillfälle?

— Du vet ju, att man på den tiden i Paris rasade

så förfärligt mot hugenotterna, och att tusentals sådana dödades på några få dagar. Då hände det, att en ädling vid Namn Vezin räddade sin fiende Regnier... Jag föreställer mig att de tillförne varit goda vänner men söndrats till följd av sin tro. Då nu döden hotade hugenotterna från alla sidor, påminde sig Vezin deras forna vänskap. Han skyndade till Regnier, trängde in i hans rum och genom en lönngång förde han honom ut på gården, varest två ädla hästar i hemlighet höllos i beredskap. De svingade sig upp och så bar det i väg till Vezins slott, Guerzy, där Regnier var i säkerhet.

— Så bra du kan berätta, Hilly... jag tror att du skulle kunna hitta på hela historier. Men se, där kommer Hanna, du har väl ingenting emot att hon också kommer upp.

Hilly hann knappast svara, förrän Hanna inträdde, och Hilde skyndade henne till mötes.

— Kan du tänka dig, Hilly är också av adlig ätt och har förskräckligt många anor. Hennes namn förekommer redan 1572 i historien.

— Verkligen? sade Hanna, i det hon räckte den rodnande Hilly sin hand. Ja, jag har förresten tänkt mig någonting i den vägen. Vilka voro då dina förfäder?

Hilly upprepade sin berättelse och var mycket förtjust över det intresse, den uppväckte. Den fantasirika berättarskan var helt stolt över sina förfäder och utmålade sig deras liv i de mest glödande färger. Att ett praktfullt slott hörde till var ju naturligt.

Sedan detta ämne var grundligt behandlat, räckte Hanna dem sina händer och sade:

— Jag skulle gärna vilja, att ni båda vore mina väninnor, er tycker jag om, vill ni det?

Båda tryckte hennes händer med värme, och därpå fortfor Hanna:

— Mamma har tillåtit mig att bjuda er hem till mig, vill ni komma nästa söndag?

— Förskräckligt gärna! ropade Hilde, och Hilly vart mörkröd av förnöjelse, ty Hannas hem, om vilket ingen

visste något, hade någonting lockande hemlighetsfullt för henne.

— Om ni finner min mor stilla och allvarlig, så undra inte på det, fortfor Hanna, och en fin rodnad flög över hennes ansikte. Vi har gått igenom så mycket svårt, mamma är därför litet sorgmodig.

— Därför att din pappa är död, inte sant? sporde Hilde.

— Det också, men den egentliga orsaken kan jag inte säga er. Jag hoppas, att du, Hilde, med ditt soliga väsen ska kunna muntra upp mamma litet... jag kan det inte, jag är alltför allvarligt anlagd.

— Ja, jag vill gärna spela solsken. Pappa har sagt, att jag ska göra det för mamma också. Har du inga syskon, Hanna?

— Jo, två bröder, Wilfried och Joachim. De äro båda officerare. Achim har helt nyligen fått sina epåletter, men Wilfried är trots sin ungdom... han är tjugusex år... redan löjtnant. Han är mycket intelligent och kommer nog att gå långt.

— Ni är väl förskräckligt rika? frågade Hilde.

— Nej, svarade Hanna lugnt, tvärtom måste vi inskränka oss mycket för att kunna ge mina bröder det nödvändiga tillskottet. Men det gör ingenting; mamma och jag försaka gärna för deras skull.

Hilly tryckte deltagande hennes hand.

— Vi har båda gått igenom mycket, jag tror att vi ska förstå varandra.

— Seså, sade Hilde, låt oss nu tala om kotteriet, som jag skulle vilja bilda till vintern. Mamma säger, att det inte bör vara fler än sex, eljest blir det för många. Du vill väl vara med, Hanna? Hilly har redan fått lov av sin mamma.

— Min mor har också givit mig tillåtelse, om jag har lust.

— Nå, lusten fattas väl inte, menade Hilde.

— Men tror du inte, att de uteslutna komma att bli förnärmade?

— Nej då, det är inte alla, som vill vara med, förklarade Hilde. Luise Weise har sagt mig, att hennes

far aldrig skulle tillåta sådana dumheter, och Anna och Adele är tveksamma.

— Så mycket bättre, inföll Hanna. Då blir det bara vi tre och Emmy, Lisbeth och Marie.

— Låt oss börja redan nästa söndag, föreslog den ivriga Hilde.

— Nej, sade Hanna, då ska ni komma till mig, den dagen tillhör ni mig ensam.

Och därvid blev det. Nästa söndag gick Hanna omkring i sitt rum och styrde och ställde, och därvid hade hennes ansikte ett gladare uttryck än vanligt.

Efter överste von Hollfelds död hade modern flyttat till Weidenburg, varest hon levde mycket tillbakadraget med sin dotter. Något umgänge sökte hon aldrig. Men vid sitt sista besök i hemmet hade äldste sonen anmärkt, att Hanna var alldeles för tyst och allvarlig för sin ålder och att hon tydligen behövde umgås med jämnåriga flickor. Modern hade tänkt över hans ord och insett att han hade rätt, och det var därför helt beredvilligt hon gav sitt samtycke, när Hanna frågade, om hon fick bjuda Hilde och Hilly till sig. Hanna, som icke väntat sig att så lätt vinna moderns tillåtelse, var förtjust.

Hon hade alltid känt sig dragen till den lilla blyga Hilly med de svärmiska ögonen och det älskliga barnansiktet. Och Hilde hade farit in i hennes stillsamma liv som en verklig virvelvind med skratt och solsken och livsglädje.

De båda gästerna funno Hannas allvarsamma mor vänligare än de tänkt sig. Man satte sig genast till kaffebordet, varvid Hilde noga betraktade Hilly. Då denna märkte, att väninnan iakttog henne så uppmärksamt, kastade hon en frågande blick på henne.

— Jag måste noga se på allt vad du gör, förklara Hilde, för mamma sa mig, att jag måste uppföra mig alldeles extrafint i dag, därför att det här är ett så förnämt hus. Jag skulle rätta mig alldeles efter dig, Hilly; du uppför dig som en liten prinsessa. Nu ska jag försöka att göra efter allt vad du gör.

— Nej, men Hilde, gör för all del inte det! utropade

Hilly förskräckt, och i sin förvirring höll hon på att slå omkull sin kaffekopp.

Hilde klappade jublande i händerna.

— Det där ska jag åtminstone inte göra efter, sade hon skrattande, för det anar mig att det inte hör till den goda tonen.

Hanna kom den förlägna Hilly till hjälp genom att börja tala om det lilla förbund, som de ämnade bilda.

— Vi kan omöjligt vänta tills nästa söndag, det står jag inte ut med, förklarade Hilde.

— Jag har det! utropade Hilly. Om torsdag är det årsmarknad, då brukar vi få sluta tidigt i skolan. Kan-ske din onkel då tillåter, att vi sammanträda.

— Ja ja, på torsdag måste första sammankomsten gå av stapeln! utbrast Hilde.

Följande dag underrättades Marie, Emmy och Lisbeth om detta viktiga beslut och Hilly tillade:

— Om det nu bara kommer flera positiv här i närheten, eljest får vi inte sluta skolan!

— Hur så? frågade Hilde.

— Jo, om det spelas så mycket utanför, att det stör undervisningen, får vi lov, eljest inte.

Hilde såg ett ögonblick eftertänksam ut, därpå skrat-tade hon till, som om hon fått ett gott infall.

På torsdagsmorgonen gick hon redan klockan sju hemifrån för att hinna se sig omkring på marknaden, innan hon gick upp i skolan.

— Glöm dig nu bara inte kvar, så att du kommer för sent till skolan, förmanade mormodern.

Uppmaningen var ingalunda onödig, vilket bevisades därav, att Hilde störtade in i klassrummet, röd och andfädd, just som morgonbönen skulle börja.

Lektionerna begynte. Skolhuset låg icke vid det torg, där den egentliga marknaden ägde rum, men bullret och stojet därifrån brukade ofta tränga fram och störa undervisningen.

Denna morgon var det dock så märkvärdigt lugnt och stilla, att flickorna oroliga sågo på varandra. Skulle de alltså ej få lov i dag?

Men knappt hade den andra lektionen börjat, förr-

än ett positiv alldeles under klassrummets fönster stämde upp »Sommarens sista ros». Och redan innan denna tagit slut, hördes ett annat positiv i närheten stämma upp en virvlande vals.

Rektorn, som själv undervisade i denna lektion, började se betänksam ut.

Det dröjde ej länge, förrän ännu ett positiv med gälla och ljudliga stämmor lät höra en glad operettmelodi. Programmet blev allt rikhaltigare; ty allt flera positiv uppenbarade sig, det ena efter det andra.

Flickornas ansikten strålade av förnöjelse; de hade svårt att behärska sin skrattlust — i synnerhet Hilde — men rektorn rynkade pannan av förargelse. Visserligen försökte han ännu en stund uppehålla lektionen, men då musiken blev allt vildare och allt värre att åhöra och flickorna ej hörde eller låtsade ej höra hans frågor, slog han slutligen med en smäll igen sin bok och sade:

— Hildegard Hermsdorf, du kan ringa... vi sluta för i dag.

Hilde sprang ögonblickligen upp och ringde en riktig stormklämtning. Strax därefter strömmade små och stora flickor ut ur skolan och räknade skrattande ej mindre än sju positivspelare, som uppehöll sig i närheten.

— Så lustigt, det är alldeles som om det vore överenskommet, sade Hilly, och så vänligt de titta på oss. Hilde... jag tror minsann du nickar åt dem?

— Ja, det är väl inte för mycket. Och du kan tro att jag haft besvär med att ta reda på dem och beställa hit dem i dag.

— Nej, men Hilde! Har du verkligen gjort det?

— Ja visst! Eftersom vår frihet berodde på de där positivhalarna, så var det ju nödvändigt att de kommo hit, det är klart.

— Ja, men... tänk om rektorn finge veta det!

— Kom nu så går vi och tittar på marknaden. O, så lustigt med allt det här bullret och stojet!

Full av nyfikenhet och intresse ilade hon från stånd till stånd, i det hon drog med sig Hilly, som ännu ej riktigt hämtat sig efter Trollsländans senaste puts.

Därpå kommo de överens om att träffas klockan fyra, då kottetiets första sammankomst skulle hållas, och Hilde begav sig till onkelns hus för att lämna skolböckerna och säga honom att de fått lov från skolan. Hon tog för givet att hon också skulle få lov från lektionerna.

Då hon öppnade porten, stod hon plötsligt inför fyra positivspelare. Ja visst, hon hade alldeles glömt, att hon beställt karlarna hit klockan tolv för att ge dem den överenskomna betalningen.

— Å, ni gjorde er sak utmärkt! ropade hon skratande, men tystnade plötsligt. Farbror Ernst visade sig plötsligt i förstugan och sporde:

— Har du beställt dessa karlar till skolan och lovat dem femtio pfennig var, vilket de skulle avhämta här.

— Ja, farbror, tillstod hon modstulet, ty onkel Ernst såg så vredgad ut, att hon aldrig sett honom sådan.

Det var ju också förskräckligt dumt av henne att beställa karlarna hit, men hon hade icke haft några pengar på sig och hade icke ett ögonblick tänkt sig att farbrodern skulle få se dem.

Det var ju rysligt obehagligt. Så bister han såg ut, under det han betalade männen pengarna... alldeles som om två mark vore någon förmögenhet!

Med en otymplig bugning avlägsnade sig de fyra positivspelarna, men just i detsamma öppnades porten och en femte »artist» inträdde.

— Jag kommer för att... började han, men tystnade, då översten vinkade honom till sig och frågade Hilde:

— Hur många är det?

— Sju stycken, farbror, svarade hon och i trots av onkelns mörka uppsyn ryckte det åter skälmaktigt kring hennes läppar och ögon, och groparna i de rosiga kinderna fördjupade sig. Det var ju egentligen förskräckligt komiskt! Även den femte musikanten avlönades och porten slöts bakom karlarna.

— Tag av dig och kom in i mitt rum, befalldes översten. Så hotande det ljud. Hildes hjärta bultade, då hon trädde in i rummet.

— Vad skall egentligen den här historien betyda? frågade han tvärt.

Kling...ling! ljud dörrklockan.

— Ack, farbror, det är de båda sista, jag ska bara springa ut och betala dem.

Hon drog hastigt portmonnän ur fickan utan att ge akt på de pepparkakor, som därvid föllo ned och rullade omkring på golvet.

Efter en stund återkom hon och skrattade, då hon varseblev pepparkakorna, plockade upp dem och sade:

— Seså, nu är den affären klar, jag tror, att karlarna haft mycket roligt åt det.

— Men du tycks inte alls inse, hur opassande du uppfört dig, vilken orätt du begått?

Hilde såg förundrad på honom?

— Men farbror, utropade hon ivrigt, flickorna har alltid fått lov, om positiven spelade utanför skolan. Nu var jag rädd att det inte skulle komma några, och därför beställde jag dit karlarna.

— Skäms du då inte? Du är ju värre än den sämsta gatpojke! Det var inte din utan rektorns sak att sluta skolan, du hade ingen rätt att ingripa på något vis. Att beställa dit positivspelarna var högst opassande... förstår du då inte det? Har du ingen ansändighetskänsla i dig?

Hilde suckade djupt.

— Jag tror inte jag förstår det.

— Då skall jag lära dig vad som passar sig och vid varje tillfälle inskräpa det hos dig, så att det till sist stannar kvar och du inte kan glömma det. Till straff för ditt opassande uppförande och ditt lättsinne får du inte gå ut på marknaden vidare i dag. Nu spelar du över dina pianoläxor, och sedan du tagit dina privatlektioner kommer du tillbaka till mig och stannar här till kvällen.

Hilde stirrade bestört på farbrodern, därpå ropade hon utom sig:

— Det kan väl inte vara ditt allvar, farbror? Jag har glatt mig så förskräckligt åt marknaden, och till eftermiddagen har jag inbjudit mina väninnor för att

vi skulle skriva förbundets stadgar. På privatlektionerna har jag inte alls tänkt i dag.

— Nej, du tänker över huvud aldrig på din plikt. Jag har ju en gång för alla förbjudit dig att bjuda hem dina väninnor på vardagarna. Nu får de gå tillbaka till sina hem. Du tar dina lektioner och återvänder sedan till mig.

Hilde brast i gråt.

— Å, farbror, var då inte så förfärligt sträng, jag har ju inte alls tänkt på allt det här.

— Men du skall tänka, och för att lära dig det måste jag straffa dig. Gå nu och spela över!

Hilde visste, att det skulle vara fåfängt att försöka beveka farbrodern. Hur skulle det nu gå med väninnorna och den trevliga kaffestunden hos mormor och stadgarna för kretsen? Det var helt enkelt rysligt! Hon kunde knappast urskilja noterna för tårars skull.

Äntligen, några minuter före halv fem fick hon gå.

— Gå nu till din lektion, sade farbrodern, och kom sedan tillbaka hit!

Under tystnad packade Hilde ihop sina böcker och gick. Väninnorna, stadgarna, mormors goda kakor... allt var förbi!

Som en blix för den tanken genom hennes huvud att hon helt enkelt kunde gå hem i stället för att gå till lektionen. Ja visst... ingenting var enklare än det! Fröken Herzer, hennes lärarinna, skulle nog inte undra på att hon ville ha fritt på marknadsdagen.

Förnöjd satte hon av i språng och kom alldeles andlös hem till mormoderns hus. Med en krasch flögo böckerna ned på bordet och hon själv i armarna på väninnorna, som redan voro församlade allesammans.

— Så sent du kommer, kära Hilde!

— Din onkel är väl förskräckligt sträng?

— Vi trodde att vi måste gå och befria dig.

Så ljöd det om vartannat. Nu ropade mormor, att alla skulle komma till kaffebordet. Skrattande och pladdrande sutto flickorna kring bordet, och snart hade Hilde, vars ögon ännu glänste efter tårarna, glömt både farbrodern och privatlektionen.

— Nu till stadgarna! ljöd det jublande, så snart bordet var avröjt. Hilde gick efter papper, bläck och penna och ropade:

— Ni måste alla ha särskilda namn liksom Hilly och jag, vi heta Syrsa och Trollslända.

— Insekter alltså, sade Lisbeth. Då kunde vi ju helt enkelt kalla vår krets »Insektssvärmen».

— Utmärkt! Bravo! Förtjusande! ljöd det, och Hilde återtog:

— Hanna, du som är den förståndigaste av oss, får skriva.

Hanna skrev med sin vackra, tydliga handstil: »Förbundet Insektssvärmens stadgar.»

— Och nu... namnen? sade hon och skrev vidare: Hilde Hermsdorf... Trollsländan. Hildegard Regnier... Syrsan. Vidare?

— Marie måste vara myran, föreslog Hilly. Hon är så flitig och arbetar från morgon till kväll.

— Å nej, så illa är det inte, avvärjde Marie rodande. Fast nog är vårt hushåll stort alltid. Men jag vill gärna vara myran.

— Alltså välja vi våra namn efter våra egenskaper, sade Lisbeth med en skälmaktig blick på Emmy. Jag vet någon, som rysligt gärna snokar igenom skafferiet och slickar i sig de sötsaker, hon kan komma över. Denna någon bör väl kalla sig Kackerlacka, inte sant?

En skallande skrattsalva följde, men Emmy sade gråtfärdig:

— Det är inte alls snällt av dig, Lisbeth, att säga något sådant om mig. Om ni tänker skratta åt mig, så går jag hellre hem.

— Seså, tag inte illa upp, lilla kackerlacka! utropade Lisbeth och drog sin väninna tillbaka ned på soffan. Jag föreslår, att den som blir förargad för ett skämt får plikta fem pfennig till förbundskassan.

— Då kan man ju inte alls värja sig för grovheter, klagade Emmy.

— Å jo, sade Hanna vänligt, ens egen takt och fin känslighet ska nog avvärja sådana.

— Aha, återtog Lisbeth, jag märker redan, att

Hanna vill hålla oss i god ordning. Nåväl, Emmy, min kära lilla kackerlacka, välj dig en annan insekt, som du enligt din mening mera liknar.

— Jag väljer fjärilen, inföll Emmy hastigt.

— Det finns åtskilliga olika arter av fjärilar, invände Lisbeth, menar du kålfjärilen eller nattsvärmaren kanske?

Förnyade skrattsalvor och nya trumpna miner hos Emmy.

Lisbeth var i själ och hjärta en snäll flicka, men hon hade ett något plumpt sätt och var föga finkänslig.

— Apollofjärilen är mycket stilig, inföll Marie.

— Vet ni vad? sade Hanna. Emmy är den största och ståtligaste av oss, hon bör heta Amiralen, det är en mycket vacker fjäril, sammets svart med vitt och rött.

— Vanessa Atalanta, tillade Lisbeth, vars käpphäst naturkunnigheten var.

— Ja, det låter vackert, inte sant, Emmy? ropade Hilly glättigt.

Emmy samtyckte blickad och sade därpå:

— Jag är nyfiken, Lisbeth, vad du tänker välja åt dig.

— Å, en insekt, som alltid surrar och brummar är väl inte svårt att få tag i. Jag är väl en bålgeting, kan jag tro.

Alla skrattade åter.

— Självkänedom är en bra sak, men låt oss hellre säga »humla», bålgeting låter så otrevligt, avgjorde Hanna.

— Och Hanna själv då? frågade Hilde. Hon är rysligt klok och förståndig och duktig... jag vet verkligen ingen insekt, som passar för henne.

— Låt oss kalla henne Lysmask, föreslog Lisbeth. Jag är säker på att hon kommer att bli en lysande medlem av vår krets.

— Dumheter, Lisbeth, genmålde Hanna. Låt mig hellre heta Nyckelpiga.

Men detta ville de andra icke gå in på, de funno Lysmask mycket vackrare, och Hanna gav efter.

— Nu är den saken klar. Nu till de särskilda para-
graferna. Vad är det nu allt, som skall fastställas?

— Först frågan om trakteringen.

— Böter för den, som kommer för sent.

— Friheten att säga vad man vill.

— Svärmens trogna sammanhållning i lust och nöd.

— Gemensam kamp mot envar, som angriper någon
av oss insekter.

— Odlandet av allt skönt och ädelt, av konst och
poesi.

Så ljöd det i kör om vartannat, till dess Hanna
skrattande höll för öronen och förklarade, att hon icke
kunde förstå ett ord, om alla skulle tala på en gång.
Var och en måste tala för sig. Detta skedde också,
och Hilly föreslog:

— Vet ni vad, flickor? Låt oss skriva stadgarna
på vers!

Förslaget väckte jublande bifall. Under skratt och
skämt författades verserna med ledning av Hilly och
Hanna. Alla lyssnade förtjust, då Hanna sedan läste
upp dem:

»Vår krets av flickor sex består.
All början, som man vet, är svår,
ty val av namn oss förestår.
Men nu — hör bara på och häpna:
Sex små insekter, fina, näpna
ska bli envar en förebild;
Trollsländan, lustelig och vild,
med vinden tumlar om och flyr
med många spratt och äventyr
och sprider sol var hon far fram
och väcker glädje, stoj och glam.

Men Syrsan still och huslig är,
att göra henne yster plär
ej gå förutan stort besvär;
dock kan hon ganska munter bli
och glömma bort sitt drömmeri.
Sen kommer Myran travande,

och man må tro att hon kan le
fast hon är flitig såsom ingen
och ser med praktisk blick på tingen.

Den ståtligaste i vår krets
hon kommer nu förutan hets
och idog ävlan, ty hon är
en Amiral, som fjäril här
och annorstädes känd, men lätt
en kackerlacka rätt och slätt
kan hon i hemlighet ock bli
där hemma i mors skaffereri.

Sum sum... vem kan med koppen fumla
och över bord och stolar tumla
på kaffe, kakor, grädde rumla
och brumma så som fröken Humla?
Men gärna henne man förlåter,
hon är ej farlig som det låter.
I svärmen drager nu så fin
Lysmasken med sin lykta in,
hon skall oss lysa, lugn och klok,
så att det inte går på tok.

Ja, detta är var medlem i
vår lilla svärm, vårt kotteri.
Men hör nu noga på till slut,
vad i vår vishet vi tänkt ut:
Som alla riken, stora, små,
med lag och stadgar grundas må
så skola även vi ha våra;
här äro de, ej alltför svåra:

Var söndagsmiddag klockan fem
församlas vi i våra hem.
Men ve den arma, som sig dragit
och kommer sedan klockan slagit,
sparbössan hotfull henne möte,
två pfennig där till straff hon böte!

Nu vankas kaffe, kakor, bröd,
 men märk, att intet överflöd
 får förekomma i vårt lag,
 allt blive utav enkelt slag.

På det att svärmen glad skall vara
 må frihet råda i vår skara
 i tal och skämt och gäckeri,
 och skulle någon harmsen bli,
 och höja klagan, gräl och grums,
 hon böte tvenne pfennig bums!

Och för att svärmen något gott
 skall öva i det lilla blott,
 ska alla böter noga gömmas,
 men varje jul skall bössan tömmas
 och kanske något mer därtill
 kan läggas, som man kan och vill.
 Vi söka upp helt tyst och stilla
 ett fattigt barn, som farit illa
 i vinterkölden, skarp och snål,
 och giva det ett duktigt mål,
 en rock, en kappa, tjock och varm,
 och lägga på dess lilla arm
 en pyntad docka, stor och grann.
 Var finns en glädje mera sann
 och innerlig än den att sprida
 en smula ljus bland dem, som lida?

Vår Lysmask höres nu förklara:
 En krans av flickor, fina rara,
 den måste väl en prydnad vara,
 men denna är blott ljus och ren
 i harmoni och endräkts sken;
 må därför tvist och skvaller vara
 som avund bannlyst från vår skara.
 Konst, vetenskap och poesi
 skall höra hemma i vårt kotteri,
 och föra svärmen på dess kosa
 ur vardagslivets tunga prosa.

Och städse ifrån denna stund
skall trofast stånda vårt förbund;
och intet skall oss skilja åt,
vadhelst oss sker på livets stråt,
ty enigheten är vår borg,
men tvedräkt alstrar alltid sorg.
Så må vi alltid hålla samman
i lust och nöd, i fröjd och gamman.

— Det är underbart! ropade Hilde hänryckt.

— Ja, helt enkelt storartat för att vara författat av
sinå obetydliga insekter, sade Lisbeth.

— Men jag finner det gräsligt att jag ska före-
komma som kackerlacka i versen, knotade Emmy.

— Två pfennig... hurra! Punga ut, lilla kacker-
lacka! Vet ni vad, flickor, jag tror att vi komma att
göra goda affärer på vår Amiral.

— Det behövs också, eljest få vi inte ihop så myc-
ket till jul att vi kan köpa kappan och dockan.

— Egentligen är det ju inte riktig sammanträdes-
dag i dag, men jag vill vara storsint och genast lägga
tre pfennig till kassan, sade Emmy, i det hon tog fram
tre slantar ur sin börs och lade dem på bordet.

— Hilde, har du inte någonting, som kan tjäna oss
till kassaskrin?

Hilde sprang in till sin mormor och kom snart till-
baka med en stor grön sparbössa, vilken hälsades med
allmänt jubel.

— Se här, Hanna, tag den i förvar, så är du
snäll... jag kanske en vacker dag skulle glömma bort
var jag ställt den, sade Hilde.

— Är ni allesammans med på det? frågade Hanna.

— Ja visst, kassaförvaltarämbetet tillkommer na-
turligtvis vår dygderika Lysmask, genmålde Marie. Men
vet ni vad, skulle vi inte lägga av en liten fond att be-
gynna med? Hur litet som helst.

Detta förslag mottogs med stort bifall och var och
en lade ned en liten slant i bössan. Då slog den när-
belägna kyrkans tornur sju slag. Hilly sprang upp.

— Klockan är redan sju! Då måste jag gå hem.

— Jag också... jag också... ljöd det i kretsen, och hela skaran for upp.

Sju! Hilde stod ett ögonblick som förstenad. Privatlektionen... farbrodern... allt återvände nu i minnet.

Hon sprang ut ur rummet, gav sig knappast tid att säga mormodern att hon måste till onkeln, rev hatten från hängaren och störtade därifrån med hela flickskaran ropande efter henne:

— Hilde, Hilde, vad är det med dig?

— Vart ska du ta vägen?

— Så vänta då på oss!

Hilde stannade, inväntade de andra och biktade hela sin missgärning. Alla voro helt förskräckta. De följde henne till farbroderns hus och togo där det hjärtligaste avsked av henne.

Hon sprang uppför trappan och in i det klart upplysta förmaket, där både översten och hans fru sutto.

— Var inte ond, farbror Ernst, började hon, men teg vid hans blick och gick modstulen litet närmare.

— Var har du varit? frågade översten strängt.

— Hemma, farbror. Jag hade glatt mig så förskräckligt åt mina kamrater, och så gick jag inte till lektionen.

— Alltså överlagd olydnad och trots.

— Nej, nej, farbror, trotsig är jag aldrig. Jag tänkte verkligen gå till lektionen, men jag var så förfärligt ledsen, när jag tänkte på mormors goda kaffe och kakor och på väninnorna och stadgarna, och då föll det mig in, att fröken Herzer säkert inte skulle bli ond, om hon inte behövde ge någon lektion i dag, och så sprang jag hem.

— Utan att tänka på, att din lärarinna förgäves väntade på dig. Fröken Herzer var här klockan fem för att fråga varför du inte kom.

— Å, det gör mig ont. Men sedan gick hon nog på marknaden, det kan du vara säker på, farbror. Hela stan har ju varit där i dag.

— Och på din pliktförsummelse tänker du inte alls?

— Jo visst, ljöd det litet klenmodiga svaret, jag

har skolkat, förstås, men jag ska lära mig så mycket mer under nästa lektion, det lovar jag dig.

— Och därmed tror du att allt är bra?

Hilde såg forskande på onkeln. Männe han hade någonting rysligt i sinnet? Han såg minsann ut så! Hon måste till varje pris försökra föra honom ur denna farliga sinnesstämmning. Livligt började hon berätta:

— Det var så trevligt i eftermiddag, vet du. Vi ha slutit ett förbund för hela livet, och eftersom jag kallats för Trollsländan och Hilly Syrsan, ha de andra också antagit insektsnamn och hela vårt kotteri ska kallas för Insektssvärmen... förtjusande, inte sant? Varje söndagseftermiddag från fem till sju eller åtta ska vi komma tillsammans och prata och skämta. Men vi ska också sysselsätta oss med nyttigare saker, läsa poesi, göra musik och intressera oss för konst och vetenskap, för Hanna, vår kloka och dygdiga Lysmask, menar, att man måste ha sinne för något högre, annars ryker det åt skogen...

— Seså, var god och uttryck dig som det anstår en ung flicka, avbröt översten kärvt. För övrigt är det tydligen på tiden, att din plikt känsla blir väckt, och för att så skall ske, kommer du hädanefter tills julen inträffar hem till mig varje söndagseftermiddag klockan fyra och stannar till sju. Har du förstått?

Hilde såg med stora ögon på farbrodern.

— Med hela svärmen? frågade hon.

— Nej, du ensam.

— Farbror! — Hilde var alldeles bestört. — Men förbundet... hur ska det gå med det då?

— De andra flickorna kunna ju komma tillsammans eller låta bli, alldeles som de behaga... men du kommer hit.

— Farbror, snälla farbror! nästan skrek Hilde. Så grym kan du väl inte vara... jag som har glatt mig så förskräckligt åt söndagarna. Du har ju lovat mig, att jag skulle få vara tillsammans med mina väninnor på söndagarna.

— Under förutsättning att du var lydig, flitig och pliktrogen. Om du till julen har givit mig anledning

att tro på din allvarliga förbättring, så kan du få deltaga i förbundets sammankomster... eljest icke. Det beror alltså helt och hållet på dig.

Då Hilde på kvällen biktade sin förseelse för modern och mormodern, fick hon förebräelser även av dem, och den kvällen grät hon sig i sömn.

Likväl var sorgen följande morgon nästan fullständigt övervunnen. Helt förnöjd vandrade hon till skolan, varest »svärmen» redan väntade på henne.

— Hur gick det?

-- Var din farbror mycket ond?

— Har han hittat på något styggt?

— Ja, det styggaste av allt! ropade Hilde, och hastigt berättade hon alltsammans. Flickorna voro utom sig, och Hilly fällde till och med ett par tårar.

— Ja, det är gräsligt, sade Hilde, men det hjälps inte; nu måste ni hålla sammankomsterna utan mig tills efter jul.

Därom ville ingen höra talas, och Hanna sade:

— Det står nu inte att ändra. Du har handlat orätt, Hilde, det kan inte förnekas, men då vi nu lovat att hålla trofast samman, så måste vi också dela det straff, som drabbar dig.

— Alldeles riktigt! instämde Lisbeth. Både våra stadgar och våra hjärtan föreskriva oss denna uppoffring.

— Din onkel är förskräckligt sträng. Han borde inte behandla dig som en soldat, klagade Emmy.

— Att förstöra nöjet för oss på det viset!

— Men var nu för all del ordentlig och flitig, Hilde, förmanade Marie, eljest blir det ingenting av med Insektssvärmen till jul heller.

— Ja, barn, vi måste alla vaka över vår yra Trollslända, så att hon inte gör några nya galna streck och störtar både sig själv och oss i fördärvet. Du, Emmy, skulle allt ha gott av att stå under den stränge herr överstens kommando en tid. Jag föreslår, att vi ge honom såsom ett över svärmen svävande överhuvud också ett namn.

— Eftersom han bara gör oss sorg och förtret, så borde han kallas Sorgmanteln.

Förslaget vann bifall, och under skratt och skämt döptes översten till Sorgmanteln.

Överste Hermsdorf anade ingenting av allt detta. Han satt i sitt rum och läste tidningen, då Hilde vid middagstiden stormade in och ropade:

— Farbror, hela Insektssvärmen är förskräckligt ond på dig, Hilly har till och med gråtit, och flickorna vill nu inte alls komma tillsammans före jul och...

— Skulle du inte först säga god dag... och lägga dina böcker ordentligt i stället för att strö omkring dem på mitt bord?

— Jag tar ju strax bort dem, farbror. Men tänk dig bara, du har blivit upphöjd till Sorgmantel, därför att du gjort oss så ledsna, för Lisbeth sa, att du också borde ha ett namn. Vet du, farbror, du borde verkligen lära känna alla flickorna... de är allesammans så trevliga, i synnerhet min lilla söta Hilly. Å, farbror, vet du vad? Du skulle ta och inbjuda hela svärmen till söndag eftermiddag... det vore underbart!

— Och ett stort straff för dig, inte sant?

— Jaså, å, det hade jag alldeles glömt. Du, farbror, vad ska jag egentligen göra här hela eftermiddagarna?

— Tant säger, att du är mycket oskicklig i handarbeten, du ska till en början sticka strumpor under hennes ledning.

— Så gräsligt! Det är det tråkigaste, som finns!

— Kanske det, men du måste lära dig att inte bara sysselsätta dig med nöjsamma saker.

*
*
*

Vintern hade nu på allvar brutit in över landet. Hilde var förtjust över isen och snön, och julen närmade sig. Den lilla Trollsländan var fast övertygad om att hon nu varit snäll och ordentlig och gladde sig mycket åt den kommande helgen.

Till och med den avskyvärda strumpstickningen var

när allt kom omkring inte så svår, som hon hade föreställt sig. Tant Frida var vänlig och tålmodig och berättade ofta tilldragelser från hennes ungdom. Dessutom måste Hilde blott sticka ett par barnstrumpor, som hon till jul skulle giva åt något fattigt barn.

— Vem ska jag skänka dem? frågade hon Hanna, då hon söndagen före jul tittade in till väninnan ett ögonblick.

— I huset bredvid bor i vindsvåningen en fattig familj. Mannen är nattvakt, men ligger sjuk sedan länge, och hustrun har stor möda att förtjäna till det dagliga brödet åt sina fem barn.

— Hur vet du allt det där?

Hanna rodnade litet.

— Jag har hört talas om dem, och jag brukar bära upp litet varm mat åt den sjuke mannen.

— Å! Och det har jag inte haft en aning om. Vet du, Hanna, vi måste bereda barnen en god jul... först och främst måste de få en vacker julgran.

Hanna suckade.

— Jag har redan gjort mina förberedelser, mera tillåter inte min kassa, sade hon.

— Och jag har inte en pfennig kvar... så dumt! Och farbror ger mig aldrig ett öre i förskott på mina fickpengar för månaden, han säger, att jag måste lära mig att spara och hushålla med pengarna.

Icke desto mindre bad Hilde farbrodern att få ut sina pengar för januari, men han var obeveklig. Hon klagade då sin nöd för de andra flickorna i svärmen, och dessa beslöto att samla ihop till julgävor åt den fattiga familjen. Lisbeth ville gärna låna Hilde de pengar, hon behövde till sitt bidrag.

Efter gudstjänsten på julaftonen gingo flickorna upp till nattvaktens bostad, medförande sina gåvor. Hilly gick först, knogande på en vacker julgran, och efter henne dök det ena rosiga flickansiktet efter det andra fram.

Överraskningen och glädjen var stor, då de olika gåvorna lades på bordet i det enkla rummet. De eljest så muntra flickorna voro helt högtidliga och rörda till

sinnes, då de åter trädde ut på gatan under den klara, gnistrande stjärnhimlen.

— Detta var vackert! utbrast Hilly ur djupet av sitt hjärta.

— Ja, men nästa år måste det bli ännu vackrare, förklarade Lisbeth, vi måste spara duktigt till dess.

— Vi ha ju vår sparbössa, sade Emmy.

— Den äldsta flickan i familjen skall gå fram till påsken; då borde vi komma modern till hjälp litet, sade Hanna.

— Ja, vi kan komma överens om den saken vid svärmens första sammankomst, men nu måste vi hem till våra egna julklappar. Vad julen ändå är härlig!

Det tyckte också Hilde, då hon en stund därefter trädde in i mormoderns rum, där den smyckade julgranen skimrade, och hon fann nästan alla sina önskningar uppfyllda. Modern hade på sista tiden blivit bättre, fadern hade skrivit, att han skulle komma hem i slutet av januari eller i början av februari, så snart hans efterträdare anlönt. Att gula febern åter rasade häftigt i Buenos Ayres fäste hon sig ej vid... det var man ju så van vid där borta.

Överste Hermsdorf hade även kommit med sin fru, och så glad och vänlig som i dag hade Hilde aldrig förut sett honom. Han inbjöd hela familjen till sig på juldagen, och sade sedan, i det han drog Hilde till sig:

— Vad skulle du säga, barn, om jag såsom ert överhuvud, vartill ni ju utnämnt mig, skulle bjuda hela svärmen till oss på annandagen?

Hilde stod ett ögonblick mållös av överraskning, därpå föll hon farbrodern om halsen och kysste honom.

— Å, farbror, det vore förtjusande av dig! Och får vår krets sedan sammanträda varje söndag?

— Ja, om du lovar mig att allvarligt bekämpa alla dina fel, så har jag ingenting däremot... det vill säga, blott så länge du inte ger mig någon orsak att upphäva tillåtelsen.

— Nej, nej, farbror, jag ska vara förskräckligt ordentlig. Tänk, vad ska de andra säga om det! Det här är verkligen min bästa julklapp.

Stor blev överraskningen och fröjden, då Hilde meddelade sina väninnor överstens inbjudning. Hilly var dock ej så litet ängslig över att behöva vara hos den stränge herrn hela eftermiddagen. Hon hade upplevat en tyst och stillsam julafton. Det var den första julen efter faderns död, och minnet därav kastade helt naturligt sin skugga över festen och hindrade uppkomsten av all verklig glädje.

På juldagen kom hennes bror hem och hade med sig en dotter till farfaderns brorson, en förmögen köpman i Schwerin. Klara, så hette den unga flickan, var knappt ett år äldre än Hilly. De båda kusinerna hade aldrig förr sett varandra, men Klaras förnäma och litet högdragna sätt behagade icke alls Hilly.

Under tystnad åhörde hon Klaras obesvärade konversation med Heinz, då de efter middagen sutto i salongen. Så helt annorlunda denna unga dam var än flickorna i Weidenburg. Och så fint och elegant hon var klädd! Hilly hade alls ingen lust att föra henne upp i sitt kära, enkla Paradis.

— Din syster är verkligen så tyst och blyg som du beskrivit henne, Heinz, sade Klara med sitt överlägsna leende, ja, ännu mer... och det i hennes eget hem till på köpet! Så lustigt!

Hon skrattade road, men Heinz strök sin förlägna syster över lockarna och sade:

— Vår Syrsa är en liten rar varelse, om hon också är väl mycket tillbakadragen och inbunden.

Han lade armen om henne och fortfor:

— Kom, så ska jag visa dig något, som jag haft med mig åt dig.

Hon såg tacksamt upp mot honom.

— Säg mig, min älskling, hurudant var det i går?

— Ack, Heinz, så sorgligt...

— Seså, inte gråta! Vänta litet! Han gick och kom snart tillbaka med ett litet paket.

— Se här, lilla Syrsa, är någonting för dig.

Med lysande ögon tog hon upp paketet och jublade högt, då Geibels dikter kommo i dagen.

— Å, Heinz, så förtjusande! Vad jag är glad! Tusen tack!

Glädjestrålade sprang hon in i salongen för att visa sin skatt. Nu hade hon glömt sin förlägenhet och hängav sig åt sin glädje. Klara betraktade henne med ett litet gäckande leende.

— Nu vet jag i alla fall, hur man ska få dig att tala, sade hon. Svärmar du så mycket för dikter?

— Ja, gör inte du det?

— Å jo, men jag läser hellre romaner.

— Får du det för din mamma?

Klara lutade sig tillbaka i sin stol.

— Jag fyller snart sexton år, och jag låter inte någon föreskriva vad jag ska läsa eller inte läsa, svarede hon överlägset.

V.

ETT SORGEBUDSKAP.

Vintern led hastigt mot sitt slut. Hillys, Lisbeths och Emmys konfirmation närmade sig. Även doktor Hermsdorfs hemkomst ryckte närmare. Lilla Trollsländan visste icke till sig av glädje, och även hennes mor glädde sig mycket åt det väntade återseendet.

Fadern hade skrivit, att hans efterträdare ännu icke anlönt, men han hoppades kunna resa i mitten av mars. Fru Hermsdorf väntade otåligt på underrättelsen om hans avresa och började bli orolig, då tiden gick utan att han hördes av.

En dag, då Hilde kom från skolan, gick tant Frida henne till mötes, strök kärleksfullt över hennes kinder och sade:

— Du ska genast gå in till farbror, mitt kära barn.

Hur sorgsen hon såg ut, och hennes ögon voro röda, som om hon gråtit! Då hon kom in till farbrodern,

reste sig Hugo hastigt och skyndade ut, så att hon ej hann se hans bleka och förstörda ansikte.

Hilde sprang muntert fram till onkeln och utropade:

— Vet du vad, farbror, jag tror, att pappa vill överraska oss! Tror du inte också, att han rest för länge sen?

— Nej, Hilde, han kommer inte.

— O, har han skrivit?

— Nej, men jag har i dag på morgonen fått ett brev från hans vän, herr Born, som underrättar oss om, att resan inte kan bli av.

— O, så tråkigt! ropade Hilde, i det hon brast i gråt. Jag gladdade mig så rysligt åt det. Men varför inte? Är det nu några människor, som sjuknat i den där gamla otäcka febern igen?

— Ja, barn, det är gula febern, som kvarhåller din far där borta.

Så besynnerligt blek och bedrövad farbrodern såg ut! En ångestfull aning grep plötsligt det sorglösa unga hjärtat, och hon frågade bestört:

— Farbror! Pappa är väl inte sjuk själv?

Översten drog henne intill sig och sade kärleksfullt:

— Jo, Hilde, din älskade far har svårt insjuknat i gula febern, och blivit troget och omsorgsfullt vårdad av sina vänner.

Hilde utstötte ett skri av förfäran.

— Min kära, snälla pappa, o, så förskräckligt att han ska behöva ha den elaka febern! Men han är väl bättre nu igen, farbror, inte sant? Skriver inte farbror Born och talar om, när pappa kan resa?

— Nej, barn, din gode far kommer inte.

Hur förfärligt ljödo icke dessa ord. Hildes hjärta började bulta av ångest, och all färg vek från hennes ansikte.

— Farbror... stammade hon... farbror!

Överste Hermsdorf omfamnade henne och sade:

— Den gode Guden för oss ofta på andra vägar än dem vi tänkt att gå, mitt barn. Han har i sin visdom satt en gräns för din gode fars verksamhet och i stället för att återföra honom till er, har han...

— Nej, nej! ropade Hilde och slet sig lös. Det är inte sant, det kan inte vara sant... min pappa, min kära, kära pappa... det kan Gud inte ha velat!

— Mitt stackars barn, sade översten och drog henne åter till sig. Han har likväl velat det, och vi måste underkasta oss hans vilja utan knot, även om vi ej förstå hans vägar.

Hilde sjönk ihop och brast ut i en våldsamt snyftande gråt. Med båda armarna omfattade hon farbrodern, som om han måste vara hennes stöd och tröst i hennes livs svåraste stund.

Och hon bedrog sig icke. Med en mildhet och kärleksfullhet, som man aldrig kunnat tilltro den gamle barske krigaren, talade han tröstens ord till den unga människosjäl.

— Han har fallit på sin post, sade han med rörd stämma, sin plikt trogen in i det sista. Glöm inte det, mitt barn, och försök att efterlikna honom.

— Hur gick det då till? framstötte hon mellan snyftningarna.

— Epidemien var nästan bekämpad, din fars efterträdare hade anlänt och dagen för resan var bestämd, då febern grep honom och oaktat hans väns och de andra läkarnas bemödanden gick han bort redan på tredje dagen.

Överste Hermsdorf lät den unga flickan gråta ut en stund och sade därpå:

— Du har nu en dyrbar uppgift att fylla, kära barn; att vara din mors tröst och solsken, hon kommer att behöva det. Sök därför behärska dig i hennes närvaro och trösta henne efter bästa förmåga.

— O, farbror, hur ska jag kunna det? Jag skulle helst vilja dö själv. Min kära, kära pappa!

— Jag skall försöka att ersätta din far så gott jag kan, kära barn. Att göra det fullständigt kan jag naturligtvis inte, men jag skall dock alltid vara dig ett stöd.

— Pappa höll så mycket av mig, snyftade Hilde.

— Jag håller också av dig, Hilde, och vill alltid

ditt bästa. Tänk nu framför allt på din mor och be-möda dig om att vara henne till hjälp och tröst.

Hilde hörde knappast vad farbrodern sade, ehuru det gjorde henne gott, att någon talade ömt och deltagande till henne. Hon kunde ej fatta, att hon aldrig skulle få återse sin älskade far.

Hennes tårar flödade åter, då hon träffade tant Frida och Hugo, och då hon sedan kom hem till modern och fann denna blek och förstörd av smärta, brast hon ut i ett så våldsamt anfall av sorg, att mormodern måste föra henne in i ett annat rum.

Morgonen därpå bestormades Hanna med frågor om varför Hilde icke kom till skolan.

— Vet ni det inte ännu? Den stackars Hilde! I går morse kom underrättelse, att hennes far dött i gula febern, svarade hon sorgset. Ett ögonblick rådde tystnad och bestörtning i kretsen, därpå kom uttryck för innerligaste deltagande från var och en av dem. Hilly och Hanna beslöto, såsom Hildes närmaste väninnor, att på eftermiddagen besöka henne.

— Så snällt, att ni kom, ni kära barn, sade fru Schlosser, som mottog dem, och tårar runno utefter hennes kinder. Hilde är så häftig i sin sorg, att jag inte kan släppa in henne till hennes mamma. Kanske det kan göra henne gott att få tala med er.

Hon förde dem båda in i det lilla flickrummet, varest väninnorna så ofta hade skämtat och skrattat, och med en vild snyftning störtade Hilde emot dem.

En stund grät hon tillsammans med dem; och så började de sakta tala tröstande ord till henne. Men Hilde ville ej låta trösta sig.

— För mig finns det ingen tröst, sade hon, jag förstår inte hur jag ska kunna leva hädanefter.

— Du måste bedja Gud att han hjälper dig och ger dig styrka, sade Hilly sakta.

— Ja, tillade Hanna, och så måste du bestämt föresätta dig att bekämpa din smärta för att kunna vara din mor till tröst och stöd. En innerlig bön och en fast vilja förmå mycket.

Hilly tog henne i sina armar och strök kärleksfullt

hennes hår och kinder. De fortsatte att tala milt och tröstande till henne, till dess hon småningom blev litet lugnare.

— Ack, så snällt att ni kom till mig, suckade hon. Jag kände mig så övergiven, för jag kunde inte få vara hos mamma. Ni måste mycket ofta komma till mig... vill ni det?

— Ja, det ska vi säkert göra. Kommer du snart till skolan?

— Jag vet inte. Jag tycker att allting har tagit slut. Jag skulle helst vilja fara till Buenos Ayres och se efter om min kära pappa verkligen är död. Jag kan inte tro det. Det är alltför förskräckligt.

— Vi är nu alla tre faderlösa och måste hålla riktigt troget ihop, sade Hilly, och under tårar omfamnade flickorna varandra.

Den ljuvliga våren kom och med den konfirmationen. Under påskhelgen kom Insektssvärmen för sista gången tillsammans, åtminstone med sitt fulla medlemsantal.

Emmy och Lisbeth lämnade sedan Weidenburg och reste till en pension i Hannover, där de, som Lisbeth uttryckte sig skulle få »den högre hyfsningen». De lovade varandra ännu en gång trofast vänskap, och de båda bortflygande insekterna måste dessutom lova, att skriva brev den första i var månad.

Hilly saknade skolan och den dagliga samvaron med väninnorna, och hon hyste ingen bøjelse för de husliga sysslor, som nu förestod henne. Medan fadern levde hade hon hoppats att få ägna sig åt konsten liksom han. Men vad hade hon nu för framtid. Att träla och släpa med detta dagliga enahanda i all sin tid... förskräckliga tanke! Likväl bemödade hon sig om att icke visa modern sitt missnöje.

På lediga stunder tog hon sin tillflykt till sitt Paradis och sina kära böcker, och skrev och läste, i det hon sökte utbilda sig själv så gott hon kunde. Ja, hon passade till och med på, att under det hon kokade kaffe på eftermiddagarna lära sig dikter utantill.

Då modern såg detta skakade hon på huvudet och sade vänligt:

— Poesi och prosa är nog bra båda två, men låt var sak ha sin tid, kära barn.

En eftermiddag stod Hilly i köket och malde kaffe. Hennes tankar voro som vanligt icke vid det, som hon hade för sig, och dessutom hade hon försenat sig.

Hastigt lade hon på det malda kaffet; därpå drog hon upp sin älskade Schiller ur fickan och läste över dikten »Till Muserna». Med hög röst deklamerade hon den; allt annat var glömt, hon hörde icke ens det sakta fnissandet vid köksdörren.

Hur vacker var icke dikten... och hon deklamerade nog inte så illa heller! Tänk om hon kunde skriva en sådan dikt! Hon smålog, då hon tänkte på de små försök, som lågo gömda där uppe i hennes bordslåda. Om hon skulle läsa upp ett av dem för Hilde? Ja, Hilde påstod ju alltid att hon berättade som en riktig romanförfattare.

Seså, nu var kaffet färdigt. Hon dukade i matsalen och inbjöd modern och gossarna att komma. Lilla mor tog plats i sin bekväma länstol, och pojkarna satte sig kring bordet under sakta fnittrande, vilket Hilly, vars tankar voro hos muserna, icke lade märke till. Tyst som vanligt hällde hon upp kaffet.

Då böjde sig fru Regnier över sin kopp och sade:

— Men, barn, vad är det med kaffet? Det ser ju alldeles svart ut.

Bestört såg den unga flickan på sina händers verk och blickade förvirrad på modern.

— Jag vet inte, hur det kommer sig, sade hon.

— Hur många mått kaffe har du egentligen lagt på?

— Jag vet verkligen inte så noga, mamma.

— Det är »mus-kaffe», sade Edvard, den äldste av gossarna, det är därför det ser så mörkt ut.

Ett högljutt skratt följde på denna anmärkning, och fru Regnier frågade förvånad:

— Vad i all världen ska det betyda?

Hilly kastade en förtörnad blick på den oförvägne Edvard och sade:

— Det skall tydligen vara en anspelning på den dikt, som jag deklamerade högt, då jag kokade kaffet. Jag undanber mig sådana där anmärkningar. Om jag vid så prosaiska sysselsättningar vill tillföra min ande litet näring, så är det min sak, och det angår ingen annan!

Pojkarna sågo på varandra, men undertryckte sin skrattlust och fru Regnier sade vänligt:

— Seså, var inte så snarstucken, kära Hilly. Häll tillbaka kaffet i pannan och sätt på mera vatten, vi ska behandla det här kaffet som extrakt. Ni barn kan ju läsa på era läxor så länge.

* * *

Följande söndag hade Insektssvärmen sammankomst hos Hilly. Man pratade, spelade och sjöng, och efter kaffet läste Hilly upp breven från de båda frånvarande insekterna.

Lisbeths skrivelse löd sålunda:

»Hannover den 30 maj.

Min kära Insektssvärm!

Min tid förbjuder mig egentligen att ägna mig åt brevskrivning, men min kassa fordrar det i stället liksom mitt hjärta, ty den tål för närvarande inte vid några böter.

Ack, barn, vad ni äro lyckliga, som få vara kvar i vårt gamla goda Weidenburg och slippa att bli skickade till »högre utbildning». Här finnas många ofantligt fina unga damer i pensionen... backfischer törs man väl knappt kalla dem längre... så förnämt skicka de sig

T. S. B. 6

och så fint och lillgammalt konversera de. Avskryvärt, säger jag er! Tacka vet jag vår okonstlade enkelhet i Weidenburg.

Vår Amiral fladdrar helt förnöjt med i deras krets. Hon är skapad för den finare polityren, men er ohyfsade Humla kommer att återvända till er precis likadan som hon var, när hon flög bort. Hon är oförfädd och låter inte dressera sig. Well, it cannot be helped, som engelsmannen säger. Synd bara att den gagnlösa dres-syren kostar så mycket pengar. Tänk bara så många julklappsutdelningar vi kunde åstadkomma för den summan!

Jag måste bekänna för er, kära små insekter, att jag har en gräslig hemlängtan, men som en förständig och tapper flicka anstår bekämpar jag den och tröstar mig med att ett år går så fort. Och ferierna komma ju snart... hurra för sommaren!

Nej, nu måste jag ta itu med min engelska uppsats... farväl för den här gången.

Med tusen hjärtliga hälsningar
Er trogna Humla.»

— Den gamla goda Lisbeth, sade Marie, det är precis som om man hörde henne tala.

— Ja, hon är trofast och pålitlig, och vad gör det då att hennes yttre inte är så tilldragande. Jag skattar henne i alla fall högre än vår litet nyckfulla Amiral, sade Hanna.

— Låt oss nu höra Amiralens brev, sade Hilde.

Hanna vecklade upp det doftande brevpaperet och läste:

»Mina kära flickor!

Detta är redan andra gången jag skriver till er... hur fort tiden går! Det är förtjusande här, undervisningen är intressant och de unga flickorna bedårande. Jag har redan slutit vänskap med flera av dem, men tro inte att jag fördenskull glömmet bort er.

Hit komma endast flickor från de förnämsta familjer, och det är ju klart att allt är anlagt därefter...

så helt annorlunda än hemma i vår oansenliga Kråkvinkel. Jag bemödar mig att antaga den fina ton, som här råder, emedan jag finner det förtjusande, när en ung flicka uppträder fint och *comme il faut*. Vår ogra-ciösa Humla ger tyvärr anledning till mycken kritik och skämtsamhet. Men det tycks inte hjälpa... hon förblir densamma som hon alltid varit.

Jag tror, att hon saknar sinne för allt detta, och ändå är hon ju av verkligt god familj... hur det nu kan komma sig.

Min väninna, den unga baronessan Melitta von Platen sade helt nyligen, att hon undrade på att Lisbeth och jag voro så goda vänner; vi passade väl egentligen inte för varandra... jag har en så exquisit apparition, sade hon. Tänk er det!

Naturligtvis tog jag stackars Lisbeth i försvar, men jag kände mig också litet smickrad, ty Melitta är en bildskön flicka, som anger tonen ibland oss. Är inte bara hennes namn som musik? Och så bedårande som hon är! Jag hoppas få hennes porträtt före ferierna, så kan ni också få beundra min söta Meli, när jag kommer hem. Melitta... hur vackert det klingar!

Även häri förstår Lisbeth mig ej. Hon sade häromdagen — det är mig motbjudande att skriva det — att jag blivit en smula kollrig. Är det inte otroligt? Lisbeth kan ibland vara fasansfullt grov och ohyfsad. Vilken förnäm varelse är inte Melitta däremot! Från hennes rosenläppar skulle aldrig ett ofint ord kunna komma.

Men jag är rädd att trötta er. Farväl därför och emottag de bästa välönskningar från

er Amiral.»

Hanna lät brevet sjunka ned och såg med ett stilla leende på väninnorna.

— Lisbeth har rätt, hon är verkligen kollrig, utbrast Hilde. Snart är vi allesammans här inte fina nog för henne.

— Det är förräderi mot Lisbeth, vad hon skriver, tillade Marie harmset.

— Ja, skamligt förräderi! utropade Hilly med blixtrande ögon.

— Å, så farligt är det nog inte, sade Hanna lugnande. I själ och hjärta håller Emmy nog av Humlan. Antagligen ha de båda grälat med varandra, och ni vet ju att Emmy är litet snarstucken. Jag är nyfiken på, hurudan hon är, när hon kommer hem till ferierna.

— Jag är rädd, att vi inte passa för henne längre, sade Hilde. Vem vet, vad den där bedärande Melitta har satt för koller i huvudet på henne. Den är visst ännu mycket finare och mera världsdam än din kusin Klara, Hilly! Nej. Jag betackar mig för sådana tillgjorda backfischer!

— Jag också, instämde Hilly med värme. Vi vill inte söka föreställa något annat än vad vi verkligen är... enkla, oförfalskade backfischer med många fel men med förhoppningen att en gång i tiden bli goda kvinnor.

*
*
*

Sommaren hade kommit, skolgossarna hade rest hem och Lisbeth och Emmy voro återkomna till Weidenburg. Hilly hade blivit inbjuden att komma till sina släktingar i Schwerin, och ehuru hon helst velat slippa, ämnade hon resa dit, emedan hennes farfar önskade det.

Det återstod endast ett par dagar till den för avresan bestämda tiden. Hilly var sysselsatt med att packa in de små tillhörigheter hon behövde ha med sig till den följande veckan.

Då rusade någon uppför trappan, dörren rycktes upp och med högröda kinder och förgråtet ansikte for Hilde som en äkta virvelvind in i Paradiset.

— Hilly, Hilly, ropade hon häftigt, det är för rysligt... jag kan inte förstå det... det är som om allt och alla sammansvurit sig mot mig!

Hilly bleknade av förskräckelse.

— Vad är det då, Hilde? Din mamma är väl inte sjuk?

— Nej, hon är ju inte bra, men inte heller sämre än vanligt. Men att hon tillåter det och mormor också... det är mer än jag kan förstå! Å, Hilly, jag är förskräckligt olycklig, det är säkert det!

— Men vad är det? Så tala då, Hilde!

— Jag ska till en pension! utbrast Hilde ursinnigt.

— O, Hilde! Också till Hannover!

— Nej, om det bara vore det! Nej, farbror har minnans tänkt ut det värre än så för att göra mig riktigt ledsen. Ack, hur annorlunda skulle inte allt vara, om min stackars pappa ännu levde. Han hade säkert inte tillåtit något så rysansvärt!

— Min stackars Hilde!

Hilly omfamnade och kysste hjärtligt sin väninna och smekte hennes tårfuktade kinder.

— Vart ska du då? frågade hon ängsligt.

— Till Sürchrét vid Oron. Det är en stor flickpension.

— Var i all världen ligger det? Det låter ju så utländskt.

— Det är så också, det ligger i franska Schweiz, inte långt från Genevesjön.

Hillys armar sjönko slappt ned utefter hennes sida.

— Ser du, du blir också slagen av skräck, sade Hilde, tydligen belåten med den verkan hennes ord framkallat. Så gick det med mig också, när farbror dukade upp detta underbara påhitt för mig. Är det inte gräsligt?

Hilly nickade.

— När, Hilde... när? stammade hon.

— När jag ska resa? Ja, tänk dig bara, det är redan klappat och klart alltihop. Jag tror nästan att de redan packat min koffert. I övermorgon bär det av.

Hilly sjönk ned på en stol och såg stum på väninnan.

— Nå, vad tycks? fortfor Hilde. Förtjusande överraskning, inte sant?

— Men varför ska de skicka dig dit?

— Farbror säger, att det är det bästa för mig. Jag måste där foga mig efter en bestämd och regelbunden

dagordning... här är jag halva tiden hos honom och den andra hälften hos mamma, och det duger inte för mig. Vidare oroar jag mamma för mycket med mitt vilda, ostyriga sätt och tar för liten hänsyn till henne.

Det skulle därför vara bättre, att min uppfostran avslutas på långt håll från henne. Och så har han valt franska Schweiz, därför att vistelsen där skulle vara så nyttig för min hälsa — som om det vore något fel med den! — och för att jag ska förkovra mina bristfälliga kunskaper i franska. Och det rysligaste av allt är att jag ska stanna där i två år utan att komma hem; först till min konfirmation ska jag återvända. Två långa år — tänk dig det!

Hilly yttrade ännu ej ett ord, men såg så trötlös ut att Hilde hjärtligt omfamnade och kysste henne.

— Min stackars Hilly! Ja, från dig blir skilsmässan särskilt svår... från mamma, mormor och dig. Jag vet helt enkelt inte, hur jag ska kunna överleva den.

— Ack, och jag då, suckade Hilly, vad ska jag ta mig till utan dig?

— Du har åtminstone Hanna och Marie, men tänk bara hur ska det bli med mig ibland idel främmande människor. Och så det olycksaliga franska språket! Onkel och tant ska följa mig dit. Vi ska resa helt långsamt, för de ha ferier där borta nu. Mormor säger, att det är en underbart vacker resa, och att jag är en avundsvärd backfisch, och jag skulle nog glädja mig åt resan, om jag inte behövde skiljas från dem och från dig på så lång tid.

— Kom, så ska vi gå och berätta det för mamma, sade Hilly, och båda gingo ned.

Fru Regnier åhörde full av deltagande Hildes berättelse. Hon beklagade livligt att de skulle behöva skiljas för så lång tid, men tröstade kärleksfullt båda flickorna och sade:

— Det är säkert gott för dig, Hilde, att komma ut, och jag är övertygad om att din farbror blott vill ditt bästa. Tänk, så mycket nytt och vackert du får ser där borta i den härliga alpnaturen. Ni skriver naturligtvis ofta till varandra, och när Hilde varit där en tid och

behärskar franskan kan du ju skriva på franska, det blir en god övning för Hilly.

— Du måste lova mig, Hilly, att jag alltid förblir din bästa väninna.

— Å, Hilde, visst kan jag lova dig det, men du... tänk så många flickor du kommer att lära känna, sådana som är mycket trevligare än din lilla enkla Syrsa.

— Hilly, sådana dumheter får du inte prata. Jag kan aldrig tycka om någon väninna så mycket som dig, om jag också finge dussintals. Tant Regnier, ni är mitt vittne, att jag lovar Hilly trogen vänskap, ingenting ska någonsin träda skiljande emellan oss. Här har du min hand, Hilly... trofast in i all evighet.

— Ja, in i all evighet! ropade Hilly och föll Hilde om halsen. Å, min kära, rara lilla Hilde, vad ska jag ta mig till utan dig?

— Ja, är det inte rysligt, vad de fullvuxna människorna kan ställa till för en stackare, och sen vill de man ska tro att de mena väl med en! Vet du vad, Hilly, när vi bli fullvuxna och gamla och inte ha någon mer i världen, som frågar efter oss så ska vi bygga oss ett litet hus på landet och bo där tillsammans. Då kan vi göra så många livade puts vi behaga.

— Ja, men då kanske vi inte vill göra några puts längre.

— Å, vet du, jag blir alltid livad, om jag också blir hundra år.

Hon torkade de sista tårarna ur ögonen och skratade vid denna tanke, och Hilly skrattade hon med, trots sin smärta.

Hilly fann sig icke så fort till rätta som den livliga Hilde. Hon gick de båda närmaste dagarna som i en dröm och kunde icke tänka på annat än att hennes kära väninna skulle lämna henne för två långa år.

Resan till Schwerin och vistelsen där blev dock en förströelse för henne. Klaras föräldrar emottogo henne med stor vänlighet och hon trivdes på det hela taget bättre hos dem än hon föreställt sig, i synnerhet som Heinz ofta kom och hälsade på.

Men på kvällen första dagen av hennes vistelse i Schwerin gingo hennes tankar åter med djup saknad till väninnan, och hon undrade, hur denna nu hade det och hur hon fann sig i de nya förhållandena.

— Min rara Hilde... trofast in i all evighet! viskade hon, sedan hon lagt sig, och var strax därefter ljuvt insomnad.

VI.

I PENSIONEN.

På högra Rhonestranden, vid pass en timmes väg från Genevesjön, ligger den lilla byn Oron med sina enkla, trevliga hus. Ett stycke väg därifrån stå några större byggnader på en bergshöjd... en kvarn, ett gammalt nunnekloster och ett tämligen stort hus, vackert beläget.

Det sistnämnda tillhörde madame Mellet, en värdig, äldre dam, som förestod en flickpension.

Det stora, rymliga huset, som kallades Sûrcrêt, var vid framsidan två våningar högt och stod mitt i en präktig trädgård, planterad med ståtliga silvergranar och andra träd samt prydliga buskar.

I nedre våningen voro boningsrummen belägna, och på framsidan förde en bekväm trappa upp till en liten smal verandra framför skolsalen. Från baksidan hade man utsikt över skogen och Rhonedalen och det ännu högre belägna klostret med dess tre torn.

En eftermiddag, då lektionerna nyss slutat, slets dörren till stora salen hastigt upp. En ung flicka i svarta kläder och med fladdrande ljust hår sprang ut för trappan, rusade över sandgången genom trädgården och skrek över staketet efter en bortrullande vagn:

— Farbror, farbror, tag mig med dig hem igen!

Hennes ord blevo dock ej hörda, en vit näsduk vif-

tade en sista hälsning och ett sista farväl till henne, och snart försvann vagnen på vägen till Oron.

Hilde uppgav ett vilt rop och mätte staketet med blicken. Över kom hon lyckligt och väl, men vagnen kunde hon ej hinna upp.

Överväldigad av smärta sjönk hon till marken och brast ut i lidelsefull gråt.

— Det är gräsligt, framstötte hon mellan snyftningarna, att farbror lämnar mig här ensam bland vilt främmande människor, vars rotväliska jag inte förstår och aldrig kan lära mig förstå.

Hon grät förtvivlat och aktade icke på det glada skratt och prat, som hördes i hennes närhet. Det var två unga flickor, som voro på hemväg, ty de bodde ej långt därifrån och besökte skolan i Sürcreët om dagarna.

Nu varseblevo de den svartklädda gestalten, trädde nyfiket närmare och tilltalade deltagande den gråtande.

Hilde lyfte upp huvudet och såg på de båda flickorna. Hon förstod ej ett ord av vad de sade. Flickorna intresserade henne dock, i synnerhet den största med det svarta håret och de uttrycksfulla, bruna ögonen. Hennes mindre följeslagerska hade ett milt, intagande ansikte och allvarliga, grå ögon.

Hilde reste sig upp och med ett bemödande att förklara sin sorg, pekade hon mot norden och sade med en ny snyftning:

— Mamma... onkel...

— Ah, svarade den äldsta förstående, *vous êtes triste que votre oncle est parti, n'est-ce-pas?*

Hilde uppfattade blott ordet triste och utropade hastigt:

— Oh, oui, oui, je suis triste, toutement triste!

Över de båda friska flickansiktena flög ett lätt leende vid åhörandet av Hildes franska. Som väluppfosttrade unga flickor bevarade de dock sitt allvar och talade vänligt till den främmande, ehuru föga verkningfullt, då Hilde ej förstod vad de sade.

Nu uppfattade hon orden »mal du pays» (hemsjuka). Vad i all världen betydde det nu igen? Häftigt utropade hon:

— Ja, oui, ni har rätt, det är ett otäckt land det här... il est un mal pays, toutement mal.

Nu kunde de unga fransyskorna ej hålla sig allvar-samma längre, de skrattade klart och klingande, och den största sade:

— Vous êtes une petite drole. Quel est votre nom?

Det sista ordet förstod Hilde dess bättre. Hon sva-rade därför utan dröjsmål:

— Hildegard Hermsdorf, vanligen kallad Hilde, elier Trollsländan, d. v. s. i svärmen. Ack, min glada, trev-liga Insektssvärm! Men det är sant, ni förstå ju inte ett ord. Himmel, ett sådant elände!

Hon skrattade trots sin smärta, satte högra pekfig-ret på den största flickans bröst och frågade:

— Votre nom?

— Valentine St. Just et c'est ma cousine Hélène Mathey.

— Bon, sade Hilde. Nu vet jag åtminstone vem jag talar med. Jag tycker förresten bra om er. Vänta bara tills jag hunnit samla ihop mitt ordförråd, så kan jag nog göra det klart för er.

Saken började te sig lustig för den livliga Troll-sländan, och långsamt började hon rådbråka sin fran-ska:

— Vous êtes jolies, toutement jolies, voulez-vous être mes amies?

— Oh oui, tout mon coeur, chère Hildegard, ut-ropade Valentine, omfamnade den nya väninnan med fransk livlighet och tryckte hjärtligt hennes hand. Je vous aime déjà, ma petite chérie!

— Moi aussi, inföll Helene och tillade med ett skälmaktigt leende: Mais votre nom me fait bien de la peine, je vous apellerai mademoiselle Toutement, si vous le permettez.

Valentine skrattade, och Hilde instämde, ehuru sa-ken icke var riktigt klar för henne.

— Oh, voilà, mademoiselle Jeanette, qui vient vous chercher, sade Valentine. Båda räckte Hilde handen och ilade därifrån med ett: Au revoir, demain matin! Mademoiselle Jeanette Macaire, en systerdotter till

förestånderskan och anställd som lärarinna vid pensionen, fattade nu Hildes hand, talade vänligt till henne, då hon märkte spåren efter tårarna, och sökte göra begripligt för henne, att hon ej utan tillåtelse fick gå i trädgården.

Hilde hade under det lustiga samtalet med de båda franska flickorna glömt bort sin sorg, men nu bröt den åter fram, och hon kände sig gränslöst övergiven. Hon märkte knappast de många nyfikna ögon, som riktades mot henne, då mademoiselle förde henne genom skolsalen in i förestånderskans rum.

Madame Mellet, en gammal dam med snö vitt hår, hade så milda, vänliga drag, att Hilde fullständigt glömdes, att hon stod inför förestånderskan. Hon såg blott de goda ögonen, som fulla av deltagande vilade på henne och hon kastade sig vilt i hennes armar.

— O, madame Mellet, ropade hon snyftande, je veux, je veux après maman!

Madame Mellet tycktes ha förståelse för hemsjuka unga människobarn. Hon vinkade åt mademoiselle att lämna henne ensam med Hilde, strök milt den bedrövade flickans hår och talade vänligt och långsamt med henne, så att Hilde emellanåt förstod något av det hon sade och med Madames godmodiga hjälp också kunde svara tämligen bra.

Sedan hon lugnat sig litet, förde Madame Mellet henne ned i trädgården till de andra eleverna.

En smärt, blond flicka gick fram till henne och sade vänligt:

— Du är från Nord-Tyskland och heter Hildegard, inte sant?

Hilde skrek till av förtjusning, då hon hörde sitt modersmål talas och föll utan vidare om halsen på den unga flickan.

— Du talar tyska! Så underbart! Gudskelov att det finns någon här, som man kan tala ett förnuftigt ord med.

— Å, här finns flera, som man kan tala förnuftigt med, sade en munter stämman, och då Hilde vände sig om såg hon ett övermodigt ansikte med käcka, blå ögon.

— Finns det många tyska flickor? frågade hon hastigt.

— Nej, bara vi två, och du är den tredje i förbundet.

— Så förtjusande! Tänk bara så mycket tokeri vi kan ha för oss på tyska, utan att de andra förstå det!

— Däri misstar du dig. Det är flera, som förstå tyska, om man talar långsamt.

— Jaså. Men vad heter ni och var är ni hemma?

— Jag heter Käthe Roland och är från Halle... och ska här uppfostras till en dygdesam ung dam.

— Det ska jag med! utropade Hilde förtjust. Vi ska hålla ihop... och du? frågade hon den blonda, smärta flickan.

— Jag heter Berta von Schlotenbach och är från ett gods i närheten av Hamburg. Kom nu, så ska jag göra dig bekant med de andra och sen ska vi leka.

Nu ljödo åtskilliga franska namn i Hildes öra, och därpå drog hela sällskapet bort till krocketplatsen.

Trollsländans svärmod var skingrat. Två tyska kamrater... och dessutom hade hon redan förvärvat två franska väninnor... vad kunde hon mer önska sig? Snart ljöd hennes skratt lika muntert som de andras. Avskedets smärta var övervunnen, och hon hade nu blott ett bekymmer... att hon icke skulle dela rum med Käthe eller Berta utan med en fransk flicka vid namn Luise Morin. Denna tycktes visserligen vara en mycket snäll flicka, men Hilde förstod icke alls vad hon sade.

Följande morgon började Hilde deltaga i undervisningen, varav endast de tyska lektionerna kunde fånga hennes intresse. De senare gävos av en professor Wendt, som för sin svaga hälsas skull slagit sig ned i Oron.

För att fortare komma framåt skulle Hilde för mademoiselle Macaire taga privatlektioner i franska.

— De där evinnerliga privatlektionerna ta livet av mig, sade hon till Käthe. Jag trodde, att jag nu lyckligt och väl sluppit ifrån dem, och nu börjar valsen på nytt igen. Men säg vem är Valentine, som går i skolan här? Hon måste väl bo i närheten?

— Ja visst. Valentine äger ett litet slott vid Oron... ett riktigt litet juvelskrin till slott, må du tro.

— Det vill säga hennes föräldrar rå om det?

— Nej då, det tillhör henne, eftersom hennes föräldrar äro döda, och hon är deras enda barn och arvinge. En gammal tant eller faster bor hos henne liksom Helene, en fattig släkting, som föräldrarna på sin tid tog sig an, och som Valentine betraktar som en verklig syster.

— Så intressant att tänka sig Valentine som slotts-härskarinna! Det måste jag skriva och tala om för mina väninnor! utropade Hilde. Jag skulle bra gärna vilja se det där slottet!

— Det är väl inte så omöjligt. Valentines förtrogna här är Luise Morin, och eftersom du delar rum med henne, kan du väl också bli god vän med henne.

Ja, det hoppades Hilde också, ty egentligen tyckte hon bäst om Valentine och Helene av alla flickorna här.

Hildes bristfälliga franska, hennes obesvärade, lustiga ordbildningar gävo ofta anledning till stor munterhet, och med allmän förtjusning upptogs benämningen Mademoiselle Toutement bland eleverna. Hilde skrottade själv däråt och hade ingenting emot att kallas så.

Under trägen sysselsättning förgick den första veckan i det främmande landet hastigt. Hilde hade till sin egen förvåning övervunnit avskedets smärta, ehuru hon ofta med saknad tänkte på mamma, mormor och Hilly.

Efter lektionernas slut på lördags eftermiddag bjöd Valentine Hilde och Luise till sig till söndagen. Hilde blev förtjust, föll Valentine om halsen och utropade:

— Je viens de tout mon coeur, toutement volontiers!

— Ma tante sera bien heureuse de vous voir, chère Hildegard, sade Valentine, och även Helene tryckte hennes hand och uttalade sin glädje över att få se henne på Châtillens.

Efter frukosten nästa morgon gingo alla till kyrkan nere i byn; senare företogs en promenad och efter midnatten fingo de båda lyckliga vandra i väg till slottet

Châtillens. Christian, betjänten, fick i uppdrag att ledsaga dem, och gick, väl medveten om sitt ansvar, tätt efter de båda flickorna.

Under glatt ehuru ej särdeles ledigt samspråk vandrade de genom byn. Hilde njöt obeskrivligt av den härliga dagen, det flödande solskenet och den storslagna naturen. Hon kunde snart nog meddela sig rätt bra med Luise; fattades henne några ord — vilket ofta hände — ersatte hon dem med tecken och åtbörder.

— Voilà Châtillens, sade Luise och pekade på ett litet vackert slott, som låg på en höjd, omgivet av höga berg. Hilde var hänförd och påskyndade sina steg.

Snart stodo de vid foten av höjden, som var omgiven av gallerverk, vilka inhägnade egendomen. Christian öppnade den tunga grinden, lät flickorna träda in och följde efter dem genom den vackra, terrassformigt anlagda trädgården. Han lämnade icke sina skyddslinor, förrän de inträtt genom slottsporten.

Parken pryddes av härliga gamla träd och blommande buskar. I slottets närhet funnos brokigt skimrande blomsterrabatter på de vidsträckta grasmattorna; här prunkade rosor av alla slag och i alla färgskiftningar. Själva slottet var verkligen med alla sina små torn, burspråk och balkonger så förtjusande, att Hilde längtansfullt önskade, att Hilly varit med för att dela hennes hänförelse... Hilly, som svärmade så för allt vackert och romantiskt.

Redan innan de uppnått huvudingången hälsades de välkomna av Valentine och Helene, vilka stodo på en blomsterprydd balkong och viftade åt dem med sina näsdukar.

Hilde glömde alldeles att tacka Christian, som höll upp porten för henne, men så snart hon kommit in i hallen, föll denna försummelse henne i minnet, och hon öppnade porten och sprang efter den gamle tjänaren. Överraskad stannade han, tog av sig hatten och frågade, om mademoiselle önskade något.

— Non, mais Christian, j'ai oublié à vous dire adieu et merci pour votre accompagnement.

Det gamla skrupna ansiktet förklarades formligen, han bugade sig djupt och svarade:

— Mademoiselle est très bonne et amiable, je serai toujours à la disposition de mademoiselle.

Hilde skrattade, nickade åt honom och sprang tillbaka. Å, vad livet ändå var härligt! Trallande på en visa dansade hon uppför vägen till slottsporten och glömde alldeles, att hon befann sig på främmande mark och egendom och att man kanske iakttog henne.

Från ett av de öppna fönstren blickade en gammal dam betänksamt ned på den ystert dansande gestalten, och vid porten stodo nu tre unga flickor och ropade skrattande så många frågor till henne, att Hilde ej förstod ett ord. I sin hjärtefröjd föll hon Valentine om halsen och kysste henne.

De gingo nu uppför trappan till den övre hallen, där en trevlig tjänstflicka väntade dem och tog deras ytterplagg, därpå trädde de in i ett mycket vackert och stilfullt inrett rum. Valentine fattade Hildes hand, förde henne fram till fönstret, där den gamla damen, som betraktat Hilde, satt och sade:

— Tante Adele, c'est ma nouvelle amie Hildegard...

Hon såg frågande på Hilde, ty Hermsdorf var för svårt för henne att uttala.

Hilde skrattade.

— Mitt tillnamn uttalar ni ändå alltid galet, sade hon glättigt och tillade till tant Adele: Je suis ici Hilde Toutement.

Den gamla damen räckte henne vänligt handen och sade:

— Soyez la bienvenue chez nous, ma chère enfant, j'esère que vous regarderez Châtillens un peu comme votre maison.

Hilde uppfattade ej ett ord, men hörde att tonen var vänlig och svarade på måfå:

— Merci, mademoiselle, très bien.

Tant Adele strök vänligt över de rosiga kinderna och sade något till de andra flickorna, varpå dessa togo hand om Hilde och ledsagade henne ned i trädgården.

Här spatserade de en stund arm i arm. En stund

därefter höll en liten förtjusande vagn, förspänd med två ponnies framför porten och Valentine bjöd sina gäster att stiga upp. Nu företogs en liten utflykt i trakten där omkring. Vilken njutning var icke denna färd genom den härliga nejden, utan uppsikt, endast under eskort av en betjänt. Hilde var förtjust, hon talade tyska, franska och till och med spanska om vartannat, och ju större förvirringen och missförstånden voro, desto hjärtligare ljödo de fyra flickornas skratt.

Då de återkommo till Châtillens, gingo de upp i salongen och sjöngo fyrstämmiga sånger till tant Adeles ackompagnement. Hilde var redan förtrogen med denna i trakten vanliga sedvänja. Varje kväll fingo de sjunga hos madame Mellet före kvällsvarden. I synnerhet på vintern ljuda i dessa trakter oftast flerstämmiga sånger från alla hus.

De sista solstrålarna föllo in genom det öppna fönstret, även den friska balsamiska luften spelade obehindrat in, och blicken svävade långt ut över landskapet bort mot alpernas gyllene, snöhöljda toppar. Hur skulle man kunna göra annat än jubla ut sin fröjd med klar och hög röst!

Efter kvällsmåltiden kom Christian för att hämta de unga flickorna, och Hilde suckade för att tiden gått så fort.

På den följande måndagen hade hon alls ingen smak för undervisningen, och Hilde började sucka under det tvång, som ålades henne. Icke heller var det lätt att göra några roliga puts, ty flickorna stodo under oavbruten uppsikt. Där hemma hade hon åtminstone varit fri om kvällarna, men här tändes lampan efter kvällsvarden, och de unga flickorna satte sig med sina handarbeten hos madame Mellet och hörde på, medan en av dem läste högt.

Denna stund var Hildes fasa. Hon förstod föga av det, som lästes, och andades ut, liksom lättad, när klockan äntligen slog nio, och handarbetena lades ihop.

Därpå höll madame Mellet en kort andakt, och flickorna begåvo sig till sina sovrum. En halvtimmes frist var dem medgiven, men sedan måste alla vara i sina

sängar. Mademoiselle övertygade sig därom, i det hon gick genom alla rummen och släckte ljusen.

Så var det även denna kväll. Hilde ropade sakta på Luise, men ett ganska hörbart snarkande förrådde, att Luise redan var långt borta i drömlandet.

Detta var dock ingalunda i Hildes smak. Tusen galna infall virvlade genom hennes lilla huvud; hon var icke alls böjd för att sova, snarare för att ha något roligt.

Med ett hastigt beslut sprang hon ur bädden och öppnade ljudlöst dörren till nästa rum.

— Käthe! ropade hon sakta.

— Ja, ljud det med låg röst tillbaka.

— Du, jag har en präktig idé, viskade Hilde. Kom in i vårt rum!

Käthe lät icke truga sig länge. Men nu reste sig även i den andra bädden en vit gestalt och frågade sakta och ängsligt:

— Vad är det? Vad vill ni? Jag är så rädd!

— Ja, söta Germaine, det är vi vana vid, svarade Käthe med ett dämpat skratt, men kom med, så får du se!

Germaine Gallopin var känd för att vara lättskrämd och försagd, men hon var icke desto mindre nyfiken och beslöt därför att följa med, ehuru hennes tänder skallrade av rädsla. Hon kastade sitt röda täcke över sig och gick med de andra in i rummet.

— Titta på den här sömntutan, började Hilde pekande på Luise, tror ni att hon vaknar, om vi binda fast hennes stortå vid sänggaveln?

Käthe skrattade förtjust, men Germaine, som icke förstod så mycket tyska, fattade icke genast meningen och betraktade förvånad och nyfiken de hemlighetsfulla förberedelserna. Hilde fick tag i ett stycke vitt band. Detta fästes först vid sänggaveln, och sedan företogs ett angrepp mot Luises stortå.

— Vad vara meningen? frågade Germaine.

— Vänta, får du se, svarade Käthe.

Efter flera misslyckade försök, som avbröts då det blev nödvändigt för Käthe och Hilde att kväva sitt

skratt, lyckades de fånga in den motspänstiga stortån och binda fast den utan att slumrerskan vaknade.

Germaine åsåg det hela allvarligt och oförstående... hon hade icke alls något sinne för galna spratt.

— Skall det vara för all natten? frågade hon.

— Hon menar för hela natten, förklarade Käthe och nickade. Ja, det förhjälpur Luise till angenäma drömmar. Ska vi binda fast dig på samma sätt?

Germaine skakade på huvudet.

— Merci, nej, tack, det bliva för obekvämt. Hon kan... hon pekade på Luise... hon kan se démettre.

— Vad är det? sporde Hilde.

— Å, hon menar att Luise kan försträcka stortån, om hon rör sig.

— Äsch, dumheter, hon sitter så fast. Men vet du vad, jag har här ett stycke vitt papper... vi kan göra en narkåpa av det och sätta den på henne.

— Jag ska göra det, jag har så många gånger gjort pappershattar åt mina bröder, sade Käthe ivrigt. Jag kan den konsten.

Med stor skicklighet tillverkades hatten och sattes på den lugnt sovande Luisers huvud. Det dämpade fnittrandet hördes dock in i det på andra sidan belägna rummet, dörren öppnades försiktigt, och systrarna Amelie och Sophie Ubert tittade nyfiket in.

Hilde drog dem fram till sängen, och det var ganska märkvärdigt, att icke Luise vaknade av deras skratt. Flickorna påminde sig dock snart, att mademoiselle hade sitt rum mitt emot på andra sidan korridoren och att hon brukade sova mycket lätt. De bekämpade därför sin munterhet och var och en återvände till sin säng.

En stund lyssnade Hilde, men då hennes rumskamrat ej lät höra några ljud, som tydde på uppvaknande, lade hon sig ned och somnade snart.

Plötsligt for hon i vädret, uppväckt av ett genomträngande skrik. Vad i all världen var det? Å, det var naturligtvis Luise. Hade hon vaknat? Ja visst.

— Oh, mon orteil, mon orteil, jämrade hon sig.

— Men var då för all del tyst, sade Hilde.

I detsamma öppnades dörren, mademoiselle visade

sig med ett ljus i handen och frågade efter orsaken till skriket.

Luise upprepade sitt: Mon orteil, oh mademoiselle, il est serré.

Mademoiselle såg förundrad på Luises märkvärdiga huvudbonad, därpå trädde hon närmare, varseblev den fängslade tån och befriade den.

Luise blev nu först riktigt klarvaken, förstod, att det var fråga om ett spratt och beklagade livligt att hon ditkallat mademoiselle med sitt skrik. På dennas fråga, om tån gjorde ont, nekade hon ivrigt och tog hastigt av sig pappershatten.

Men det hjälpte icke, ovädret stod icke längre att förhindra. Mademoiselle gick fram till Hildes säng och frågade strängt, om det var hon som hade ställt till med detta.

Hilde skrattade ut.

— Oui, mademoiselle, c'était si drole, svarade hon.

Mademoiselle förhöll henne nu, hur lättsinnigt hon handlat. För det första var det farligt att binda fast en lem på en sovande; Luise kunde lätt ha försträckt tån, och för det andra hade Hilde med sitt okynne stört den nattliga ron. Hon skulle följande dag få straffarbete och ej få deltaga i promenaden.

Därmed gick mademoiselle. Den godhjärtade Luise brast ut i självförebärrelser och ursäkter för att hon genom sitt skrik förrätt dem.

Nu öppnades dörren till det angränsande rummet, och Käthe och Germaine uppenbarade sig, skrattande och viskande.

— Ni kan vara glada, Käthe och Germaine, jag tar straffet på mig ensam.

— Fattas bara det, genmälde Käthe. Nej, i morgon anmäla vi oss också.

Germaine var ej böjd för att dela denna uppfattning, men genom Käthes energiska föreställningar kom hon slutligen därefter att också anse det som en hederssak att dela bestraffningen med Hilde.

Följande morgon anmälde de sig följaktligen såsom Hildes medbrottslingar. Germaine ville i sista stunden

draga sig tillbaka, men Käthe drog henne med sig, och båda bekände sin skuld för mademoiselle. Ett längre tal och straffarbete, medan de andra promenerade, blev följden.

— Och allt det här har Luises stortå åstadkommit! suckade Hilde, då de på eftermiddagen alla tre sutto i skolrummet och skrevo av ett längre brottstycke ur Racines liv.

Där ute skrattade solskenet, fåglarna tävlade i sång, kamraterna fingo göra en lång promenad och här skulle de sitta och skriva i sitt anletes svett!

— Att skriva av allt det här fyra gånger... det är gräsligt! sade Hilde. Vi hinna knappast bli färdiga tills mademoiselle kommer tillbaka med de andra.

Käthe skrattade.

— Om du gör som jag, blir du färdig snart nog.

— Hur då?

— Skriv av det *en* gång bara... sedan ska du få se.

Hilde vart mycket nyfiken och skrev nu lika oförtutret som Käthe.

— Seså, nu är det klart! utropade den senare efter en stund, i det hon kastade pennskaftet på bordet och lutade sig tillbaka i stolen.

— Men, Käthe, du kan inte ha skrivit det mer än en gång ännu, och det skulle ju vara fyra gånger.

— Ja visst, men läs vad här står!

Hilde böjde sig fram över Käthes häfte och läste under avskriften: *Tre gånger da capo.*

— Käthe, det var en underbar idé, det ska jag göra efter, utbrast Hilde förtjust.

Hilde skrev hastigt slut på den första avskriften, följde sedan Käthes exempel och frågade:

— Vad ska vi nu göra?

— Vi gå ned i trädgården, det har mademoiselle inte förbjudit oss, och madame Mellets rum ligger åt andra sidan... hon ser oss inte.

Germaine fick först småningom klart för sig, vad det var fråga om, men blev då förskräckt och förklarade

bestämt, att hon ämnade fullgöra sitt arbete på föreskrivet sätt.

— Låt henne hållas, sade Käthe och drog Hilde med sig.

De gingo ned i trädgården, roade sig först med gungan en stund och satte sig sedan på en bänk och pratade. Så förgick tiden hastigt, och de blevo högst överraskade, då Berta plötsligt sprang fram till dem.

— Vad i all världen ha ni nu ställt till igen? ropade hon till dem. Mademoiselle sa inte ett ord, då hon såg era häften, men hon såg häpen och ond ut och gick genast in till madame Mellet.

— Ödet är oundvikligt, sade Käthe, fattade Hildes arm, och båda skredo, till synes oberörda, förbi sina kamrater.

I själva verket voro de ej synnerligen väl till mods tvärtom bultade hjärtat ganska ängsligt i deras bröst.

Snart stodo de båda missdådarna med högröda kinder och nedslagna ögon inför förestånderskan och höllo varandra liksom till tröst vid handen. Madame Mellet betraktade dem ett ögonblick tigande och sade därpå:

— Inser ni nu, hur opassande och ohederligt ni uppfört er mot mademoiselle?

Då Hilde ej helt och hållet uppfattade hennes ord, överlämnade hon åt Käthe att svara:

— Oui, madame.

— Vilken av er hittade på det här?

— Jag, tillstod Käthe utan tvekan.

— Och du har också förlett Hildegard att göra likadant?

— Å... ja, sade Käthe hastigt, och tystnade sedan, ty hon kunde ju omöjligt säga, att Hilde med förtjusning var med om alla galna streck.

Madame Mellet tycktes läsa hennes tankar, ty hon sade:

— Jag vet väl, att Hildegard är mycket benägen att utföra dina idéer, men detta är ingen ursäkt för en kamrat att förleda en annan till olydnad.

Käthe sänkte skuldmedvetet huvudet, och förestånderskan talade nu långsammare, så att även Hilde skulle

förstå henne. Hon talade så vädjande, att de båda flickorna voro helt förkrossade och bådo om förlåtelse.

— Gå nu till mademoiselle, upprepa er bön om förlåtelse för henne. För denna vecka ska ni vara utslutna från sångstunderna om kvällarna, och på söndagseftermiddagen ska ni skriva en uppsats i mitt rum.

Mycket nedstämda lydde flickorna, bådo mademoiselle om ursäkt och begåvo sig på hennes tillsägelse åter in i skolsalen för att på tillbörligt sätt fullgöra sitt straffarbete.

Under den följande veckan uppförde sig Käthe mönstergillt, och Hilde sökte till en början följa hennes exempel, men då lördagen kom hade hon likväl flera streck för oordentlighet och ouppmärksamhet i sin anmärkningsbok.

På söndags eftermiddag kallades Käthe och Hilde in till madame Mellet och erhöilo tillsägelse att skriva en uppsats över ordspråket: Högmod går för fall.

De måste sätta sig vid bordet i rummet bredvid; dörren stod öppen, så att madame Mellet kunde övervaka dem.

Hilde såg helt förbryllad ut.

— Vad i all världen ska jag skriva? viskade hon över bordet. Vet du någonting att skriva om det där?

— Å ja, en hel del.

— Jag vet ingenting... och så på franska till! Det är helt enkelt gräsligt!

Med tillhjälp av sitt lexikon skrev hon överskriften, och stirrade sedan rådlöst på det tomma papperet. Hon förstod icke, att Käthe kunde skriva så ledigt. Hur skulle hon börja?

— Käthe, viskade hon, så hjälp mig då... säg mig åtminstone hur jag ska börja.

Käthe såg upp, det ryckte skälkraftigt kring hennes mun, då hon såg den eljest så käck och övermodiga Hilde i så stor förlägenhet. Hon tog ett pappersblad ur sitt häfte, skrev något därpå och sköt det över bordet.

Hilde tog hastigt emot det och läste: »Högmod går för fall», eller »historien om en stortå».

Det var en gång en liten tös,
som om sin stortå låg och frös...

Det blixtrade till i Hildes ögon, och hastigt fortsatte hon versen:

Två andra bundo hennes fot,
och måste därför göra bot.

Med ett sakta fnissande sköt hon tillbaka papperet till Käthe, och denna fortsatte:

Av denna dikt man lära skall,
att högmod alltid går för fall.

— Häng upp det över din säng, viskade hon och räckte det åt Hilde.

— Vad i all världen ska jag skriva? undrade Hilde.

— Hildegard, venez ici, ropade madame Mellet, mais avec votre cahier.

Hilde rafsade ihop sitt häfte och gick in i rummet.

— Du tar ju stortå-dikten med dig! viskade Käthe förfärad. Men det var för sent, Hilde stod redan framför förestånderskan, och fick en mycket förskräckt uppsyn, då denna slog upp häftet och fick se pappersbladet med rimmen. Madame kände igen handstilarna och frågade, om de hade skrivit detta nu.

Hilde nickade helt förtvivlad och såg redan en ny rysansvärd bestraffning nalkas. Men de gamla, goda ögonen ingåvo henne mod, och tillitsfullt trädde hon närmare och sade:

— Mais madame, il est toutement innocent.

Det flög som ett leende över madame Mellets drag. Hon sökte klargöra för Hilde, att »toutement» över huvud icke var något riktigt ord och lade stortådikten åsido med orden:

— Je veux vous croire.

Hon lät nu Hilde förklara, varför hon ännu icke skrivit något; därpå talade hon vänligt och innerligt med flickan, förhöll henne, att man aldrig skulle giva

sitt övermod fria tyglar, man måste alltid tänka över, om man genom sitt handlingssätt kränkte eller rentav skadade någon, innan man handlade.

— Jag ser gärna att ni äro glada, sade hon, men munterheten får aldrig övergå i lättsinne, obetänksamhet och övermod, vilket i sin tur lätt urartar till elakhet. Tänk därför alltid, innan du handlar, även om det bara är fråga om ett skämt. Fråga dig alltid först, om du inte därmed förorättar någon, och om du inte är säker på det, så låt hellre skämtet vara.

Hon hade talat helt långsamt och uttryckte sig enkelt och klart, så att Hilde förstått henne.

— Gå nu och skriv ner, vad jag sagt dig, så skall jag sedan vara nöjd för i dag, sade hon godmodigt.

Hilde tackade, gick in i det andra rummet och satte sig genast att skriva. Men då hon var färdig med uppsatsen och visade upp den, befanns det att den vamlade av språkfel. Madame Mellet rättade den, och Hilde fick skriva av den med iakttagande av dessa rättelser. Äntligen var madame Mellet belåten, och Hilde fick gå.

Dagen därpå fick hon det första brevet från Hilly, vilket hon länge otåligt väntat på. Jublande sprang hon in i sitt rum, slet upp kuvertet och läste:

»Weidenburg den 29 september.

Min älskade Hilde, min egen söta lilla Trollslända!

Ord kunna icke uttrycka, hur jag glatt mig åt ditt välkomna brev. Allt, allt, som rör dig intresserar mig ju alltid så mycket. Att du känner hemlängtan kan jag så väl förstå, min stackars Hilde, och därför beklagar jag dig av allt mitt hjärta.

Men trösta dig, min kära lilla Trollslända, tiden går så fort, och vilket glatt återseende väntar oss icke en gång! Det är också min enda tröst, ty jag kan inte säga, hur mycket jag saknar dig.

Jag träffar sällan Hanna och Marie numera; skolan tar dem ju så mycket i anspråk, liksom mina husliga sysslor uppehålla mig. Nästa vinter skola vi emellertid återupptaga våra sammankomster, så snart Lisbeth och Emmy kommit tillbaka. Till påsk skall Marie i pension

i Lübeck, men Hanna får då, liksom jag, betrakta sin skoluppfostran som avslutad och ägna sig åt självstudier så gott hon kan. Hon kommer ju att ha mer tid därtill än jag... den lyckliga.

Så mycket intressant du har sett och upplevat, kära Hilde. Du är ändå rätt lycklig som får se dig om i världen! Men jag vill inte vara otacksam, ty jag har nyligen tillbringat fyra förtjusande veckor hos mina släktingar i Schwerin. De voro alla så vänliga mot mig, i synnerhet farbror.

Hälsa Valentine och Helene så mycket; de intressera mig mycket, men inte sant, Hilde, du glömmer inte mig i alla fall? Mamma, farfar och tant hälsa dig så hjärtligt och även pojkarna.

Jag var nyligen hos din mamma, hon är som vanligt. Farväl nu för denna gång, min kära Hilde.

I evig trohet
Din Hilly.

P. S. Häromdagen skulle jag baka en tårta för att riktigt visa vad jag förmådde, men som jag just då tänkte på en dikt, som jag höll på att skriva, glömde jag att hålla i grädden, så att den blev alldeles misslyckad. Ingen kunde äta den; pojkarna tog och matade sparvarna med den, men de påstodo, att inte ens de ville ha den. Är de inte rysliga?

D. S.»

VII.

HILLY FÅR ETT SVÅRT UPPDRAG.

I Weidenburg härskade vintern med bister köld. Det var i mitten av februari, och alla människor längtade efter våren, som ännu tycktes vara fjärran.

En morgon kom Hilly in i sitt rum med ett brev från Hilde, vilket hon nyss fått. Hon slog sig ned i

soffan och betraktade det med glädjestrålände ögon. Så tjockt det var! Vad kunde det vara däri... det måste vara ett mycket långt brev?

Alltifrån första gången Hilde skrev hade Hilly intresserat sig mycket för den förras nya väninna Valentine. Hon hade alltid hälsat till denna, och alltid fått sina hälsningar hjärtligt besvarade. I sitt sista brev hade Hilde skrivit.

— Valentine och jag tala mycket om dig. Alla på Châtillens, till och med tant Adele, intressera sig mycket för dig och be mig alltid sända dig många hälsningar. Jag tror, att Valentine skulle bli förtjust, om du ville skriva några rader till henne vid tillfälle. Men kom ihåg, att du genast säger »du» till henne.

Hilly hade likväl till en början ej haft mod att vara den förste, som tog sig en sådan frihet, ehuru hon tyckte, att det skulle vara förtjusande att brevväxla med en okänd, och därtill en utländsk flicka. Slutligen hade hon dock repat mod och skrivit några rader till Valentine. Och nu kom måhända svaret.

Darrande av förväntan bröt hon kuvertet och utstötte ett glädjerop, då ur Hildes långa skrivelse ett litet brev, skrivet av främmande hand, föll ut.

»Mademoiselle Hildegard Regnier» stod det i sirliga bokstäver på det inneliggande brevets kuvert. O, så roligt! Hon rafsade ihop breven och rusade utför trappan och in till modern.

— Mamma, mamma, jag har fått ett brev från Valentine, är det inte förtjusande?

— Jo visst, kära barn. Vad skriver hon då?

— Det vet jag inte, jag har inte läst brevet ännu. Se bara en sådan vacker handstil! Tänk, så roligt att ha en utländsk väninna, som man aldrig har sett! Nu ska jag läsa upp, vad hon har skrivit:

»Châtillens, Mercredi soir, 10 Février.

Ma bien chère Hilly.

Je te remercie beaucoup de ta bonne petite lettre du 30 Janvier. Elle m'a fait un bien grand plaisir et je l'ai lue et relue bien souvent, sois en sûre. Merci

necore mille fois, chérie, et pardonne-moi de n'avoir pas répondu plus tôt.

J'espère que tu te portes bien ainsi que te chère maman. Nous parlons souvent de toi, de Weidenbourg et de tout ce qui vous concerne.

Chère Hildegard, quand aurons-nous le grand plaisir de te voir en Suisse? J'espère ta visite et y compte beaucoup. Ce sera une telle joie pour nous de te voir arriver ici. Enfin attendons et espérons! Je ne t'écris pas beaucoup aujourd'hui, notre petite Mademoiselle Toutement te racontera mille choses, te dira tout ce qui pourra t'intéresser, mais chère Hildegard, n'est-ce pas, nous voulons continuer notre correspondance? Ce sera un si grand plaisir pour moi.

Ainsi nous saurons toujours ce que nous faisons et devenons, nous parlerons ensemble de notre chère Hilde.

Ma chérie, dis-moi que tu le veux et envoie-moi, s'il te plaît, ta photographie! Je la désire depuis si longtemps et t'en serai si reconnaissante. A bientôt donc, n'est-ce pas? Mes meilleures amitiés à Madame Regnier. Adieu, chère Hildegard, tante Adèle et Helene te disent mille choses affectueuses et moi je t'embrasse de tout mon coeur en restant ton affectionnée.

Valentine.»

Hilly såg upp helt lycklig.

— Är det inte ett förtjusande brev, mamma?

— Jo, mycket nätt, kära barn. Nu får du väl tillsvi-
vidare inställa dina engelska självstudier och öva dig i
franskan i stället, så att du också kan svara vackert.
Och så kan ju Heinz fotografera dig med sin kamera,
så kan du skicka ditt porträtt både till Hilde och
Valentine.

— O ja, mamma, så roligt! Men nu ska vi se, vad
Hilde skriver:

»Sürcrët den 11 februari.

Min kära lilla Hilly, min söta Syrsa!

Om du inte vore min bästa väninna och jag inte

höll så rysligt mycket av dig, sutte jag säkerligen inte inne i mitt tysta rum och skrev till dig. Det är nämligen söndag, och de andra äro nere i trädgården och spela av hjärtans lust. Men jag skriver ju så förskräckligt gärna till dig, min rara Hilly, och du kommer alltid att förbliva min bästa väninna, även om jag tycker mycket om någon annan, t. ex. Valentine.

Ditt lilla brev till henne var förtjusande; hon blev rysligt glad över det och svarar dig här. Du är verkligen mycket skickligare i franskan än jag, Hilly! Fastän jag nu äntligen börjar få en aning om den. Jag pratar och ramlar på värre, och ofta skratta de och ha mycket roligt åt mitt rådråkade språk. Men så är jag ju mademoiselle Toutement också.

Hur är det med dig, min söta Hilly? Jag tänker så mycket på dig och på hela svärmen. Det är synd att den är skingrad åt alla håll. Jag har inte hört av Emmy och Lisbeth på länge nu.

Vår nya lärarinna i engelska, miss White, har nu kommit, och hon har redan börjat undervisa. Hon är mycket hygglig, fastän rysligt stel. Jag tror, att jag kommer att lära mig engelska fortare än franskan.

Nyligen upplevde vi en förtjusande dag där nere i byn. Professor Wendt firade nämligen sin födelsedag, och till denna brukar han alltid inbjuda hela pensionen. Hyggligt, inte sant? Det skulle bara vara fler människor, som hade sådana trevliga vanor! Då blev jag också bekant med hans syster, en gammal förtjusande dam, som sköter hans hushåll. De utgöra ett idealiskt syskonpar. Jag tror inte, att Hugo och jag kommer att bli så en gång i tiden.

I djupaste förtroende, Hilly: Jag skulle hellre vilja hushålla åt min man än åt min bror, skulle inte du det också? Jag tror, att det skulle vara mycket roligare.

Just som vi skulle gå till professorn, fick mademoiselle se, att en knapp fattades i min klänning igen. Jag hade råkat slita bort den på lördagskvällen och sedan glömt att sy i den. Hon skickade in mig att sy fast den och lät giva mig ett streck för oordning.

Jag var utom mig av ängslan att de skulle gå och lämna mig kvar hemma. Jag sprang hastigt in i mitt rum, rev till mig syskrinet, varvid hela dess innehåll naturligtvis for ut över hela golvet och den otäckta knappen, som jag skulle ha, rullade långt in under sängen. Så där går det alltid, när man har bråttom. Beväpnad med en tändsticka kröp jag under sängen och fick äntligen tag i knappen, just som mademoiselle kom in.

Hon sa inte ett ord, men hjälpte mig att sy i knappen, och då hon var färdig, kysste jag hennes hand, tackade och lovade bot och bättring.

Vet du vad hon svarade? Jo, att hon snart måste uppge hoppet om att jag skulle bli annorlunda; straff tycktes inte alls hjälpa, när det gällde mig. Hilly, det där drabbade mig hårt. Jag måste ändå vara en ryssansvärd varelse! Jag föresatte mig att försöka hålla min olycksaliga anmärkningsbok ren hela den följande veckan. I förra veckan hade jag inte mindre än femton streck däri. Men nu ska den vara *toutement* ren hela denna vecka. Alla flickorna äro mycket nyfikna att få se, hur det går med den saken, och jag själv inte minst. Visst kommer det att kosta mig fruktansvärda ansträngningar.

Om jag bara inte vore så fasligt oskicklig. Saker, som jag har om hand, ha en märkvärdig benägenhet att komma huller om buller.

Luise påstår, att om inte de ärevördiga bergstopparna sutte så fastvuxna vid marken, skulle jag ställa till en förskräcklig oordning bland dem också. Tänk, om jag det kunde, det vore ett jubelskämt! Då skulle jag en natt spela käglor med alptopparna och kasta upp Dent du Midi på gamla Mont Blanc. Vad alla skulle bli häpna sedan på morgonen, när de vaknade!

Säg mig, Hilly, hur går det med vår nattvaktsfamilj? Jag har skämts gräsligt för att jag inte heller detta år kunnat lägga något till er julklappsutdelning, och jag blev ännu mer ledsen, då du i ditt förra brev skrev, att mannen hade dött strax efter jul.

Men nu ska jag säga dig en sak, Hilly. Svärmen hade ju föresatt sig att giva äldsta dottern något till

hennes konfirmation; därtill vill jag också lämna mitt bidrag, men du måste hämta det hos min farbror...»

Hilly lät brevet sjunka och utropade förskräckt:

— Det gör jag inte, mamma, det kan jag omöjligt göra!

— Läs vidare så länge, barn!

Hilly tog upp brevet igen och fortsatte läsningen:

»Jag ska också skriva till farbror och be honom, att när han till påsken skickar pensionsavgiften och mina fickpengar till madame Mellet, draga av sjuttiofem pfennig för varje månad, det gör för kvartalet två mark och tjugufem pfennig.

Farväl för i dag nu, älskade Hilly, det ringer strax till gudstjänst. Giv din kära mamma en kyss från mig och hälsa alla hjärtligt, även Hanna och Marie och de mina, när du träffar dem. Jag är nyfiken att få höra, om Enrico och Hugo gått igenom i sin examen. Enrico är jag säker på, men Hugo? Nej, nu ringer det. Adjö, söta Hilly!

O, förlåt plumpen... tag den för en kyss.

Din evigt trofasta
Hilde.»

Hilly lät den långa skrivelsen sjunka och såg tyst framför sig. Modern iakttog sin lilla dotter en stund och sade därpå:

— Nä, kära barn, vad funderar du på?

— Det är helt enkelt gräsligt, det som Hilde har tänkt ut där, ljudet det upprörda svaret. Inte för att hon skulle dra sig det ringaste för att springa till alldeles totalt vilt främmande människor, men hon bör väl veta, hur förskräckligt motbjudande det är för mig.

— Överste Hermsdorf är ju inte vilt främmande för dig, kära barn. Dessutom tänker väl Hilde att du gärna vill göra något för de fattiga människorna, även om det inte är dig angenämt. Det är en uppoffring för Hilde också att avstå från sjuttiofem pfennig i månaden.

— Å, det skulle jag tusen gånger hellre göra än gå till främmande människor och tigga!

— Barn, så du uttrycker dig! Överste Hermsdorf

är ju i alla fall genom Hilde förberedd på ditt besök och kommer att ta vänligt emot dig, det kan du vara säker på. Du har verkligen ingenting annat att göra än att övervinna din skygghet en smula. Och det kan väl inte bli så svårt, om du tänker på den stackars fattiga flickan.

Hilly teg. Vilken självövertvinnelse det skulle kosta henne att gå till överste Hermsdorf visste endast hon allena.

På eftermiddagen gick hon till Hanna för att läsa upp de båda breven för henne. Flickorna gladda sig tillsammans åt Valentines skrivelse och skrattade åt Hildes, varpå de började tala om Liese Krüger, den fattiga flickan, som de ville hjälpa.

— Jag är mycket glad åt Hildes bidrag, sade Hanna. Jag bekymrade mig just över att vi rakt ingenting skulle få ihop. Tre mark har jag sparat och du?

— Jag kan bara lägga till en och femtio, sade Hilly bedrövad. Vi måste skriva till Lisbeth och Emmy.

Hanna skrev och fick också snart svar. Hon hämtade då Marie och gick med henne till Hilly. Nu stuto de alla tre i Paradiset och bröto ivrigt först Emmys brev. Hanna läste högt:

»Mina kära tre!

Ert brev gladdade mig först, men dess innehåll fägnade mig mindre. Det gör mig verkligen mycket ont, men jag nödgas avslå er begäran om bidrag till Liese Krügers konfirmationsklänning. Vad är det egentligen för folk, de där Krügers?

Jag har på sista tiden haft så många utgifter, och då vi nu snart skola skiljas, måste jag ännu en gång fotografera mig för att min söta Meli skall få mitt porträtt. Hon tyckte inte om det som hon fick till jul.

Jag skrev hem efter pengar, och pappa hade nog skickat dem, men mamma var emot det, för hon tyckte, att det var en onödigt utgift. Nå, då betalar jag fotograferingen själv; för min Meli skulle jag gärna ge ut min sista pfennig. Tråkigt att jag snart skall fara här-

ifrån, det är mig en gåta, hur jag skall kunna uthärda avskedet från Melitta och leva i Weidenburg utan henne. Ni får alltså ursäkta att jag icke skickar något bidrag.

Med många hälsningar
Er djupt bedrövade Emmy.»

Hanna lät brevet sjunka och såg frågande på sina väninnor.

— Det är väl att Amiralen snart kommer hem, eljest skulle de på allvar kollra bort henne där borta, sade Marie.

Hanna nickade.

— De stackars föräldrarna glädja sig åt att få hem sin Emmy, och hon beklagar sig bara. Hur är det möjligt?

— Låt oss nu höra, vad Lisbeth skriver. Jag undrar, om vi få avslag från henne också?

— Då få vi allt uppgiva hoppet om en klänning, sade Hilly, så mycket kan vi inte få ihop.

Alla tre åsågo under nyfikenhet och spänning det andra brevets öppnande, och då ett antal frimärken därvid kommo i dagen, uppgåvo de ett glädjerop och räknade dem hastigt.

— En och sjuttiofem, det är en god hjälp åtminstone, sade Hanna glättigt. Hör nu på:

»Hannover den 2 mars.

Mina kära små Insekter!

Ert smärteskri har icke blott trängt in i mitt öra utan även i mitt hjärta, och jag vill gärna bidra med det lilla, som min kassa tillåter. Ni vet, att den aldrig är storartad, emedan far har tre söner, som han låter studera.

Flickor... om några veckor bär det av hem! Vilken fröjd! Hittills har jag räknat månaderna, nu räknar jag dagarna, och snart börjar jag räkna timmarna. Man lär sig att uppskatta hemmet riktigt först då man nödgats vara borta en tid.

Synd bara att inte också vår lilla Trollslända kom-

mer hem, tänk vad vi då skulle ha roligt i vårt kotteri!
Mera muntligen, när vi träffas. Farväl till dess!

Eder alltid förnöjda
Humla.»

De tre väninnorna sågo på varandra med strålände ögon.

— Lisbeth är en god själ, som man kan lita på, sade Hanna och de andra instämde. Marie suckade.

— Så synd att jag ska fara bort i påsk, eljest skulle vi haft så trevligt tillsammans.

— Men du förblir oss alltid trogen, Mieke? frågade Hilly.

Marie skrattade.

— Det har ingen fara med den saken. Jag finner vårt förbund alltför trevligt för att frivilligt vilja skilja mig från det. Ingenting går upp mot sann och trofast vänskap.

De räckte varandra handen, och därpå återtog Hanna:

— Vet du, Hilly, nu är det allt på tiden att du fattar mod och går upp till överste Hermsdorf, så att vi få veta, om vi kan räkna på Hildes pengar.

Hilly suckade djupt.

— Det där besöket tynger på mig som ett berg, sade hon.

— Det som är en obehagligt, bör man inte skjuta upp utan göra ifrån sig så fort som möjligt, ropade Marie och sprang upp. Kom, så följa vi dig till porten! När du väl kommit så långt, så är det snart över.

— Nu med detsamma? ropade Hilly förskräckt.

— Ja, det är verkligen det bästa, instämde Hanna.

— Jag ska fråga, vad mamma tycker, sade Hilly i den stilla förhoppningen, att modern skulle ha något arbete åt henne, så att det fruktade besöket blev uppskjutet. Men hon misräknade sig, ty mamma förordade i stället, att hon skulle gå till översten med detsamma.

Suckande klädde Hilly sig och begav sig i väg tillsammans med väninnorna. Hennes lilla skygga hjärta

klappade allt häftigare, ju mer hon närmade sig överste Hermsdorfs bostad.

— O, sade Hilly, då de stodo framför porten, jag önskar att jag svimmade av nu på en stund, då behöfde jag inte gå in.

— Nej, då skulle du bli inburen i stället, sade Hanna skrattande.

— Å, du lilla hare, överste Hermsdorf kommer väl ändå inte att sluka dig med hull och hår, utropade Marie, öppnade porten och sköt in Hilly.

Pang, där smällde porten igen bakom henne. Som hon nu stod där och förtvivlad grubblade över med vilka välvalda ord hon skulle framföra sitt ärende, kom en betjänt ut och frågade vad hon önskade.

— Jag skulle vilja tala med översten, framstötte hon.

— Vem får jag anmäla?

— Hildegard Regnier.

Betjänten gick och återvände snart med beskedet: Var så god och stig in!

En tiggare, som ber om en allmosa, kan inte känna sig ynkligare till mods än Hilly i det ögonblick, då hon trädde in i överstens rum. Naturligtvis snavade hon i sin gränslösa förvirring över tröskeln och kom in som en avskjuten pil.

Där stod nu »fröken» Regnier med högröda kinder och stammade ett lågmält: »God dag», och sökte förgäves efter en räddande tanke.

Översten kom henne artigt till mötes, räckte henne handen och förde henne med några vänliga ord till soffan. Med nedslagna ögon tog hon plats och önskade Hilde och hennes uppdrag dit pepparn växer. Vad i all världen skulle hon säga, hur skulle hon börja? Översten kom den lilla fröken till hjälp.

— Ni medför säkert hälsningar från vår Hildegard, sade han så vänligt som möjligt för att inge backfischen mod. Min hustru är tyvärr inte hemma, hon skulle eljest bli glad att få träffa er. Hilde är väl kry, hoppas jag? Vi ha inte hört av henne på länge nu.

Hilde ryste av förfäran. Naturligtvis! Det kunde

hon väl tänka sig... att den förskräckliga Trollsländan hade glömt att skriva till sin farbror angående det här. Det fattades bara detta för att råga måttet!

— Ja, hon är kry, svarade Hilly lågmält.

— Men hon har kanske något på hjärtat, som hon hoppas uppnå genom er?

— O ja, svarade Hilly ur hjärtats djup och såg för första gången upp på översten.

Översten smålog godmodigt.

— Nå, låt höra vad det är min brorsdotter önskar.

— Hilde skulle själv skriva till herr översten om det, men hon har väl glömt det, började Hilly, och i det hon samlade allt sitt mod fortfor hon:

— Vi flickor i förbundet Insektssvärmen ha samlat ihop litet pengar till en klänning åt en fattig flicka, som ska gå fram, men vi ha inte tillräckligt ännu, och nu skriver Hilde att jag skulle gå till herr översten och...

Hon tystnade och rodnade, då hon förgäves sökte efter de rätta orden.

— Gott, jag skulle alltså lämna ett bidrag för Hildes räkning, hjälpte översten henne på traven. Hur har hon tänkt sig det och hur mycket skulle det vara?

Hilly andades lättare; hon hade nu blott att giva ett enkelt svar på dessa frågor.

— Mycket bra, sade översten, då hon slutat, men har Hilde också betänkt, att hon under inga omständigheter kan få igen de utgivna pengarna?

— O ja, det vet hon, men hon vill gärna försaka något för den stackars Lieses skull, utropade Hilly med värme. Hilde är så hjärtgod.

Översten smålog åter.

— Hildegard kunde inte ha valt ett bättre ombud än ni, kära fröken, sade han. Ni vet kanske, att jag aldrig brukar ge Hilde något i förskott, ty hon måste lära sig att hushålla med sina pengar. Men jag skall göra ett undantag för denna gång, eftersom ändamålet är så gott.

Hillys ögon lyste upp av glädje.

— O, tack så rysligt mycket, herr överste!

Han räknade upp två och femtio på bordet och sade därpå:

— Insektssvärmen har ju haft den stora älskvärdheten att utnämna mig till Sorgmantel; kanske jag såsom sådan i all tysthet kan få lämna ett litet bidrag till den fattiga Liese också?

Hilly blev så röd, som endast hon kunde bli, halvt av förlägenhet över svärmens djärvhet, halvt av bävande fröjd.

— O, herr överste, ni är alltför god, stammade hon. Han tog fram sin portmonnä och lade ett blänkande guldmynt på bordet. Det var tio mark. Hilly blickade på honom, mållös av häpnad.

— Det... ska vi väl inte ha? utbrast hon förvirrad.

— Ha ni då redan fått ihop så mycket, att ni inte ha användning för det? sporde översten road.

— Nej, nej, men... å, jag är så glad!

Han log, då han såg in i de glädjestrålade flickögonen.

— Jag hoppas, kära fröken, att ni vid sådana här tillfällen alltid kommer ihåg, att även Sorgmanteln har vissa rättigheter att bidra.

Nu skrattade Hilly; hennes förlägenhet försvann.

— O ja, förfärligt gärna, herr överste! utropade hon och stoppade guldmyntet i sin lilla smala börs. Å, vad de andra ska bli glada... Och Liese sen! Nu ha vi så mycket att vi kan köpa en hel klänning.

— Det är säkert det nödvändigaste, svarade översten vänligt.

— Ja, modern kan omöjligt köpa henne några kläder. Jag får tacka så rysligt mycket... även å svärmens vägnar. Jag kan inte säga, hur tacksam jag är.

Översten tog den framsträckta handen och tryckte den vänligt. Därpå följde han henne ända till ytterdörren, som han artigt öppnade för henne.

Så fort porten slagit igen bakom henne, började Hilly springa, ehuru hon eljest var en mycket stillsam flicka. Alldeles andlös kom hon om hörnet vid kyrkogården, varest Hanna och Marie väntade henne och nu störtade emot henne:

- Vad sa han?
— Är någon efter dig?
— Så tala då!

Men Hilly måste först hämta andan ett ögonblick, därpå utropade hon:

— Flickor, han är den mest förtjusande herre man kan tänka sig!

- Vem då? Du menar väl inte översten?
— Jo visst, just han!
— Å! Verkligen?

Det ljud så tvivlande. Hilly vart helt uppsluppen.

— Han är åtminstone idealet för en Sorgmantel. Det måste ni medge, när ni fått höra alltsammans.

— Men så tala då, Hilly. Det måste ha hänt dig något märkvärdigt, eftersom du är så uppspelt.

— Det har så också. Hör på bara! Överste Hermsdorf har inte blott givit mig pengarna för Hildes räkning utan... hör och häpna... han har också i sin egenskap av vår Sorgmantel lagt till tio mark... hela tio mark!

Hanna och Marie sågo förvånade på varandra.

— Jag är rädd, att det förskräckliga besöket har stigit dig åt huvudet! sade Marie.

Hilly skrattade, drog de båda väninnorna till närmaste lykta, och visade vid dess sken sin skatt.

— Det är verkligen ett gulmynt, sade Marie häpen, ett riktigt guldmynt.

— Ja, trodde ni kanske att det skulle vara falskt? frågade Hilly skrattande.

Pengarna anförtroddes nu åt Hanna, och därpå måste den lilla Syrsan utförligt berätta om samtalet med översten.

— Nå, medger ni nu, att han är idealet för en Sorgmantel? frågade Hilly triumferande, då hon slutat sin berättelse.

— Ja, ja, svarade båda på en gång.

I sin hjärtefröjd togo de tre flickorna varandra i hand och uppförde en liten glädjedans runt omkring lyktstolpen.

Redan dagen därefter inköptes klänningstyget, och

Maries mor erbjöd sig att låta hennes sömmerska sy klänningen på samma gång som dotterns. Liese var lika stor som Marie, så att den skulle säkert passa. Härigenom inbesparades så mycket, att de fingo pengar över till ett par handskar också.

En eftermiddag gingo de tre flickorna, med en djup och stilla glädje i sina hjärtan, uppför trappan och Lieses bostad för att överlämna sin gåva.

Liese var ensam med barnen och bad, förundrad och förlägen, de besökande att stiga in.

— Liese, sade Hanna vänligt, du vet, att vi tillsammans med några skolkamrater ha ett litet förbund.

— Ja, fröknarna ha ju varit så vänliga och givit oss julklappar, svarade hon med en förväntansfull blick på det stora paketet, och syskonen trängdes nyfiket omkring dem.

— Nu är det så, fortfor Hanna, att vi skulle komma din mor till hjälp vid din konfirmation, och därför ha vi samlat ihop till detta, d. v. s. en herre, som önskar vara okänd har bidragit, eljest hade vi inte fått ihop så mycket.

Paketet öppnades nu, och klänningen vecklades ut inför Lieses häpna blickar. Mörkröd av fröjd slog hon ihop händerna och utropade:

— O, en hel klänning... och alldeles fix och färdig! Vad ska mor säga?

Hon rusade utför trappan, och barnen förklarade, att modern var nere hos skomakaren och tvättade. Strax därpå återkom Liese med sin mor. Fru Krüger torkade ännu sina händer på förklädet och fällde tårar av glädje och rörelse, då hon såg klänningen och handskarna.

— Fröknarna är så snälla, sade hon och tryckte de unga flickornas händer. Gud välsigne er för det! Jag har ofta legat vaken om nätterna och grubblat på, hur jag skulle kunna skaffa Liese en klänning... men inte funnit någon utväg. Å, vilken fin klänning och så vackra handskar sen! Har du tackat fröknarna riktigt, Liese?

Denna räckte flickorna handen och tackade med låg röst. Hon var tydligen överväldigad av glädje.

Förnöjda och glada lämnade väninnorna den fattiga bostaden och gingo först upp till Hannas mor för att dela med sig av sin glädje. Därpå återvände Hilly hem för att även berätta allt för sin mor och farfar.

VIII.

NYA GRANNAR.

— Mamma, har du inte händelsevis hört, vem som flyttat in i huset mitt emot? frågade Hilly en vacker vårdag, i det hon högst intresserad åsåg, hur åtskilliga möbler och saker lastades av från en möbelsvagn och buros in i huset.

— Nej, min flicka, du vet, att jag inte brukar befattna mig med vad som händer och sker hos grannarna.

— Inte jag heller, mamma, men jag tror, att det här är trevliga och förskräckligt intressanta människor.

— Varför tror du det?

— Å, jag har redan iakttagit dem en stund. Den gamle herrn ser ut som en riktig lärd, han har så hög panna och så långt, rufsigt hår, och den gamla dammen... å, hon är helt enkelt förtjusande. Se, där kommer hon fram till fönstret!

— Ja, hon ser verkligen mycket mild och godhjärtad ut.

— Det finns en ung dam också, fortfor Hilly.

— En halvgammal ung dam, tillade Georg, som just nu inträdde.

Hilly låtsades ej höra infallet utan återtog:

— Du kan inte tro, vad hon ser intressant ut, mamma. Hon har kort, blont hår, fast inte så kort som Lisbeth. Det faller över nacken på henne, rikt och vågigt, och förskräckligt intelligenta ögon har hon... jag

autar, att de är blå. Jag föreställer mig att hon heter Elisabet,

Georg skrattade.

— Eller Kathinka, menade han, kunde inte det passa också?

— Å, det där förstår du inte, sade Hilly.

— Vet du vad, Hilly, återtog gossen, om du vill hjälpa mig med min uppsats, så ska jag springa över och ta reda på, vilka de där människorna är, eftersom du så gärna ville veta det.

— Nej, vet du. Det fattas bara, att du skulle gå och spionera på dem! Georg då! Å, de rysliga pojarna!

Georg hörde ej på henne utan sprang ut och över gatan.

— Han går bara till sin kamrat, som bor där uppe i huset mitt emot, sade modern lugnande.

Hilly satte sig vid fönstret med sitt handarbete, men hon hade mer uppmärksamhet för det nya mitt emot än för sin sömnad. Det dröjde en lång stund, innan Georg kom tillbaka. Äntligen gick han över gatan och inträdde strax därpå.

— Ja, det är så riktigt så... började han.

— Vilket då?

— Att de där människorna flytta in mitt emot.

— Vilken skarpsinnighet! Som om jag inte kunde se det ändå!

— Vet du, Hilly, mina närmare underrättelser är verkligen värda ett par äpplen. Det finns ännu några kvar i källaren, det är på tiden att de bli uppätta, för eljest ligga de och mögla.

— Å, de duga ännu till äppelmos åt farfar, genmälde Hilly skrattande.

— Hör på bara: Den långhåriga herrn är professor i medicin, heter Mertz och har flyttat hit från Rostock. Om frun vet jag ingenting, det är väl förresten nog, att hon är frun. Nu kommer dottern, den där äldre, unga damen.

— Å, hon är på sin höjd i början av trettioalet. Nå, vad vet du om henne? Någonting särskilt?

— Just det, ja. Hon är någonting...

— Men var då inte så retsamt hemlighetsfull. Vad är hon då?

Georg njöt ett ögonblick av Hillys nyfikenhet och svarade därpå:

— Hon målar.

En klar rodnad steg sakta upp i Hillys ansikte. Andlös frågade hon:

— Är hon artist? En riktig konstnärinna?

— Ja, eftersom hon målar tavlor så. Jag såg dem bära upp tavlor och ett staffli, när jag gick ner från Schmidts.

— O, en riktig konstnärinna, mamma! utropade Hilly hänförd.

Med lysande ögon blickade hon över till det andra huset. Männe hon skulle få något tillfälle att lära känna de nykomna? Den lyckliga, som fick leva för sin konst! Hon suckade och återtog sitt arbete.

— Har inte Emmy varit hos Hanna ännu? frågade modern, som anade dotters tankar och ville avleda dem.

— Jag vet inte... jo, jag tror, att hon var där med Lisbeth. Hanna är ju förnämare än jag... till mig lär hon väl inte vilja gå efter vänskapen med den där fina baronessan. Jag tror, att hon helst skulle vilja bli fri från Lisbeth också. Jag skulle i Lisbeths ställe säga upp vänskapen med Emmy, det är säkert.

— Kära barn, så lätt ska man inte uppgiva en väninna. Du bör ha tålmod med Emmy i stället för att vara stolt och trotsig, det anstår illa en ung flicka.

— Men jag kan väl inte springa efter en människa, som inte vill veta av mig?

— Nej, men du ska bemöta henne lika hjärtligt som förr, när ni träffas. Glöm inte att ni flickor i förbundet lovat varandra trohet.

— Ja, men det tycks hon ha glömt, mamma!

— Var i alla fall fördragsam. Vi ska väl hoppas, att Emmy ändrar sig igen. Såvitt jag kan döma, måste hon göra det, om hon skall vara sina föräldrar till glädje.

Strax därpå ringde det på dörren, och in trädde... Lisbeth och Emmy.

Litet förlägen reste sig Hilly upp och hälsade på de båda väninnorna. Lisbeth var vänlig och förtrolig som vanligt, men Emmy väckte genast Hillys misshag genom sitt litet förnäma, nedlåtande sätt. Emellertid kom man överens om, att svärmen skulle sammanträda hos Lisbeth följande onsdag.

På onsdagseftermiddagen gick Hilly, mycket nyfiken på Emmys uppträdande, till Lisbeth. Amiralen hade redan intagit hedersplatsen i soffan och hälsade henne med nedlåtande älskvardhet.

— Se där, lilla Syrsa, du är den sista, klockan slår just fyra. Du har sprungit så du är alldeles röd staccare, för att slippa böta. Jag minns sen gammalt att din kassa alltid är skral.

Hillys kinder färgades av en livlig rodnad.

— Å, så mycket som två pfennig kan jag alltid avvara, men så mycket tycktes du inte kunna lägga till vår insamling i påskas.

Lisbeth strök smeksamt hennes heta kinder.

— Seså, inga trätor här, barn. Vet ni vad, flickor, jag ska hämta våra prisvärda stadgar och läsa upp dem, det förefaller, som om vi glömt bort dem.

— Äsch, stadgarna! sade Emmy medlidsamt. Vi var mycket barnsliga på den tiden!

— Och vilja förbli det ännu med våra sexton år, eller vad säger du, Hilly? Du blir ju först av oss sjutton år.

— Ja, ja, jag är alltid glad att bli ansedd som backfisch.

— Ja, du är ju också så förskräckligt liten och ser ännu helt barnslig ut, sade Emmy medlidsamt och rätade upp sin ståtliga figur. Men sådant kan inte gå för mig längre.

— Här i svärmen får du i alla fall nöja dig med det, återtog Lisbeth. Vi är alla backfischer ännu och vill inte ha några damer ibland oss, som finner allting barnsligt och löjligt... begrips?

— Du är ryslig mot mig, klagade Emmy. Hädan-
efter förs man väl knappt öppna mun en gång.

— Om det bara kommer retfulla anmärkningar ur
den, så är det verkligen bättre att du håller den till-
sluten, svarade Lisbeth tämligen kärvt.

Hanna och Hilly sågo förskräckta på varandra. Vart
skulle detta taga vägen?

— Hör på, sade den förstnämnda bestämt. En så-
dan ton får inte förekomma ibland oss; då är hela vårt
förbund förfelat.

— Du har rätt, sade Lisbeth godmodigt. Bry er
inte om ifall Humlan brummar, men vår Kackerlacka
får inte heller störa harmonien inom vår förtjusande
krets med avfälliga talesätt, för då vaknar Humlan
inom mig. Alltså stadgarna!

Hon läste med höjd stämma upp fridsparagrafen,
och därefter rådde åter endräkt inom den lilla kretsen,
och till och med Emmy blev småningom lika glad som
de andra.

— Vet ni vad? utropade Lisbeth. Jag har ett för-
slag att göra. Låt oss alltid, när vi komma tillsam-
mans, göra något arbete för fattiga, på så sätt förbinda
vi nytta med nöjet. Det, som är färdigt, förvarar Hanna
till julafton, och dessutom köpa vi som vanligt något
för våra sparpengar. Vad säger ni om det?

— Lisbeth, du överträffar dig själv! utropade
Hanna.

— Å, tro bara inte, att det är jag som hittat på den
där idén. Mor har nyligen fått hem ett större parti
yllegarn, och hon vill gärna ge oss en del därav till
barnstrumpor.

— Så snällt av din mamma, sade Hanna, men Em-
my ropade:

— Sticka strumpor! Det är ju helt enkelt rysligt!

— Du slipper, om du inte vill, sade Lisbeth. Är ni
med på det, Lysmask och Syrsa?

— Mycket gärna.

— Utmärkt, då går jag efter garnet, och medan vi
nysta, kan vi göra upp vad vi ska läsa.

Hon gick och återvände hastigt med garnet, och nu blev där liv och rörelse i svärmen.

— Mor vill gärna bestå oss material hela tiden, återtog hon förnöjd. Hon har också en hel hop linneväv, som vi kan få att sy barnlinnen av.

— Det ska vi väl ändå inte göra? utbrast Emmy förskräckt.

— Den som inte vill, slipper.

— Jag vill mycket gärna, ropade Hilly.

— Jag också med största nöje, tillade Hanna.

— Tänk, om min poetiskt anlagda Meli visste detta, suckade Emmy. Hon skulle rysa.

— Det skulle säkert inte skada henne att lära sig göra någon nytta, sade Lisbeth. Till linnena och de små förklädena virka vi spetsar, och mor vill också ge oss ullgarn att virka barnkoltar av.

— Så förtjusande, ropade Hilly, vad det ska bli roligt med det här arbetet!

Ett ögonblick rådde djup tystnad, då alla voro ivrigt sysselsatta med räkning och uppläggning.

— Jag har också ett litet förslag att göra, sade Hilly därpå, litet tveksamt.

— Låt höra, Syrsa, knarra på bara!

— Hur skulle det vara, om vid varje sammankomst en av oss spelade ett vackert salongsstycke och deklamerade omväxlande en tysk, fransk eller engelsk dikt?

— Det var då äntligen ett förnuftigt förslag, utropade Emmy erkännamt.

— Det är verkligen ett förtjusande förslag, instämde Hanna. På det sättet försumma vi varken vår musik eller språken, som man eljest så lätt glömmer bort.

— Det säger mamma också, fortfor Hilly. Och till vintern kunde vi öva in små pjäser och spela teater.

Nu brast en riktig bifallsstorm lös; det vart ett pladdrande och surrande av flera röster på en gång, så att man kunde tro sig vara mitt uppe i en verklig insektssvärm. Till och med Emmy glömde alldeles bort sitt dåliga lynne, och så förgick den första sammankomsten under skämt och glam.

Då Hilly sedan kom hem, berättade hon allt detta

för sin mor och gick sedan in till farfadern. Hon fann den gamle herrn vid skrivbordet, lutad över en stor karta, som han uppmärksamt betraktade. Hilly lade armen om hans hals och såg likaledes på kartan.

— Detta är ju Frankrike, farfar, sade hon därpå, högst intresserad.

— Ja, det är så.

Hillys hjärta klappade högt av glad förväntan; nu skulle hon kanske äntligen få veta något om sina intressanta förfäder.

— Vet du, farfar, var våra förfäder bodde?

— Ja, i trakten av Nancy.

Hilly sökte orten med blickarna och uppgav ett rop av fröjd och förtjusning.

— Farfar, se då, vad här står: BARONIE de REGNIER. Är det vårt? Har det tillhört våra förfäder? Vår stamfar var alltså baron. Då är jag ju en riktig baronessa!

— Äsch, dumheter! brummade den gamle herrn och lade ihop specialkartan. Baronessa... tror jag det, att du skulle vilja vara det, du lilla enfaldiga toka. Slå sådana där högmodiga griller ur huvudet... du varken är eller blir någon baronessa i alla fall!

Hilly kände sig, underligt nog, icke förnärad av farfars ord. Hon lade sin mjuka kind intill hans och sade skälmaktigt:

— Men du förstår väl, farfar, att våra anor intressera mig rysligt. Jag skulle så gärna vilja veta, vad de voro.

— Bah, de voro goda hantverkare, ingenting annat.

Hilly fick en bestört uppsyn, och farfar fortfor road:

— Ja, kära barn, så mycket vet jag, att den hit invandrande stamfadern var perukmakare.

Hilly sjönk ned på en stol av idel förfäran.

— Farfar! framstötte hon.

— Ja, vad är det? sporde den gamle herrn oskyldigt.

Hilly hade svårt att hämta sig efter det förfärliga slaget, men slutligen sade hon ivrigt:

— Men farfar, det blev han naturligtvis först här i Tyskland, inte sant? Han måste fly från Frankrike,

Dagen därpå hade fru Regnier stortvätt, och Hilly fick mycket att göra. Hon hade just tagit ned tvättkläderna, som hängts ut till torkning, då brevbäraren kom.

— Här är ett brev, fröken, sade han. Det är visst inte till er, men det ska hit till huset i alla fall. Bor här någon med detta namn? Det är franskt, kan jag tro.

Hilly blickade nyfiket på adressen och rodnade.

— Ja, det är alldeles riktigt, hon bor här, sade hon.

Brevbärarn gick, och Hilly stormade uppför trappan till sin mor.

— Mamma, mamma, kan du tänka dig Hildes senaste påhitt? Hör bara, hur hon har adresserat sitt brev till mig: Mademoiselle Grillon, membre de la société des insectes. (Fröken Syrsa, medlem av insekternas förbund.) Är det inte rysligt av Hilde! Vad ska herrarna på posten tänka?

Icke desto mindre bröt Hilly brevet med mycken iver och uppgav ett litet glädjerop, då ett litet brev från Valentine visade sig vara inneslutet. Detta lydde i översättning sålunda:

»Châtillens, den 9 maj.

Min kära lilla Hilly!

Endast några rader för att tacka dig för porträttet och säga dig hur glad jag blev över att få det. Jag kan omöjligt beskriva, vilken glädje det berett mig! Under varje rast emellan lektionstimmarna har jag tagit fram porträttet för att betrakta det. Du är så förtjusande, ma chérie! Alla här tycka att du är mycket, mycket söt.

Jag önskar bara, att jag kunde få se dig i verkligheten, men ack, när skall det bli?

Jag är litet upptagen i dag och vill också sluta brevet, emedan tant Adèle vill skriva ett par rader till dig. Mina hjärtligaste hälsningar till din mamma och dig själv från

din tillgivna Valentine.

P. S. Jag hoppas kunna sända dig ett porträtt av mig snart.»

— Så rart hon skriver, inte sant? utropade Hilly. Och här har den gamla tanten också skrivit några rader. Hon säger att hon också är förtjust i mitt foto och att hon ville skicka mig en hjärtlig hälsning. Så snällt av henne. Men... (hon sprang fram till spegeln och betraktade sitt älskliga ansikte med kritiska blickar) är jag verkligen så söt?

— Men Hilly, skäms du då inte?

Genast färgades det bleka ansiktet av en djup rodnad, den unga flickan flög bort till modern och slog armarna om henne.

— Ja visst är jag rysligt dum, men vet du mams — hon smålog skälmaktigt — så fasligt anskrämlig tyckte de nog inte att din lilla Syrsa var!

— Du lilla fåfänga! Fäst inte så stor betydelse vid Valentines ord, kära du, och kom ihåg, att fransoserna äro utomordentligt artiga. Det måste i alla fall vara en mycket älskvärd familj; det bevisa den gamla damens vänliga rader.

— Men nu måste vi se, vad min lilla Trollslända har skrivit:

»Sürcrét den 10 maj.

Min innerligt älskade Hilly!

Vilken oväntad glädje ditt fotografi beredde mig kan jag icke uttrycka med ord. Ett ögonblick var jag alldeles mällös av förtjusning, men när jag sedan betraktade ditt kära, söta ansikte närmare, måste jag plötsligt gråta... jag fick med ens en sådan förskräcklig hemlängtan.

Då kom Valentine... det var nämligen strax före eftermiddagslektionen... hon fick det för henne avsedda porträttet, och då grepos vi båda av en sannskyldig glädjeyra. Vi omfamnade varandra och dansade i galopp omkring stolar och bord; och därvid märkte vi naturligtvis inte, att professor Wendt trädde in i skolsalen. Först den djupa, plötsliga tystnaden omkring oss gjorde oss uppmärksamma därpå.

Gudskelov att det bara var professorn! Jag sprang fram till honom och ropade: Ack, herr professor, var

inte ond, vi är bara så rysligt glada för jag har fått porträtt från min käraste väninna där hemma. Är hon inte söt?

Jag höll upp porträttet framför honom, och (bli nu inte röd som en kokt kräfta) han sa: »Ja, det är ett mycket älskligt ansikte. Men sätt er nu på er plats, Hildegard, och försök att vara litet uppmärksam!» — Nå, jag gjorde mitt bästa, men att det avlöpte utan bestraffning har jag blott professorns goda hjärta att tacka för.

I går fick jag ett brev från Hugo. Han tycks vara mycket nöjd med studentlivet och har slagit officersplanerna ur hägen.

Enriko låter sällan höra av sig; han är en sällsynt fågel, som bara uppenbarar sig pr post till jul, nyår och födelsedag. Han är nu vid handelshögskolan, skall sedan få praktisk erfarenhet hos farfar Born och reser sedan på några år tillbaka till Buenos Ayres. Längre fram skall han övertaga farbrors filial i Honolulu.

Du må tro att jag fått ett rysligt straff nyligen. Jag och Käthe hade fått så många anmärkningar förra veckan, att madame Mellet sade, att hon måste tilldela oss ett riktigt kännbart straff. I onsdags gjorde hela pensionen en utflykt till Chillon, och vi båda fingo stanna hemma och sticka strumpor under miss Whites uppsikt. Var det inte gräsligt?

Jag måste verkligen försöka att bli ordentlig hädanefter. Det är bra harmligt att en flicka i min ålder skall bli bestraffad på det där viset.

Farväl nu, käraste Hilly, hälsa hela svärmen, din mamma och över huvud taget alla, som jag tycker om.

Din tillgivna Hilde.»

IX.

BERGRASET.

I Oron hade det efter utflykten till Chillon regnat nästan oavbrutet varenda dag, varför de dagliga promenadturena inställts. Bergjättarnas huvuden voro osynliga, mörka moln omhöljde dem; för den täta dimmans skull kunde man ej ens urskilja de lägre, närmare belägna bergen.

— Hurra, det slutar regna, jublade Hilde en eftermiddag efter lektionerna, nu kan vi gå ut och spatsera.

Det blev dock ingen promenad den gången. De unga flickorna måste nöja sig med att vistas i trädgården, vars sandgångar hastigt torkade av, och roa sig där så gott de kunde.

Mitt under de muntra lekarna förskräcktes de plötsligt av ångestfulla rop och skrik från byn. Nyfikna sprungo de till häcken och sågo då gamla och unga, gubbar och barn komma från byn i vild flykt.

— Vad är det? ropade Hilde. Kan det vara eldsvåda? Det syns ingen rök någonstans. Vad är det de ropa?

— O, Gud! utropade Valentine bleknande. De ropa: Berget kommer!

De tyska flickorna sågo förundrade på varandra, de schweiziska med förfäran, ty de visste vad detta rop betydde.

— Fort in i huset! ropade Luise, och hastigt sprungo allesammans in och underrättade mademoiselle om vad som hänt. Denna skyndade att meddela sig med madame Mellet.

Nu kommo de första flyktingarna fram till huset och bådo om skydd i Sûrcrêt. Alla flickorna och husets tjänstfolk trängdes ängsligt omkring förestånderskan, vilken med sitt lugna och sansade väsen var väl ägnad att lugna de uppröda.

— Vad är det egentligen, som skett? frågade hon. Och varifrån kommer ni?

— Från St. Matton, madame, svarade en gammal man. Redan tidigt i morse märkte vi en ny remna i Hornberget och hörde emellanåt ett lätt knastrande. Då och då störtade jordkokor ned, men som ni vet, madame, förekommer det ofta efter ett långvarigt regn, så att vi fäste oss inte så mycket vid det. Då öppnade sig på middagen plötsligt en djup klyfta, som blev allt bredare. Det var en förskräcklig syn. Marken i närheten av klyftan trycktes ihop, träden vacklade och några störtade. Och så...

Längre kom han ej i sin berättelse; ett förfärligt dånande och brakande hördes i detsamma. Förskräckta rusade några fram till fönstren, andra flydde till andra ändan av salen och andra åter trängdes hjälpsökande kring madame Mellet.

Under tiden störtade nya flyktingar från St. Matton och Oron in i huset, somliga mållösa av skräck, andra gråtande och jämrande. Brakandet och knastrandet där borta varade alltjämt.

Enär Sûrcrêt låg på en höjd och dimman nu var skingrad, kunde man från fönstren se något av det storslagna och fruktansvärda, som försiggick där ute i naturen. Stora klippblock, trädstammar och jordtorvor störtade, blandade med söndertrasade buskar genom luften ned i dalen.

— Hur ska det gå för vår kära professor Wendt och hans syster? ropade Hilde förskräckt.

I samma ögonblick öppnades dörren, och det gamla syskonparet inträdde, välkomnade av alla. Madame Mellet skyndade fram till honom och frågade, om han trodde, att de voro säkra här.

— Ja, för tillfället åtminstone, sade han. St. Matton är förlorat och La Rochelle också, är jag rädd. Förödelsen sträcker sig ända till Oron, men om inga nya ras inträffa, hoppas jag att byn blir tämligen skonad. Jag ville emellertid endast följa min syster hit, ty jag ämnar gå tillbaka för att hjälpa pastorn med att föra

de gamla och sjuka i säkerhet. Tillåter ni, madame, att vi föra några av dem hit upp?

— Ja visst, herr professor, jag ska sörja för att så många som möjligt ska få en fristad här.

Den gamle herrn gick, och förestånderskan vidtog sina åtgärder för flyktingarnas upptagande. Rummen i nedre våningen inrättades åt dem. Flera av flickorna, däribland Hilde och Valentine, erbjödo sig att hjälpa till, vilket med tacksamhet antogs.

Emellanåt genljöd hela dalen som av kanondunder, då nya klippblock och jordmassor störtade ned från bergets krön, och dess massor medförde sådana moln av stoft, att man icke kunde se hur långt förödelsen sträckte sig. Först fram mot kvällen blev det litet lugnare, men ingen kunde ännu tänka på sömn.

Morgonen därpå var allt lugnt, himlen var klar, solen sken och belyste en sorglig scen. Två byar, som legat på bergssluttningarna, voro fullständigt begravda under klippblock, rullstenar, grus och jord. Men det var icke blott egendom som gått förlorad, flera människoliv hade spillts. Oron hade skonats så när som på några stugor.

Madame Mellet gick med lärarinnorna och de unga flickorna på en omväg till St. Matton, åtföljda av professorn, och med fasa och djup rörelse blickade de ut över den stora förödelsen.

Här och var stodo kvinnor gråtande och klagande, medan män med bleka, förtvivalade ansikten skottade undan jorden från spillrorna av deras hus för att söka efter de döda.

Några av flickorna började gråta vid åsynen av allt detta elände, och föreståndarinnan hade redan givit tecken till återvändande, då en man, som bar ett barn på armen, hastigt gick fram till henne.

— Madame, sade han, detta barn räddades som genom ett under, vi funno det nyss under spillrorna, levande, och som det tycks, alldeles oskatt. Hennes föräldrar och gamla mor Ohnet är omkomna, den lilla låg på golvet bredvid dem men skyddad av en omkullstjälpt säng. Hon har nu ingen anhörig i livet. Det är en

liten snäll tös, vill ni tills vidare taga hand om henne, madame?

De unga flickorna sågo, fulla av deltagande, på det kanske fyra år gamla barnet, som på ett så sorgligt sätt förlorat sina föräldrar, och som nu med stora, förundrade ögon betraktade de omkringstående.

Nu sträckte den lilla armarna mot den gamla damen och sade med ett älskligt leende:

— Farmor, ta Blanche... Blanche hungrig.

Rörd böjde sig madame Mellet över barnet och kysste det.

— I Guds namn, kom med mig, kära Blanche, sade hon och frågade därpå mannen, om han ville bära barnet till Sûrcrêt. Därtill förklarade han sig villig, och under det han gick vid sidan av madame, berättade han om barnets föräldrar.

Då de kommo fram till Sûrcrêt, fick den lilla först äta sig mätt och lades sedan till ro i madame Mellets rum.

Under de närmast följande dagarna längtade barnet efter sina föräldrar, grät och ropade efter dem, men då de ej kommo på hennes bönfällande rop, vände hon sig leende mot madame Mellet, för var gång hon fick se henne och frågade:

— Är du min kära farmor?

Madame Mellet lät henne tillsvidare behålla denna tro. Hon hade gjort efterforskningar och fått bekräftelse på, att inga anhöriga eller släktingar till den lilla funnos.

Alla beklagade livligt föräldrarnas öde och det ensamma barnet. Emellertid fann sig Blanche snart nog på små barns sätt till rätta i de nya förhållandena och trivdes väl på Sûrcrêt.

Detta var ej heller underligt, ty alla kommo henne kärleksfullt till mötes, ja, lärarinnorna måste slutligen se till, att barnet icke blev alltför bortskämt.

De unga flickorna tävlade om dess gunst. Men Blanche visade sig vara en liten dam med bestämda och stadiga böjelser. Hon skänkte redan från första dagen sin tillgivenhet huvudsakligast åt Hilde, och den-

na var alltför mycket allas favorit för att man skulle kunna vara avundsjuk på henne, i synnerhet som hon aldrig skröt däröver.

Den brännande frågan, som höll allas sinnen i spänning, var denna: Vad skulle det bli av Blanche? Skulle madame Mellet behålla henne? Flickorna önskade detta, och alla voro villiga att göra en eller annan uppoffring för barnet, om det behövdes.

De hade beredvilligt öppnat sina börsar och gjort en insamling för de nödlidande, som förlorat allt vad de ägt, och under madames ledning arbetade man nu med all flit för desamma. Madame Mellet hade köpt garn, linne och bomullstyg och nu sysslade redan allas flinka händer med att sy och sticka.

— Flickor, jag har hört något! ropade Käthe, i det hon en eftermiddag rusade ned på lekplatsen, varest de andra voro församlade. Nyfikna trängde sig allesammans omkring henne och hon fortfor:

— Då jag gick genom korridoren, stod madames dörr öppen, och då hörde jag henne säga åt mademoiselle och miss White: Jag har tänkt att låta Blanche stanna här och att välja en av flickorna till fostermor åt henne. Vad tycker ni om det? Jag väntade naturligtvis inte på svaret utan sprang ned för att meddela er den stora nyheten. Alltså en petite-mère! Ja, inte lär det bli mig hon väljer!

— Inte mig heller! ropade Hilde, i det hon grep tag i sin lilla älskling och dansade omkring med henne.

— Inte mig heller! Inte mig heller! ropade några, och en av dem tillade: Jag skulle inte vilja det förresten. Det skulle bli ett sådant besvär! Andra åter tyckte, att det skulle vara förtjusande att få vara petite-mère åt Blanche och hade ingenting emot att valet fölle på dem.

Då de som vanligt samlades i salen till den musikiska aftonunderhållningen, rädde stor spänning bland flickorna. Madame Mellet var redan där, men hon satte sig ej som vanligt vid pianot med detsamma, utan drog Blanche intill sig och sade:

— Jag har något att meddela er, kära flickor, ett

beslut, som säkert skall glädja er alla. Jag har beslutat behålla Blanche Ohnet hos mig och med Guds hjälp uppfostra henne så, att hon en gång må kunna stå på egna fötter. Jag vill be er, kära flickor, att bistå mig häruti och inte skämma bort er gemensamma älskling, ty ni inse nog alla, att det skulle vara barnet till skada, när det växer upp. För att den lilla skall ha någon att hålla sig till, har jag beslutat att utse en av er till hennes petite-mère, som skall vara skyldig att vaka över Blanche och skydda henne mot bortklemmande. Jag har gjort i ordning ett litet rum bredvid mitt sovrum åt Blanche och hennes petite-mère, ty den senare skall naturligtvis sova hos henne och klä av och på henne, vaka över hennes klädsel och sy i avslitna knappar och dylikt, som kan förekomma.

Här gjorde madame en paus, blickade över de ro-siga flickansiktena, som färgades av förväntans rodnad, och fortfor därpå: Mitt val skall kanske överraska er. Jag har inte utsett den värdigaste bland eder till petite-mère, utan en, som jag hoppas skall taga sig själv till vara och bli ordentligare än förut genom det ansvarsfulla värv, som blir henne ålagt. Hildegard Hermsdorf, kom hit till mig.

Med glödande kinder och klappande hjärta trädde Hilde fram till föreståndarinnan, som vänligt lade sin hand på det blonda huvudet och sade:

— Vill du åtaga dig detta värv, mitt barn, och vill du bemöda dig om att bli en samvetsgrann petite-mère för Blanche? Du får tänka över det tills i morgon, kära Hildegard, ty det kan hända att du emellanåt måste göra en eller annan liten uppoffring för barnet, om du åtager dig saken. Naturligtvis vill jag inte påbördä dig hela ansvaret för barnet, hennes egentliga uppfostran ligger i min hand, du behöver endast på din lediga tid åtaga dig en del små plikter. Jag har med nöje märkt, hur Blanche har slutit sig särskilt till dig. Håller du också tillräckligt mycket av henne för att vilja bli en samvetsgrann liten fostermor för henne? Eller önskar du hellre slippa det, så säg mig det uppriktigt?

— Nej, nej, jag tycker så mycket om Blanche, sva-

Omsorgsfullt hängde hon upp de små klädesplaggen, när Blanche skulle lägga sig, ehuru hon visserligen bortsåg ifrån att knappen i det lilla vita förklädet blott hängde på en tråd.

Morgonen därpå steg hon upp tidigare än vanligt, såg med hjärtliga blickar på sin lilla sovande skyddsling och väckte henne, då hon själv var färdigklädd, med en kyss.

Jublande sträckte Blanche sina små knubbiga armar emot henne och förtjust lyfte Hilde upp henne och klädde på henne under ett livligt jollrande och småprat. Omsorgsfullt borstade hon de långa, svarta lockarna och såg noga efter, att den lilla varelsen såg prydlig och ordentlig ut.

Den löst hängande knappen i förklädet föll av; Hilde grep genast efter en säkerhetsnål, som hon så gärna gjorde vid dylika tillfällen, men det föll henne in, att varje oordentlighet i Blanchés klädsel skulle kunna ådraga henne själv en anmärkning. Överväldigad av denna tanke sjönk fröken Virvelvind ned på en stol.

Redan såg hon i tankarna streck efter streck i anmärkningsboken. Nej, det fick icke ske, då skulle hon ju få skämmas för Blanche. Beslutsamt tog hon fram nål och tråd och sydde fast knappen.

Då det ringde till morgonandakt, trädde hon in i salen med den lilla vid handen. Madame Mellet såg prövande på dem och nickade därpå vänligt.

X.

KATTGULD.

En dag, då Hilly kom hem från ett besök hos Hanna, möttes hon av en angenäm överraskning. Fröken Mertz hade gjort besök och bett att få måla farfars porträtt.

— Hon ska måla två tavlor till utställningen i höst, berättade fru Regnier, och hon är alldeles förtjust i farfars karaktärshuvud. Litet senare voro även hennes föräldrar här och hälsade på. De äro mycket älskvärda människor alla tre.

— O, om jag hade varit här, suckade Hilly.

— Lugna dig, du får ju snart träffa henne, sade modern.

Följande morgon såg Hilly med en viss avund farfars förberedelser till sin första sittning. I sin gråa morgonrock, med sammetsmössan på det ärevördiga huvudet, den långa pipan i handen... så hade konstnärinnan bett honom komma. Med en lätt suck såg Hilly efter honom, då han gick över gatan.

— Seså, Hilly, sade modern en eftermiddag kort därefter, gör dig nu i ordning, vi ska gå och hälsa på professorns.

Den unga flickan var icke sen att efterkomma denna uppmaning, och snart gick hon med klappande hjärta vid moderns sida över gatan och upp till professorns bostad.

Den gamla professorskan hälsade dem hjärtligt välkomna och betraktade Hilly med så vänliga blickar, att hon genast vann det unga hjärtat.

Nu öppnades dörren, och målarinnan inträdde. Den gamla damen vände sig livligt mot henne.

— Jag tänkte just ropa på dig, Elisabeth. Se bara, vilket kärt besök vi fått.

Fröken Mertz växlade några ord och en handtryckning med fru Regnier och räckte därpå handen åt Hilly.

— Detta är den lilla flickan, Lieschen, som jag talat så mycket med dig om, sade professorskan och strök med len hand över det rodnande flickansiktet.

Ett par kloka, lysande gråblå ögon sågo forskande på Hilly. Hon skulle helst av idel förvirring velat springa därifrån, men hon behärskade sig, ty det gällde ju nu att bli föreställd för den beundrade konstnärinnan. Blygt och stammande besvarade hon de vänliga frågor, som riktades till henne.

Under det följande samtalet kände hon sig litet be-

svärad, ty porträttmålarinnans blickar vilade nästan hela tiden på henne.

— Mamma, sade hon ängsligt, då de gingo hem, för all del titta noga på mig och säg sedan om det är något fel med mig eller något som inte är som det ska vara.

— Nej, Hilly, jag kan inte upptäcka någonting. Varför trodde du det?

— Fröken Mertz tittade så oavbrutet på mig, som om det var något hon undrade över... märkte du inte det?

— Å jo, svarade modern och ett flyktigt leende flög över hennes ansikte. Men konstnärer ha ju för vana att iakttaga allting, så det behöver du inte oroa dig för.

— Du, mamma, är det inte förtjusande, att hon verkligen heter Elisabeth, alldeles som jag trodde. Är hon inte väldigt intressant?

Den lilla backfisken var så lycklig över sin nya bekantskap, att hon knappast kunde somna in på kvällen. Hon undrade, om hon en dag skulle få tillfälle att tala om, att även hon en gång närt den förhoppningen att få bli konstnärinna.

Följande morgon blev Hilly både glad och överraskad, då modern ropade in henne i sitt rum, och hon där varseblev fröken Mertz. Så roligt, att denna så snart återgäldade deras visit.

— Jag har någonting att be er om, kära fröken, sade konstnärinnan, i det hon räckte Hilly sin hand. Er mor har redan varit så vänlig att ge sin tillåtelse, och jag hoppas, att ni, ty det rör huvudsakligen er, också beviljar min bön.

— O ja, jag skulle vara förskräckligt glad, om jag kunde vara er till någon tjänst, fröken Mertz.

— Även om jag ber att få måla ert ansikte för utställningen?

Hilly var till en början mållös av överraskning, därpå blev hon mörkröd och stammade:

— Mitt ansikte? Mitt eget?

— Ja, ert eget, lilla fröken, svarade fröken Mertz skrattande. Jag kan väl inte begära att ni ska ställa

ett annat till mitt förfogande... och vore inte nöjd därmed heller.

— Gå efter några av dina klänningar, Hilly, så att fröken Mertz kan få välja själv, vad du ska ha på dig, sade modern.

Den unga flickan flög uppför trappan in i Paradiset, men i stället för att taga fram sina kläder, grep hon hastigt en spegel och gick fram till fönstret. Hon studerade nu ivrigt drag för drag sitt ansikte, men kunde icke förstå, vad fröken Mertz egentligen fann däri. Hon skakade förundrad de glänsande lockarna, som föllo ned över hals och skuldror och sade halvhögt:

— Nej, lilla Syrsa, någon skönhet är du verkligen inte. Det är väl bara ett infall, en konstnärnsnyck av fröken. Men det är i alla fall förtjusande att bli avmålad av en riktig artist.

Hon hängde upp spegeln på sin plats och tog fram sina klänningar ur skåpet, varpå hon sprang ned med dem. Till Hillys förvåning valde fröken Mertz en enkel, ljusgrå klänning med fyrkantig urringning och garnerad med blåa band och spetsar.

— Kan ni komma i eftermiddag klockan två? frågade hon. Det är bra, då börja vi med detsamma.

*
*

Fröken Mertz hade inrett det ljusaste rummet i våningen till ateljé. Det klara dagsljuset flödade in genom fönstren. Hon stod framför staffliet och målade ivrigt på farfars morgonrock, då Hilly inträdde.

— Blir det likt? frågade hon.

— Underbart! utbrast Hilly hänförd. Det är som om farfar kunde stiga ned ur ramen och tala.

— Det är inte färdigt ännu, men jag hoppas det skall bli lyckat. Seså, nu ställa vi farfar åt sidan och ta fram den tomma duken för hans sondotter i stället. Vill ni vara god och sätta er här, fröken Hildegard och titta sen eftertänksamt ut genom fönstret. Utmärkt! Jag vill nämligen måla er som en drömmande flicka,

vilken blickar ut genom det murgrönskransade fönstret i en gammal borg.

Hilly rodnade av förtjusning och kände sig snart inne i sin roll.

Målarinnan arbetade nu flitigt. Då och då talade hon väl också några ord med den unga flickan, men hennes uppmärksamhet var likväl fäst på arbetet, och därvid glömde hon alldeles tidens gång.

Slutligen vågade Hilly blygt fråga, om klockan inte var fyra snart.

— Å, ja visst, ert koteri! utropade fröken Elisabeth och såg på klockan. Ja, det är verkligen tid för er att gå. Nå, jag väntar er väl i morgon vid samma tid, eller hur? Jag önskar er mycken trevnad!

Hilly gick till Emmy, hos vilken svärmen denna gång skulle sammanträda, och berättade om sin nya upplevelse. Lisbeth och Hanna gladde sig med henne, men Emmy kastade en blick i spegeln och sade:

— Målar hon dig för utställningen? Nå, du är ju rätt söt, lilla Syrsa, men jag är rädd att hon inte kommer att göra någon vidare succès med ditt porträtt.

Hilly blev röd i ansiktet och Lisbeth sade litet spydigt:

— Synd att hon inte känner dig, Amiral, du skulle väl vara en godbit för henne. Gå och gör henne din uppvaktning, så få vi se, om hon vill måla av dig.

— Tack, men jag traktar inte efter att bli avmålad.

— Det har inte jag heller gjort! utbrast Hilly förtretad.

— Det vet vi alla, lugna dig, lilla Syrsa, sade Hanna, i det hon tryckte hennes hand.

— Jag vill visst inte förnärma dig, sade Emmy älskvärt. Låt oss nu dricka kaffe och smaka på kakorna. Tyvärr hindrade mig de s. k. stadgarna från att bjuda på något finare, vilket jag gärna velat, eftersom det nu är sista gången jag har er hos mig.

— Vad nu då? Vad vill det säga? ropade Lisbeth.

Emmy kämpade med en lätt förlägenhet och återtog därpå:

— Jo, ser ni, under den närmaste tiden kan jag

inte deltaga i edra sammankomster. Jag väntar främmande, och för övrigt tycker jag det är bättre att vi skjuta upp våra sammankomster till vintern.

— Jaså, sade Lisbeth. Tycker ni det också, Hanna och Hilly?

— Nej, jag finner vårt förbund förtjusande.

— Jag också, och dessutom få vi inte glömma, att vi ska göra en smula nytta tillsammans.

— Gott, jag tänker som ni; alltså fortsätta vi våra sammankomster, och den som frivilligt utträder ur kretsen får bära följderna.

— Jag har ju inte precis talat om att utträda, sade Emmy förargad. Jag har bara inte tid för tillfället. Melitta kommer till Weidenburg...

— Aha, utropade Lisbeth. Jag anade väl att det låg en hund begraven under det där! Ni ska få se, flickor, att vår Kackerlacka inte vill kännas vid oss under den närmaste tiden.

Hilly rodnade av harm, och Hanna frågade:

— Förhåller det sig verkligen så, Emmy?

— Så gräsliga ni är! utbrast denna gråtmilt. Jag har visst inte tänkt på något sådant, men ni måste väl inse, att jag vill vara tillsammans med Meli den korta tid, hon är här.

— Naturligtvis, sade Hanna kallt, vi ska visst inte hindra dig.

— Kommer din söta Meli då hit till dig? frågade Lisbeth med ett förstulet leende.

— Så du kan fråga, Lisbeth! Nej, hon skall naturligtvis bo hos sina släktingar, greve Wendeslows här. Men vi måste ju träffa varandra mycket ofta, det ha vi kommit överens om redan i pensionen.

— Har hon skrivit till dig?

— Nej, jag hörde det av Thea Schwarzkopf. Meli vill säkert komma och överraska mig.

— Tydligen! sade Lisbeth med en gäckande glimt i sina ögon. Gör dig beredd på en stor överraskning, lilla Kackerlacka! Såvitt jag känner din bedärande Meli rätt, kommer hon att alldeles ignorera dig här i Weidenburg, varest hon har sina grevliga släktingar.

— Fy! utropade Emmy harmset, hur kan du säga något så avskyvärt om min kära Meli. Du känner inte avgrundsdjupet i hennes hjärta.

— Hm, du kan ha rätt; det är nog en avgrund av tomhet, där hennes hjärta borde vara. Men nu bryr vi oss inte om det där längre. Hanna, det är visst din tur att spela något i dag.

Om icke Lisbeth varit så munter och obesvärad, hade stämningen i kretsen helt visst varit litet tryckt, ty både Hilly och Hanna kände sig sårade av Emmy och talade också på hemvägen därom.

Hilly fortfor att sitta för fröken Mertz och såg med förtjusning sin bild framträda på duken under konstnärinnans skickliga händer. Då den senare hörde, att Hilly själv hade stor håg för målning, erbjöd hon sig att giva den unga flickan några lektioner, så att hon sedan kunde fortsätta att på lediga stunder öva sig på egen hand. Hillys tacksamhet kände inga gränser. Hon kunde visserligen ej få ägna sig helt åt konsten, men hon skulle ändå lära sig måla och kanske bli i stånd att framdeles åstadkomma en och annan tavla, som hon kunde få såld.

På söndagen träffades svärmens medlemmar efter gudstjänsten utanför kyrkan och gjorde upp, var de skulle sammanträda på eftermiddagen. Emmy var dock ej med.

Då de dingso över planen sade Lisbeth plötsligt:

— Titta, där borta står det grevliga herrskapet med den förtjusande Meli och presentera det söta barnet för sina bekanta. Ja, nog kan hon uppträda förnämt, det måste man säga! Så, nu gå de. Men se, vem kommer fram till henne nu, om inte vår lilla Kackerlacka! Nu bör det väl bli ett rörande återseende!

Emmy hade verkligen närmast sig de grevliga och deras niece, och då de nu ämnade fortsätta framåt vägen, ropade Emmy halvhögt med undertryckt jubel i sin röst: Meli! Och då denna icke hörde ännu en gång litet högre: Meli!

Den unga flickan vände sig till hälften om mot Emmy och sade därpå till grevinnan:

— Ursäkta mig ett ögonblick, kära tant, det är en flyktig pensionsbekantskap, du förstår.

Emmy stod som förlamad. »En flyktig pensionsbekantskap!» Hon, som ansåg sig vara Melis bästa, intimaste väninna.

Melitta räckte henne handen.

— God dag, Emmy! Det var roligt att få se dig, jag hade alldeles glömt bort, att du bodde här i Weidenburg. Jag skulle gärna velat hälsa på dig någon gång, men du står ju så helt utom våra kretsar... du förstår nog, eller hur? I pensionen är det ju inte så noga, men när man kommit ut i stora världen får man lov att hålla sig inom den krets man tillhör. Adjö, Emmy!

Hon nickade och skyndade sedan på lätta fötter tillbaka till sitt sällskap.

Emmy blev stående orörlig, utan att märka de förbigåendes blickar. Alldeles frånvarande stirrade hon efter den behagliga gestalten. Var det verkligen Meli... hennes kära Meli, för vars skull hon med så lätt hjärta uppgivit sina gamla väninnor? Blek och upprörd i sitt innersta gick hon långsamt hemåt, utan att se de tre väninnorna, som nyfiket sågo efter henne.

— Det där var inte riktigt som det skulle, sade Lisbeth. Då skulle hon ha blivit presenterad för det grevliga herrskapet. Jag slår vad om att den söta Meli på sitt mest älskvärda sätt givit henne respass. Nå, det måste förr eller senare komma därefter. Men låt Amiralen nu gå sin väg i lugn och ro, för ögonblicket är hon en riktig krutdurk, misstänker jag, och en explosion på öppen gata vore inte angenäm. Vänta mig inte i eftermiddag, jag går till Emmy.

— Du vill väl inte springa efter henne, Lisbeth, när hon givit oss på båten? utropade Hilly harmset.

— Springa efter henne? upprepade den lilla Humlan. Jag har varit Emmys vän sedan vi var små och har inte bara rätt utan skyldighet att inte överge henne i nöden... eller har du en annan uppfattning om vänskapen, lilla Syrsa?

— Nej, visst inte, du har så rätt, men om någon ger mig respass...

— Så tar jag det inte på allvar... vilket inte heller var meningen i det här fallet. Jag är säker på att Amiralen i dag behöver mig, eller tror ni att det är en obetydlighet, om man trott sig ha ett stycke guld i handen och finner att det bara är kattguld?

— Det är hennes egen skuld, muttrade Hilly. Men Hanna räckte Lisbeth handen och sade:

— Du har alldeles rätt, lilla Humla. Du är den mest högsinta av oss. Gå till Emmy och trösta henne.

Vid sin hemkomst möttes Hilly av en angenäm överraskning. Heinz hade kommit hem och medförde den glada nyheten, att han från den första augusti skulle tjänstgöra på posten i Weidenburg.

Under det alla i familjen Regnier sålunda voro glada och förnöjda, rådde stor bedrövelse hos Lippoldis. Emmy hade kommit hem upprörd och förtvivlad och brustit ut i en sådan tåreflod att hennes orolige pappa skulle ha sprungit efter doktorn, om icke den lugnare modern hindrat det. Det dröjde en stund, innan de lyckades få veta orsaken till denna plötsliga sorg.

— Du har dig själv att skylla, sade modern. Du vet att jag aldrig gillat ditt överdrivna svärmeri för den där högfärdiga Melitta utan varnat dig för henne. Och för den fåfänga varelsens skull har du ställt dig illa med dina verkliga väninnor. Du har dragit dig ifrån dem bara för att du trodde, att Melitta skulle införa dig i hennes kretsar.

Emmy grät ännu värre, och då modern ej fick något svar fortfor hon:

— Stackars barn, du lider nu straffet för din fåfänga och förblindelse. Jag hoppas ändå, att de snälla flickorna här inte känna sig så djupt kränkta av ditt uppförande, att de inte kunna förlåta dig, om du ber dem därom. Kom nu och ät middag.

Men Emmy vägrade envist att äta.

— Plåga mig inte, sade hon. Jag kan inte äta nu. Föräldrarna gingo, och Emmy lämnades att gråta och jämra sig så mycket hon ville. Det gjorde hon

också så grundligt, att hon snart låg stilla och utmattad på soffan. Hennes ideal i spillror? Det var otroligt, outhärdligt! Tänk, vad Lisbeth skulle skratta, om hon visste det. Hon hade ju alltid förutspått ett sådant slut på Meli-vänskapen. Väninnorna kunde hon naturligtvis ej uppsöka... ensam och övergiven var hon!

Då hördes fasta steg i rummet bredvid och efter en kort knackning öppnades dörren, och Lisbeth trädde in.

— Go'dag! sade hon, kastade av sig hatt och handskar, satte båda händerna vid höfterna på ett ej vidare behagfullt sätt och betraktade den orörligt liggande Emmy, som ej visste, vad hon skulle tro om Lisbeths uppträdande på platsen.

— Min kära Emmy, började Lisbeth, du är verkligen den dummaste lilla toka, som går på Guds gröna jord. Gråter dig fördärvad för den där tomma sockerdockans skull och låter dina föräldrar äta middag ensamma och oroa sig för dig. Du är sannerligen en förtjusande dotter, det måste jag då säga!

Emmy for förargad upp från soffan.

— Det angår dig inte alls, ropade hon. Vem har givit dig rätt att komma och hålla moralpredikan för mig hemma i mitt eget hus!

— Min vänskap för dig ger mig den rätten, och du borde vara mig tacksam för det. Är du nu äntligen på det klara med den där Meli? Gudskelov att det kommit därhän.

— Du är en hjärtlös varelse, som talar på det viset. Du har inte en gnista medkänsla för mig.

— Om jag inte det hade... varför tror du då att jag kommit hit... fastän du så att säga givit mig avsked på grått papper.

— Meli var så annorlunda, klagade Emmy, hon var alltid så... så...

— Sockersöt, ja! inföll Lisbeth. Ja, människor är ju så olika... mig måste du ta sådan jag är. Seså, upp med dig nu, vad ligger du där för, som om du vore sjuk?

— Jag grämer mig så förskräckligt.

— Näja, det kan du göra lika bra, om du går och står eller sitter.

— Du är gräslig, Lisbeth!

— Vet nog det, min skatt, det har du sagt mig så många gånger förut. Seså, var stilla, så ska jag släta till håret litet, du ser ju ryslig ut! Så där, kom nu ned och drick kaffe, de ha så härliga kakor där.

— Nej, nej, jag kan inte äta något... inte en bit.

— Seså, lägg nu bort den där sorgfulla minen, lilla Kackerlacka, den passar inte alls för dina ljuvliga sexton år... på en så härlig och solig söndagseftermiddag till! Ser du, till och med en brummande Humla kan bli poetisk! Nu gå vi ned till kaffet, och sedan vill dina föräldrar göra en spatsertur med oss.

— Ack, jag stannar hellre hemma, jag känner mig så eländig både till kropp och själ.

— Nå, det är väl inte underligt, när man inte har ätit någon middag.

De gingo ned till kaffebordet, och ehuru Emmy förblev i en elegisk sinnesstämning och satt tyst och stilla, lyckades de dock förmå henne att dricka en kopp kaffe och äta några kakor. Under promenaden var hon alltjämt lika tyst, men då de kommit hem, bad hon Lisbeth:

— Du stannar väl hos mig i kväll?

— Ja, jag har berett mig på det, svarade hon, och båda gingo in i Emmys rum.

— Om onsdag ska svärmen ha sammankomst hos mig. Du kommer väl då?

Emmy rodnade lätt.

— Jag har ju utträtt, sade hon sakta.

— För tillfället, ja. Men nu är väl Meli intet hinder längre... eller tänker du söka upp henne igen?

— Hur kan du tänka dig det? Hon existerar inte längre för mig!

— Nå, då är det väl ingenting, som hindrar dig att komma?

Emmy teg ett ögonblick och frågade därpå tveksamt:

— Du, Lisbeth, är Hanna och Hilly mycket onda på mig?

— Kan väl hända. Ett gott ord måste du säga dem, det är inte mer än rätt. Du har uppfört dig gräsligt ohövligt, för att uttrycka mig milt; egentligen har du gjort oss nästan detsamma som den där söta Meli gjort dig.

Emmy brast åter i gråt.

— Så bry er inte om mig då! Varför har du kommit till mig i dag?

— Därför att jag är din vän och som sådan vill dela sorg och glädje med dig. Tror du väl, att jag eljest hade kommit?

— Ack, Lisbeth, du är mycket bättre än jag, snyftade Emmy.

— Ja, jag är själv helt rörd över mitt ädla hjärta, sade Lisbeth skrattande. Men om du vill göra mig till viljes, så torka nu dina tårar och låt oss vara förnöjda.

I stället för svar föll Emmy den överraskade Lisbeth om halsen och kysste henne.

— Å, kära Lies, var inte ond på mig! Jag inser nu först, vad jag har i dig. Utan dig skulle jag inte ha överlevat den här dagen. Håller du ännu en liten, liten smula av mig?

— En liten smula, ja. Men försök inte att göra dig av med mig en gång till, om du vill behålla mig! Och nu tala vi inte mer om det här. Hela Meli-historien stoppa vi i skrinet, inte ett ord mer om den... och om onsdag kommer du till mig och därmed punkt!

Emmy gav sig ingen ro, förrän hon gottgjort den oförrätt hon tillfogat sina väninnor. Redan följande dag gick hon till Hilly och Hanna och bad dem så innerligt om förlåtelse, att de båda ånyo skänkte henne sin tillgivenhet. Och hädanefter rådde ostörd enighet inom Insekternas förbund.

XI.

AVSKEDET.

Det var i slutet av oktober; dagarna började bli allt kortare. Flickorna på Sûrcrêt hade varit ute på en lång promenad och dröjde nu på vägen och beundrade solnedgången.

Lätta kvällsdimmor stego upp ur dalen och kringvärvde de lägre bergen med skira slöjor, medan solljuset ännu spelade på höjderna. I väster övergötos de snöhöljda altopparna av en rosig glöd, som i varje minut färgades mörkare.

De unga flickorna hade upphört att prata. Ehuru de så ofta hade beundrat kvällsglöden över alperna, kunde de aldrig se sig mätta på detta underbara skådespel. Från fjärran hördes ekot av ett alphorn ljuda över dalen, förhöjande ögonblickets förtrollning och poesi.

Då den unga skaran kom fram till Sûrcrêt, störtade Blanche emot Hilde och ropade:

— Petite-mère, du ska komma till farmor med det samma.

De andra flickorna sågo förvånade på Hilde, ty det var något ovanligt att bli kallad till madame Mellet på söndagseftermiddagen.

— Har du gjort något fuffens? frågade Käthe.

— Nej, inte som jag vet, svarade Trollsländan sorglöst och ilade in i madame Mellets rum.

Denna emottog henne mycket vänligt.

— Jag har något att underrätta dig om, kära barn, sade hon. Jag fick i morse ett brev från din farbror, vari han meddelar mig, att han ändrat sina planer angående din vistelse här. Du ska inte, som först var meningen, stanna här ännu ett år utan fara hem redan nu och konfirmeras till nästa påsk.

— Å! utropade Hilde bestört. Ska jag fara hem nu?

— Ja, kära barn. Jag skulle gärna velat behålla

dig här litet längre både för Blanches och för din egen skull, ty Blanche har ju fäst sig så mycket vid dig, och med hennes uppfostran har du också arbetat framgångsrikt på din egen.

Hilde rodnade av glädje och smög sig förtroligt in till den gamla damen.

— Inte sant, madame, jag har blivit en liten, liten smula ordentligare än förut? sade hon lycklig.

Förestånderskan strök leende över flickans blonda hårböljor.

— Ja, kära Hildegard, det kan jag med gott samvete säga. Men hur ska det bli, mitt barn, när du inte längre behöver foga dig efter pensionens stränga ordningsregler och inte heller har någon Blanche, som du måste föregå med gott exempel?

— Å, farbror är så sträng mot mig, han ser minnans inte genom fingrarna med mig.

— Det kan du inte vara din farbror nog tacksam för, kära barn. Efter lektionstimmarna i morgon får du gå till Oron och Châtillens och göra dina avskedsvisiter, din farbror kommer redan under de närmaste dagarna hit och hämtar dig.

Hilde var så överväldigad av den överraskande underrättelsen, att hon icke var i stånd att tänka klart och redigt. Som bedövad gick hon ned till kamraterna, och som en bomb föll hennes nyhet ned mitt i flickornas muntra pladder och skratt. Bestörta och förvånade omringade de henne.

— Men varför? Varför? ropade de. Din farbror måtte väl ha någon orsak att hämta dig.

— Ja visst, det glömde jag alldeles att fråga om. Allmänt skratt.

— Det är så likt dig! Det är tur, att ditt huvud sitter fast, eljest skulle du nog glömma det kvar på Sürcrét.

Hilde rusade emot mademoiselle, som just kom i dörren, och frågade efter farbroderns skäl. Men mademoiselle kunde ej upplysa därom; hon visste blott att det icke var något, som behövde ge anledning till oro.

Följande eftermiddag gick Hilde tillsammans med

de båda kusinerna till Châtillens för att för sista gången tillbringa några timmar där. Tant Adele beklagade livligt att hon skulle resa, och Valentine var alldeles upplöst av smärta. Även Hildes hjärta var tungt av vemod, ehuru hon på samma gång glädde sig åt hemresan och återseendet av mamma, mormor, Hilly och hela svärmen. Hon skrattade för sig själv, då hon föreställde sig flickornas överraskning.

Det var efter lektionstimmarna dagen efter besöket på Châtillens. De unga flickorna höllo på att leka i trädgården och Hilde hade sprungit upp efter sin kofta.

Med klara ögon såg hon sig omkring, då hon kom ut på verandan utanför salen. Ja, nog var det vackert här alltid... underbart vackert... men mot hemmet gick ändå ingenting på jorden upp! I sin hjärtefröjd måste hon taga sig till med något. Hennes blick föll på trappträcket — det måste väl vara bra livat att rutscha ned utför detta, och Blanche såg henne ju inte.

I nästa ögonblick satt hon uppe på räcket och gav sig fart utför. Då såg hon, att en herre kom gående uppför gången vid de små granarna. Att hejda sig var icke möjligt... alltså, ödet måste ha sin gång! Strax därpå var hon nere och sprang jublande emot den gamle herrn, som bestört vid denna syn blivit stående orörlig.

— Farbror Ernst! Farbror Ernst! Vad jag är glad, att du kommit! Men så besynnerligt, att du vill hämta mig redan nu.

Hon lindade armarna om honom och upplyfte sitt rosiga ansikte mot honom. Han kysste henne på pannan.

— Jag hade verkligen inte väntat mig att finna dig i en så opassande situation, sade han.

— Å, farbror, den där rutschningen var verkligen inte avsedd för dina ögon. Jag var så glad åt hemresan.

— Jag är rädd, att denna hemresa kommer för tidigt för dig, sade farbrodern med en lätt suck.

— Tro inte det, farbror, jag har blivit rysansvärt förständig. Madame Mellet är mycket belåten med mig.

Jag har lärt mig språken så bra, att jag kan prata vad dumheter som helst både på franska och engelska, och vår musiklärare är också mycket nöjd med mig. Men varför hämtar du mig nu, farbror?

— Jag ska säga det sedan, för mig nu till madame Mellet!

Tigande stego de uppför trappan, därpå frågade Hilde!

— Hur är det med mamma?

— Jo tack, tämligen.

— Och mormor och tant och hela svärmen? Men flickorna vet du väl ingenting om, kan jag tro?

— Nej, och de veta inte heller av att du kommer hem.

Det var tur att de ej längre befunno sig i trappan, eljest kunde Hildes luftsprång ha blivit farligt för henne.

— O, så roligt, farbror! Det är verkligen, som om du skulle ha gissat min hemligaste önskan och tanke. Tror du att det är själsfrändskap?

— Näppeligen! svarade farbrodern, i det ett leende för över hans stränga drag.

— Ja, det är i alla fall utmärkt! Jag hoppas vi komma hem på kvällen, farbror, så att ingen ser oss. Sedan ska jag snoka reda på, var svärmen har sin sammankomst och slå ned som en bomb mitt ibland dem. Å, vilket lyckat nojs det ska bli! Hör du, farbror, nu måste du se Blanche... du kan inte tro, vilken förtjusande liten unge hon är! Jag håller förskräckligt mycket av henne och vet rakt inte, hur jag ska överleva avskedet från henne. Här är madame Mellets rum.

Det var med mycket blandade känslor Hilde denna kväll hjälpte sin lilla skyddsling till sängs. Vem skulle sedan vårda och hålla av den lilla?

— Varför är du så tyst, petite-mère? frågade barnet. Och vad ville den främmande herrn, som kommit hit? Vart ska han fara med dig? Du tar väl Blanche med dig?

— Nej, min älskling, du måste stanna här, men jag ska komma och hälsa på dig sedan en gång. Då är du redan en stor flicka.

— Du får inte fara bort! ropade den lilla och slog armarna om henne. Du måste stanna hos Blanche.

För att hindra barnet att göra besvärande frågor började Hilde berätta en saga, och snart föllo de stora, sömniga ögonen ihop.

Hilde satt ännu kvar vid bädden och betraktade den lilla varelsen, som blivit henne så kär, då Käthe sakta smög sig in i rummet.

— Hilde, viskade hon. Jag ska bli Blanches petite-mère efter dig.

— Du? sade Hilde överraskad. Det är du väl inte glad åt?

Käthe smålog litet förläget och svarade:

— Måste jag väl vara, eftersom jag själv bett madame därom. Jag tycker synd om den lilla tösen; hon kommer nog att gråta efter dig, och som jag har någonting befryndat mig dig, inbillar jag mig att jag bäst kan trösta henne.

— O, Käthe! Hilde omfamnade henne stormande. De andra må väl skratta åt det, men jag tycker verkligen att vi båda blivit riktigt änglalika här!

Käthe skrattade.

— Det vill jag inte precis påstå, men man är väl, när allt kommer omkring, inte något odjur heller!

Tidigt följande morgon höll på vägen utanför Sår-crêt en vagn som skulle föra onkeln och hans brorsdotter till Vevey. Blanche sov ännu, och med tårdränkt ansikte slet sig Hilde ut ur den lilla kammaren, där hon så ofta lekt och skrattat med sin älskling.

Madame Mellet slöt Hilde i sina armar och sade:

— I Blanches namn tackar jag dig för all den kärlek och omsorg, som du visat henne. Jag skall sörja för att hon inte glömmet dig. Gud välsigne dig, mitt barn, och göre dig skickad för den uppgift, som väntar dig.

På vägen till järnvägsstationen omtalade farbrodern för Hilde orsaken till att han redan nu hämtade henne. Fru Hermsdorf var ej just sämre än förut, men läkaren hade förklarat, att det råa, nordiska klimatet icke passade för henne och bestämt tillrätt henne att tillbringa några vintrar i Gardone vid Gardasjön.

— Vi ville naturligtvis ej låta henne resa ensam, fortfor översten, och därför fick din mormor följa henne. Jag har ledsagat dem till Gardone, och kom direkt därifrån för att hämta dig hem. Du ska gå och läsa redan i år och konfirmeras till påsken för att sedan kunna följa med din mor nästa höst, ty mormor kan ju inte följa henne till Italien varje vinter.

XII.

HEMKOMSTEN.

Insekterna hade denna vecka sammankomst hos Hilly, man hade just slagit sig ned vid kaffebordet och lät sig de hembakta kringlorna väl smaka, då Hilly omtalade, att hon i dag på morgonen fått ett brev, som vållat henne mycket huvudbry.

— Vem var brevet från, då? ropade flickorna nyfikna.

— Från Hildes tant. Hon frågade, var vi skulle ha vår sammankomst i dag, och skrev, att hon hade något viktigt att meddela oss, varför hon gärna ville, att vi allesammans skulle vara närvarande. Jag skickade svar med budet, men jag kan inte förstå, vad det kan vara, hon vill meddela oss.

— Hon kommer alltså hit?

— Ja, jag antar det. Hör, nu ringer det! Det måste vara Hildes tant! — Hilly sprang upp, rodnande och

förskräckt. — Mamma är inte hemma, och nu måste jag ta emot henne. Vad i all världen ska jag säga?

— Du ska säga »God dag», förstås! sade Lisbeth, och alla skrattade.

— Ja, det förstås, svarade Hilly hastigt, men sedan... vad ska jag säga sedan?

— Min fru, det är mig ett oskattbart nöje att se eder! fortfor Lisbeth under allmän munterhet.

Nu öppnades dörren, och Heinz uppenbarade sig på tröskeln.

— Ursäkta att jag stör, mina damer, sade han, men jag ville bara förbereda er på en stor överraskning. Här är en dam, som önskar tala med er. Var så god, min nådiga, och stig in!

Förbryllad gick Hilly mot dörren för att emottaga det hemlighetsfulla besöket. Men hon stannade som förstenad, då en liten älvlik gestalt med ljust, böljande hår, rosigt ansikte och strålande blå ögon stormade in och fram mot henne.

— Hilly, min kära Hilly, sannerligen tror jag inte hon får dändimpen! Lilla Syrsa, det är verkligen jag, din egen Trollslända!

— Hilde! Halvt jublande, halvt snyftande trängde detta utrop ur Hillys bröst, och gråtande av glädje sjönko de båda väninnorna i varandras armar.

Nu rusade även de andra fram under höga jubelrop, och leende stängde Heinz dörren.

— Hilde, Hilde! Är det verkligen du? ljöd det om vartannat.

— Ja, tror ni kanske, att det är min vålnad, skratade Hilde förtjust över den lyckade överraskning hon åstadkommit. Men nu måste jag gå och hälsa på Hillys mamma och farfar. Heinz träffade jag redan på gatan, och han har nästan kramat ihjäl min hand. Han är samma gamla björn som förut... fast en väldigt hygglig gammal björn, förstås.

— Vad står du och grundar på, lilla Kackerlacka? frågade Lisbeth Emmy, som nu stod litet avsides.

— Ack, Lisbeth, jag tänkte, att den sanna vänskapen är något bra vackert, svarade Emmy.

— Ja, ingenting på jorden går upp mot den! svarade Lisbeth.

*
*

Först sedan de långa vintermånaderna förgått och våren var kommen, fick Hilde glädjen att återse sin mor, vilken kom hem lagom för att hinna övervara dotterns konfirmation.

Förutom sin läsning hade Hilde under vintern även haft privatlektioner i språk och musik, och på sina lediga eftermiddagar hade hon med förtjusning på nytt deltagit i svärmens sammankomster. Att flickorna voro lyckliga över att åter ha sin Trollslända ibland sig behöves väl knappast sägas.

Hillys lektioner i målning hade tagit ett plötsligt slut, emedan fröken Mertz rest till Italien i studiesyfte. Väl hade Hilly till en början saknat sin äldre väninna mycket, men Hildes återkomst hade givit henne mer än full ersättning.

Hilly hade dessutom fått en gäst, vars ankomst hon dock ej emotsett med någon vidare förtjusning. Det var hennes kusin Klara. Herr Ludwig Regnier, Klaras far, hade till följd av två stora affärsfirmors sammanbrott blivit så gott som ruinerad. Han hade själv tagit plats som resande, hans hustru vistades hos andra släktingar, och Klara hade kommit till Hillys mor för att få lära sig husligt arbete. Oro och bekymmer hade gjort den förr så stolta och litet förkonstlade flickan anspråkslös och stillsam, varför Hilly kom bättre överens med henne än hon väntat.

Efter någon tid fick Klara till och med den äran att bli upptagen som medlem i Insekternas krets och eftersom hon höll på att lära sig bli huslig och flitig, erhöll hon namnet Biet.

Högtidligt ringde kyrklockorna in den palmsöndag, då Hilde skulle konfirmeras. Hennes väninnor hade alla gått till kyrkan för att vara nära sin älskade Trollslän-

da. I sin långa, svarta klänning och med en stilla andakt över anletsdragen föreföll hon dem så märkvärdigt allvarsam och främmande.

Allvarliga tankar fyllde nu det eljest så sorglösa hjärtat; en brännande saknad efter den älskade fadern, som vilade så fjärran, drevo fram heta tårar i hennes ögon. Honom kunde hon ej mer giva sin innerliga barnakärlek, men av all förmåga ville hon sträva efter att uppfylla hans sista önskan och bliva moderns tröst och solsken.

Hemkommen smög hon sig in i dennas armar och åter kände hon ett styng av smärta, då hon såg hennes tårda, bleka ansikte. Men nu skulle hon åtminstone få vara hemma och sköta och omhulda henne, och läkaren hade ju varit belåten och sagt att de goda verkningarna av vistelsen i sydlandet skulle komma efter. Vid dessa tankar försvunno redan de mörka molnen från hennes sinne, och genom tårarna skimrade ett lyckligt leende fram.

Efter hemkomsten från kyrkan höll överste Hermsdorf stor middag, till vilken, till icke ringa överraskning för Hilde, hela svärmen var inbjuden. I dag satt hon visserligen icke mitt ibland dem utan hade fått hedersplatsen mellan farbrodern och modern.

Överste Hermsdorf knackade på sitt glas och reste sig.

— Vi ha i dag kommit tillsammans för att fira vår kära Hildegards högtidsdag, sade han, och vi glädja oss i synnerhet åt att hennes mor och mormor äro här och kunna övervara den. Jag vill icke tala om det förgångna, utan vi vilja i dag glädja oss åt det närvarande och tacka Gud för allt gott, han beskärt dig, mitt kära barn. Så träd då in i ditt livs nya skede, och glöm icke det sköna ord, du i dag fått höra; »Var trofast intill döden, så skall jag giva dig Livets krona.» Vi alla närvarande, giva dig i dag de innerligaste välönskningar för framtiden, och nu ber jag er, mina kära gäster att med mig dricka en skål för vår Hildegards välfärd!

Alla reste sig, och glaset klingade mot varandra. De äldre blickade med rörelse på de friska, lyckliga

ungdomarna, som nu stodo på livets tröskel. Vad skulle det medföra åt dem alla? Liknande tankar föresvävade även de unga flickorna; under tystnad tryckte de varandras händer. De visste ju icke vad Gud berett åt dem i framtiden, men nu visste de, att de alltid skulle hålla trofast samman i väl och ve.

I glad förväntan och fast gudsförtröstan blickade de fram mot livet och kände sig förenade i tro, hopp och kärlek.

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

4. Bland guldgöravare och indianer av G. A. Henty 1.50	42. Skattsökarna av J. O. Curwood ..... 2.—
6. Ljudlösa steg av E. S. Ellis 1.50	43. Sjöörvaren av Marryat ... 2.—
7. Silverormen av Axel Kerfve 1.50	44. Öknens ande av Karl May 2.—
10. Spöket på floden av E. S. Ellis 1.50	45. Myteriet på Grosvenor av Clark Russell ..... 2.—
12. Sam Engrens äventyr i Mexiko av Axel Kerfve ... 1.50	46. Ej som andra flickor av Carey. Flickbok ..... 2.—
13. Jetro Juggens av E. S. Ellis 1.50	47. Vid indiangränsen av G. A. Henty ..... 2.—
17. Björnjägarens son av Karl May 1.50	48. Överfallet på nybygget av Olov Thomas ..... 2.—
19. Nybyggarna i Kentucky av E. S. Ellis 1.50	49-50. En präktig flicka av L. M. Alcott. Flickbok 2.75
20. Winnetous testamente av Karl May 1.50	51. Den förste svensken av Radscha 1.75
24. Blockadbrutaren av Axel Kerfve 1.50	52. Sit Markus-Lejonet av G. A. Henty 1.75
25. Hjortfot av E. S. Ellis ... 1.50	53. Indianer och vita av E. S. Ellis 1.75
26. Lilla prinsessan av F. H. Burnett. Flickbok 1.50	54. Martin Forster av Friedrich J. Pajeken 2.75
27. Järnhjärta av E. S. Ellis 1.75	55-56. Pieter Maritz av Niemann 2.75
28. En yrhätta av Emmy von Rohden. Flickbok 1.50	57. Barnen på Böljenäs av K. Wenström. Flickbok ... 1.75
29-30. Tre kommandörer av W. H. G. Kingston ..... 3.—	58. Prinsessan på ärten av Anna Bjerke. Flickbok 1.75
31. Hjortfot på Prärien av E. S. Ellis 1.50	59. Blockhuset vid Hocking River av E. S. Ellis 1.50
32. Smugglarna av A. Kerfve 1.75	60. Guldsökarna i Texas av Gunnar Örnulf 1.50
33. Kaparens guld av Wilkins 1.75	61. Indianhövdingen av E. S. Ellis 1.50
34. Hjortfot i Klippiga Bergen av E. S. Ellis 1.50	62. Gabu, grottmänniskan av Radscha 1.50
35. Regnbågsön av L. Tracy 1.75	63. Rödskjorta av E. S. Ellis 1.50
36. Lilla hennes nåd av E. Jepson. Flickbok 1.50	64. Med rödskind på krigssträt av Chas. R. Kenyon 1.50
37. Yrhättan som förlovad av E. v. Rohden. Flickbok 1.50	65. Sven Vågsmans äventyr av Gunnar Örnulf 1.50
38. Vargjägarna av J. O. Curwood ..... 2.—	66. Lilla kusinen av Ethel Turner. Flickbok 1.50
39-40. Tre amiraler av W. H. G. Kingston ..... 3.—	
41. Havets herre av Strang... 2.—	

FORTSÄTTNING PÅ OMSTÅENDE SIDA.

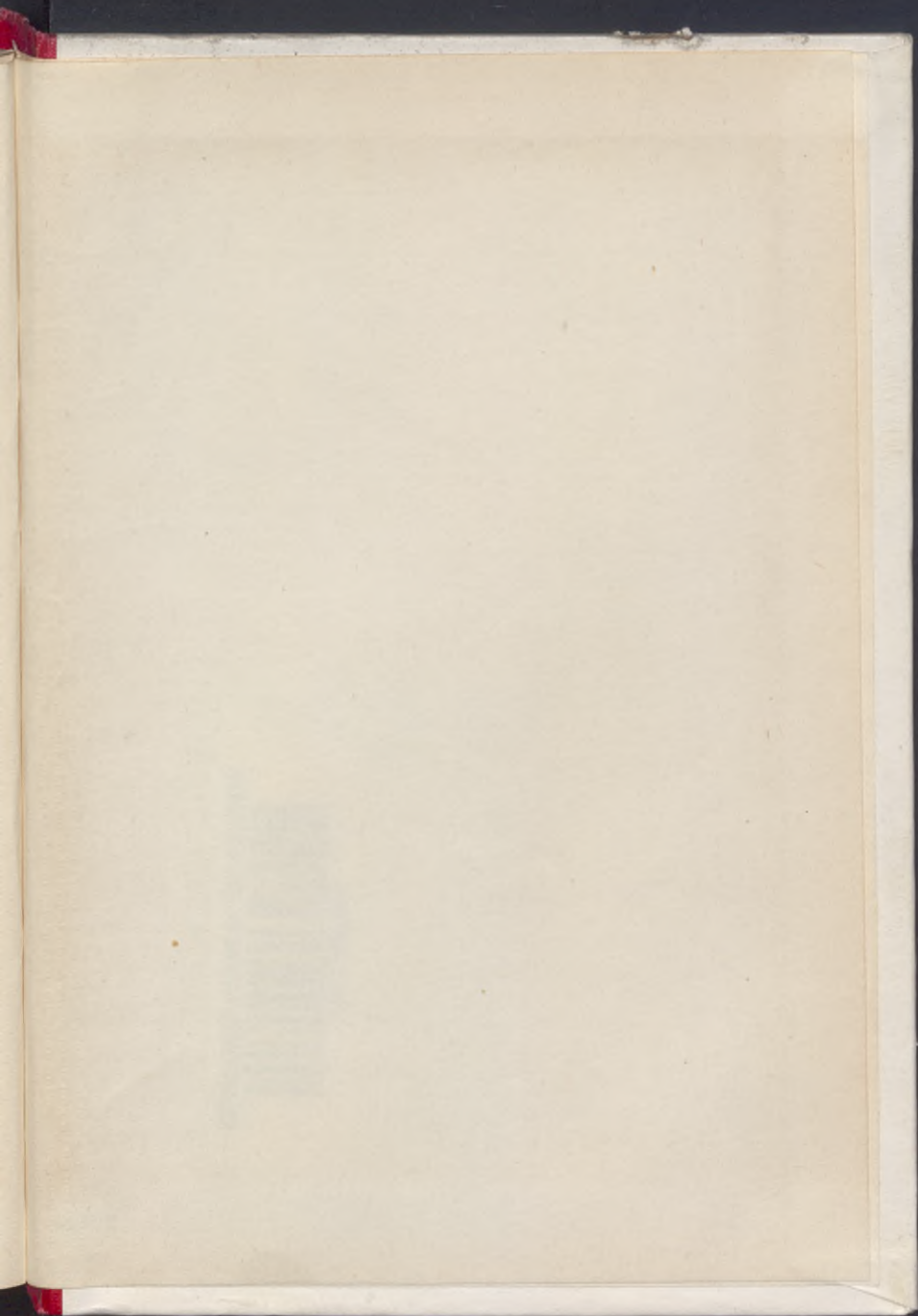

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

67-68. <i>Värnlös</i> av Malot. Flickbok 2.50 69. <i>Med luftskepp till Nordpolen</i> av Roy Rockwood ... 1.50 70. <i>Klämmiga pojkar</i> av E. Lieberath ..... 1.50 71: <i>Julle, Långstroppen o. vi</i> av Ebbe Lieberath ..... 1.50 72-73: <i>Det sjunkna guldskeppet</i> av Hanns von Zobeltitz 2.50 74. <i>Trollsländan som backfisch</i> av Clément. Flickbok 1.50 75. <i>Nelly o. hennes vänner</i> av v. Vietinghoff. Flickbok 1.50 76. <i>Bessie och hennes bröder</i> av Habberton. Flickb. 1.50 77. <i>En modern flicka</i> av A. Baadsgaard. Flickbok ..... 1.50 78. <i>Tre flickor på äventyr</i> av Anne Lykke. Flickbok... 1.50 79. <i>Trollsländan som förlovad</i> av B. Clément. Flickb. 1.50 80. <i>På äventyrliga stigar</i> av Gustaf Bolinder ..... 1.50 81. <i>Kolonisterna vid Ohiofloden</i> av E. S. Ellis ..... 1.50 82. <i>Sam Engren på nya äventyr i Mexiko</i> av Axel Kerfve ..... 1.50 83-84. <i>Korallön</i> av Ballantyne ... 2.50 85. <i>Den gyllene staden</i> av Gustaf Bolinder ..... 1.50 86. <i>Myteriet på Capella</i> av Radscha ..... 1.50 87. <i>Vikingablod</i> av Ax. Kerfve 1.50 88. <i>Sten Hane</i> av Nils Hydén 1.50 89. <i>På strövtåg med Hjortfot</i> av E. S. Ellis ..... 1.50 90. <i>Cowboy-Kitty</i> av Anne Lykke. Flickbok ..... 1.50 91. <i>Stora syster</i> av Anna Baadsgaard. Flickbok ..... 1.50 92. <i>Moster Saras skyddsling</i> av Kathrine Le. Flickb. 1.50 93. <i>Åtta kusiner</i> av Louisa M. Alcott. Flickbok 1.50	94. <i>Ett hjärta av guld</i> av Anna Baadsgaard. Flickbok 1.50 95. <i>Rosor i blom</i> av Louisa M. Alcott. Flickbok ..... 1.50 96. <i>Cowboyprinsessan</i> av Anne Lykke. Flickbok ..... 1.50 97. <i>Flickförbundet Silverkorset</i> av B. Clément. Flickbok ..... 1.50 98. <i>Yngsta syster</i> av Ingeborg Vollquartz. Flickbok ..... 1.50 99-100. <i>Incasindianernas skatt</i> av G. A. Henty ..... 2.— 101. <i>Tappra kamrater</i> av G. Bolinder ..... 1.50 102. <i>Piraterna på Gula floden</i> av Axel Kerfve ..... 1.50 103. <i>Mänlandet</i> av Niels Meyn 1.50 104. <i>I rödskinnens våld</i> av E. S. Ellis ..... 1.50 105. <i>I valet och kvalet</i> av Anna Baadsgaard. Flickbok 1.50 106. <i>Lilla guvernanten</i> av K. Lie. Flickbok ..... 1.50 107. <i>Sju syskon</i> av Ethel Turner. Flickbok ..... 1.50 108. <i>Grevinnan Wally</i> av B. Clément. Flickbok ..... 1.50 109-110. <i>Unga kvinnor</i> av Louisa M. Alcott. Flickbok ..... 2.50 111. <i>Guldfågeln</i> av Ingeborg Vollquartz. Flickbok ..... 1.50 112. <i>Hjortfot i vildmarken</i> av Edward S. Ellis ..... 1.50 113. <i>I den gula drakens klor</i> av Axel Kerfve ..... 1.50 114-115. <i>Ett lejon till sjöss</i> av G. Leijonköld Oxenstierna 2.50 116. <i>Den vite indianhövdingen</i> av Gustaf Bolinder ... 1.50 117. <i>Pärlöns hemlighet</i> av Radscha 1.50

FORTSÄTTNING PÅ PÄRMENS BAKSIDA.

THE HISTORY OF THE
KINGDOM OF GREAT BRITAIN

BY SAMUEL JOHNSON

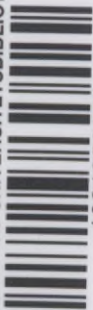
IN SEVEN VOLUMES.
THE SECOND VOLUME.
CONTAINING THE HISTORY OF GREAT BRITAIN
FROM THE DEATH OF CHARLES THE SECOND
TO THE DEATH OF WILLIAM THE THIRD.

By SAMUEL JOHNSON, LL.D.
Author of the Dictionary of the English Language.

LONDON: Printed by W. & A. CLAYTON, in Pall-mall, 1793.

Printed by W. & A. CLAYTON, in Pall-mall.

GÖTEBORGS UNIVERSITETS BIBLIOTEK

1001956358

(P.K)

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

118. I kabylernas våld av Kurt Lange 1.50	149. Familjens yngsta av Anna Baadsgaard. Flickbok 1.50
119. Ett klöverblad på äventyr av Ester Bolinder. Flickb. 1.50	150. På egen hand av Kathrine Lie. Flickbok 1.50
120-121. Våra vänner från i fjol av Louisa M. Alcott. Flickb. 2.50	151. Vildkatten av Berta Clément Flickbok 1.50
122. Ensam i världen av Inga Bergfält. Flickbok 1.50	152. Flickorna på Solhaga av Alva Krondal. Flickbok 1.50
123. Familjen på "Villervalan" av Ethel Turner. Flickbok 1.50	153. Det nya hemmet av Ethel Turner. Flickbok 1.50
124-125. Rosenkedjan av Bertha Clément. Flickbok 2.50	154. "Lillgäsen" av Anne Lykke. Flickbok 1.50
126. Brita ifrån Skeppargränden av Anna Baadsgaard. Flickbok 1.50	155. "Be' i tyska av Gustaf Lindwall 1.50
127. Bergsindianernas skattkammare av G. Bolinder 1.50	156. Slavjägarnas hövding av Gustaf Bolinder 1.50
128. Den gula drakens hämnd av Axel Kerfve 1.50	157-158. Bland kapare i Spanska sjön av Erik Borg 2.50
129. Fyrtornet vid världens ände av Jules Verne 1.50	159. Kärnpojkar av Axel Kerfve 1.50
130-131. Den svarte fribytaren av G. Leijonshöld Oxenstierna 2.50	160. Spejaren av Olov Thomas 1.50
132. Det stora äventyret av Kurt Lange 1.50	161. Den försvunna staden av Niels Meyn 1.50
133. Flygande Pilen av Edward S. Ellis 1.50	162. I rödskindens spår av Edward S. Ellis 1.50
134. Meg och hennes syskon av Ethel Turner. Flickbok 1.50	163. Astas nya hem av Anna Baadsgaard. Flickbok 1.50
135. Katy i hemmet av Susan Coolidge. Flickbok 1.50	164. Stockholmskusinerna av Hedvig Svedenborg. Flickb. 1.50
136. Lilla fröken Dorit av Kathrine Lie. Flickbok 1.50	165. Fröken Språkfälle av Lisa Eurén-Berner. Flickbok 1.50
137. Gunnels sommarsaga av Kerstin Wenström. Flickbok 1.50	166. Barnen på Ekenäs av Greta Akerhielm. Flickbok 1.50
138. Trädgårdsmästarens barn av A. Baadsgaard. Flickbok 1.50	167. Munkegårdsflickorna av Kathrine Lie. Flickbok ... 1.50
139. Fem vänner på äventyr av Ester Bolinaer. Flickbok 1.50	168. Fia av Gunvor Fossum. Flickbok 1.50
140. Fröken detektiv av Anne Lykke. Flickbok 1.50	169-170. Monika reser till Madagaskar av Max Mezger. Flickbok 2.50
141. Bland tibetaner och äventyrare av Kurt Lange 1.50	171. Nils Hurtigs resa till Kina av Gustaf Lindwall ... 1.50
142. Guldflodens väktare av Gustaf Bolinder 1.50	172. Kaparespionen av Axel Kerfve 1.50
143. I svartfotindianernas spår av Edward S. Ellis... 1.50	173. I Leopardfolkets våld av Gustaf Bolinder 1.50
144. Atlantis skattkammare av Niels Meyn 1.50	174. Peter Fribytare av Niels Meyn 1.50
145. I Rif-piraternas våld av Axel Kerfve 1.50	175. De unga spejarna av Edward S. Ellis 1.50
146-147. Skatten i Silversjön av Karl May 2.50	176. Bland rödskind och rödrockar av Olov Thomas... 1.50
148. Katy i skolan av Susan Coolidge. Flickbok 1.50	177. Skärgårdspojkarna av Kurt Lange 1.50
	178. Röde Bill av Gunnar Örnulf 1.50
	179. Skattkamar-ön av Robert Louis Stevenson 1.50
	180. Tom av Gustaf Lindwall ... 1.50